

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 M 11

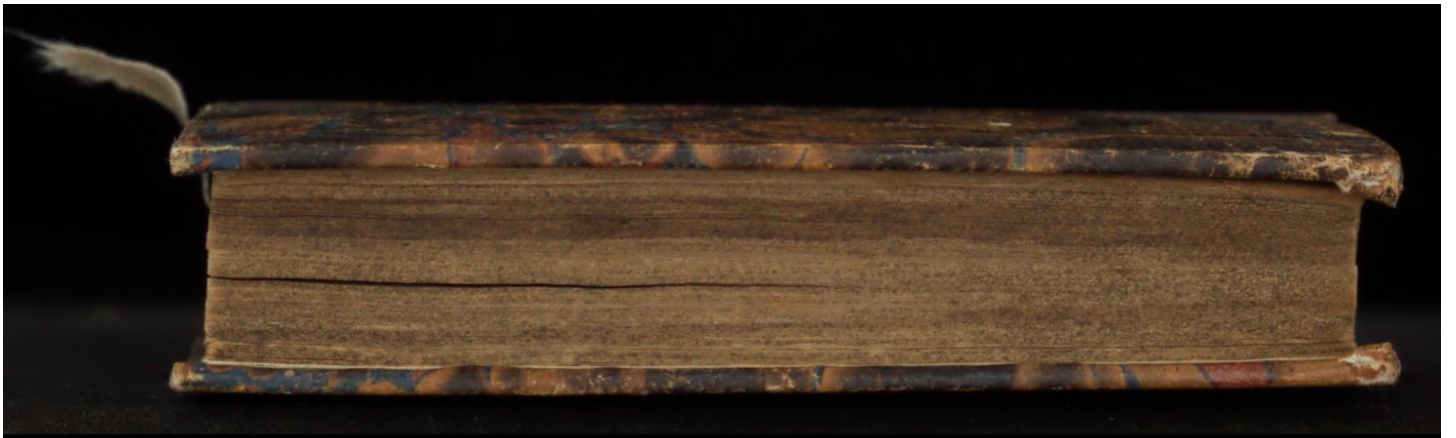

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 M 11

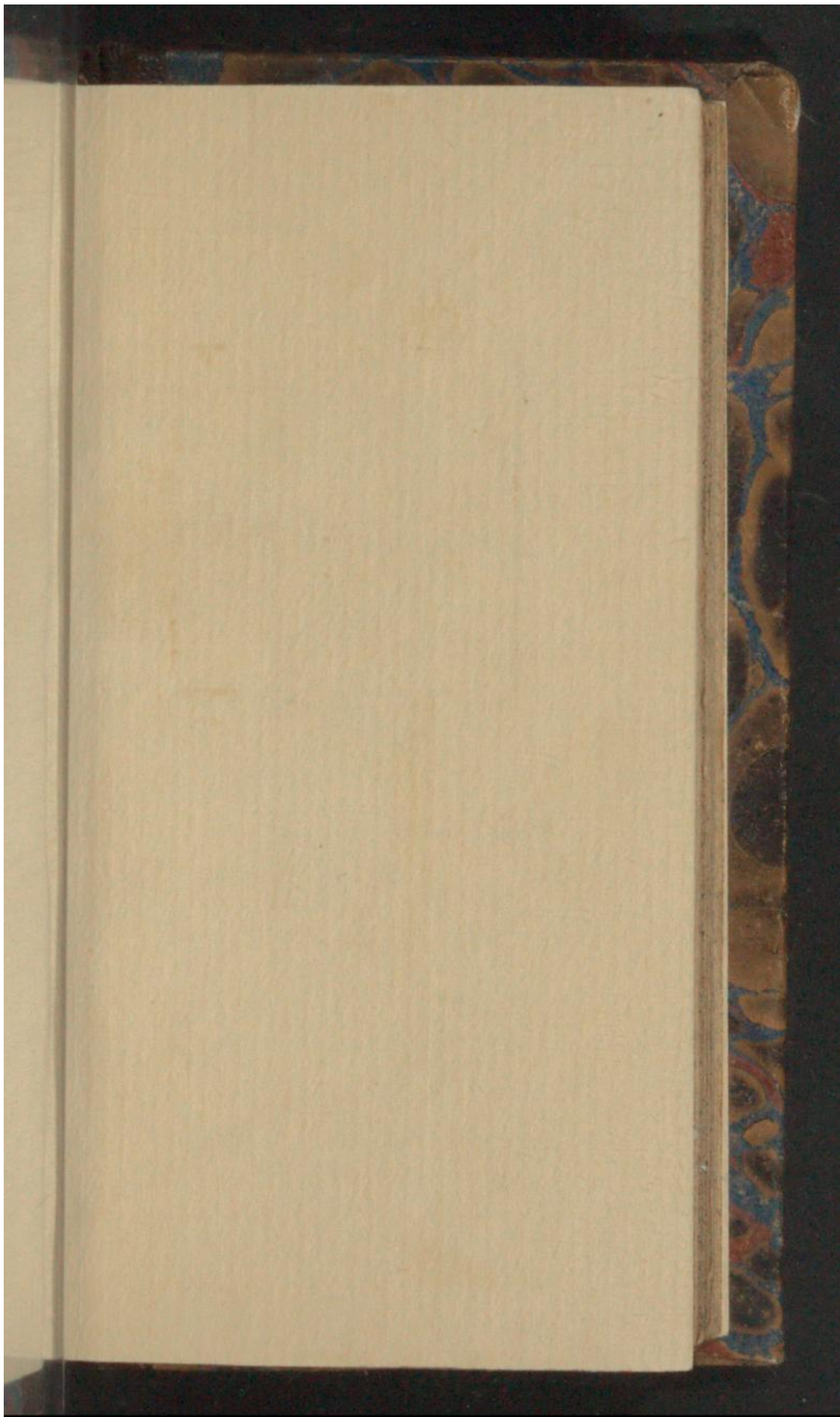

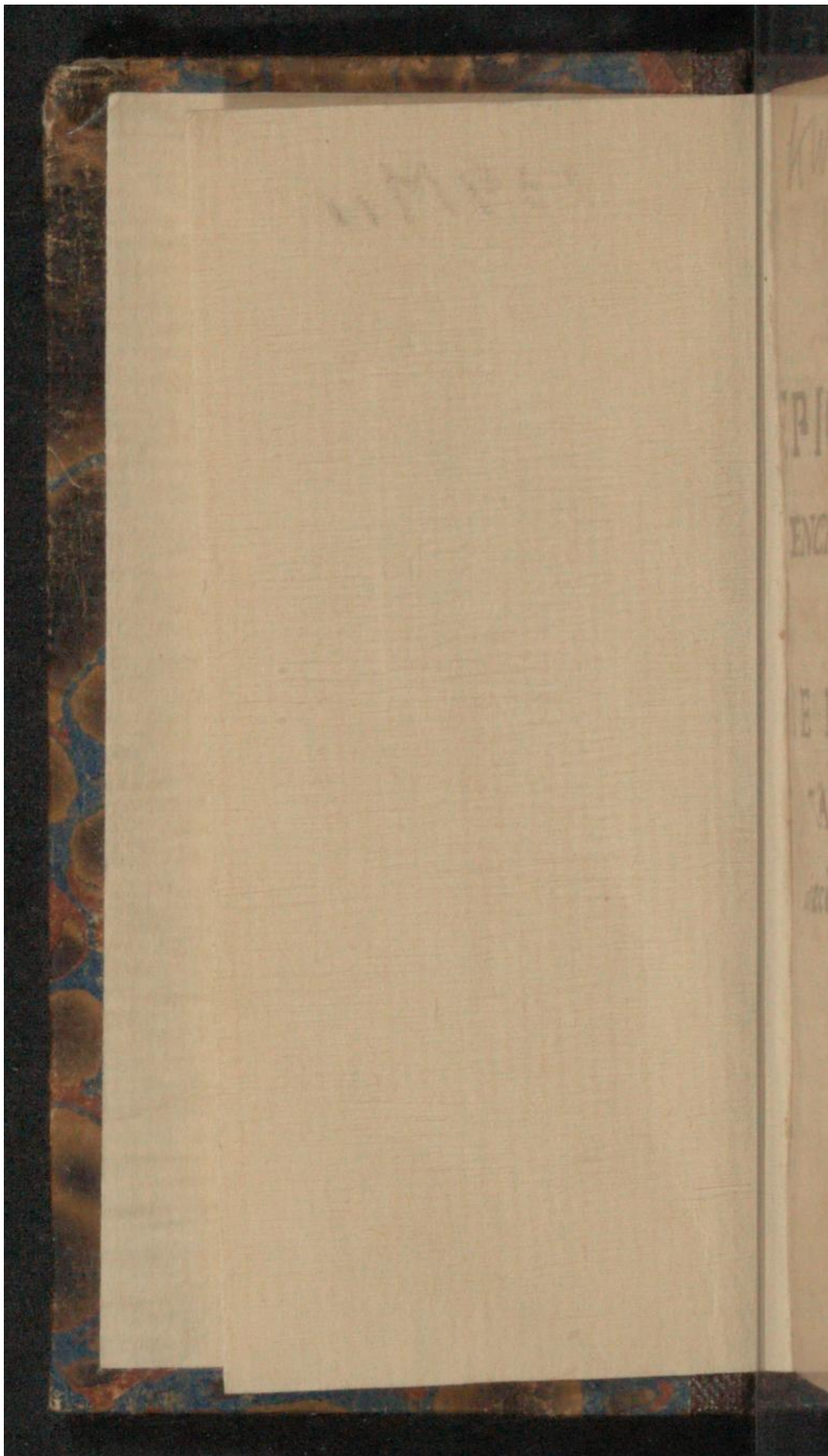
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 M 11

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
234 M 11

KW 234 M 11

EPICETI

ENCHIRIDION,

Et

CEBETIS

TABULA,

Græcè, & Latinè.

122

EPICTETI VITA.

EPICTEtus, Stoi-
cæ sectæ philo-
sophus, Hierapoli-
tanus patria fuit, (est
autem Hierapolis
Cariæ urbs, nō lon-
gè à Laodicea sita,))
conditione servus,
ut in Noctibus At-
ticis etiam testatur
Aulus Gellius. Ser-
vavit enim Romæ
Epa-

Epaphrodito cui³
dam Neronis fami-
liari. Vir sanctissi-
mæ & integerrimæ
vitæ, alienissimus
ab omni fastu & ar-
rogantia; quibus
tamen vitiis omnes
ferè laborarunt phi-
losophi. Tantæ au-
tem fuit apud o-
mnes existimatio-
nis & famæ, ut lu-
cerna ejus fictilis
tribus drachmarum

A 4 mil-

4
millibus divendita
olim fuisse feratur.
Meminit hujus &
Lucianus Græcus
auctor, sed cū lau-
de, cum is tamen
nulli philosopho-
rum satis æqvus
fuerit, utpote irrifor
deorum & homi-
nū: quo loco & lu-
cernæ Epicteti mē-
tionem facit: sic e-
nī habet in Dialogo

περὶ τῆς ἀπαίσεως καὶ πολλῶν
ἄλλων

λαὶ βιβλία ὠρέμενον, id est,
ad ineruditum, &
multos coëmen-
tem libros: Et no-
stra, inquit, ætate
fuit quis, & adhuc
superest, opinor,
qui Stoici Epicteti
fictilem lucernam
ter mille drachmis
emit. Sperabat e-
nim opinor & ille,
si noctu ad eam lu-
cernam legeret cō-
tinuo, & Epicteti

A 5 sa-

6
sapientiã in somnis
se adepturum, & si-
mitem se fore ad-
mirandi illius senis.
Haectenus Luciani
verba. Summam
totius philosophiæ
duobus his verbis
contineri dicebat,
Ἀνέχεσθαι ἢ ἀπέχεσθαι, id est,
Sustine & abstine.
Domitiano autem
imperante, vel of-
fensus ejus tyrañi-
de, vel coactus ob
Sena-

Senatus
pellend
lofophis
Hierape
migrat
ratus ite
Romæ
tempore
conit

7
Senatusconsultū de
pellendis urbe phi-
losophis, Romā
Hierapolim com-
migravit. Comō-
ratus iterum dicitur
Romæ usque ad
tempora Marci An-
tonini.

ΕΠΥ.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

ΚΕΦ. α.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν
 ἔστιν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ
 οὐκ ἐφ' ἡμῖν. ἐφ' ἡμῶν
 τὰ μὲν, ὑπόληψις, ὄρμη-
 ξις, ἐκκλισις καὶ
 λόγος, ὅσα ἡμέτερα ἔργα
 οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ, τὸ σῶμα
 ἢ κλήσις, δόξα, ἀρχή
 καὶ ἐν λόγῳ, ὅσα οὐκ ἡμῶν
 ἔργα.

EPICTETI

ENCHIRIDION.

CAP. I.

Res quædam in potestate nostra sunt : quædam non sunt.

In nostra potestate est, opinio, appetitio, desiderium, averfatio ; & ut uno complectar verbo, quælibet nostræ actiones. Nostri arbitrii non sunt, corpus, pecunia, gloria, imperia : ad summam, ea quæ ipsi non agimus, omnia.

CAP.

β'.

ΚΑὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν ὄσιφύ-
 σι ἐλεύθερα, ἀκόλυτα,
 ἀπαρεμπόδιτα. τὰ δὲ ἔκ ἐφ'
 ἡμῖν, ἀδενῆ, δῶλα, κωλυ-
 τὰ, ἀλλότρια.

γ'.

Μέμνησο ἔν, ὅτι, εἰάν τὰ
 φύσι δῶλα ἐλεύθερα
 οἰηθῆς, καὶ τὰ ἀλλότρια ἴδια,
 ἐμποδιθήσι, πενθήσῃς, πη-
 ραχθῆσι, μέμψῃ καὶ θεύς, καὶ
 ἀνθρώπος· εἰάνδὲ τὸ σὸν μό-
 νον οἰηθῆς σὸν εἶναι, τὸ δὲ
 ἀλλότειον, ὡσπερ ὄσιν, ἀλ-
 λότριον,

ENCHIRIDION. II

CAP. II.

AC ea quæ nobis parent, libera sunt natura sua: nec prohiberi ab ullo, nec impediri possunt. In quæ autem ipsi jus nullum habemus, ea sunt infirma, obnoxia servituti, obnoxia impedimentis, æliena.

CAP. III.

PRoinde memento, si ea quæ natura serviunt, libera putaris, & aliena pro tuis habueris, fore ut impediaris, lugeas, perturbaris, Deos hominesque accuses. Sin id solum tuum existimaris, quod tuum est; aliena vero, ut sunt, alie-

12 ΕΡΙΣΤΕΤΙ
λότριον, οὐδείς σε ἀναγκάσει
ὑδέποτε, ὑδείς σε κωλύσει,
ὑμέμνη ὑδένα, ἕκ ἐγκαλέ-
σης πνί, ἀκων φράξαις ὑ-
δὲ ἔν, ὑδείς σε βλάψει, ἐ-
χθρὸν ὑχέξεις. ὑδὲ γὰ βλα-
βερόν τι πείσῃ.

δ.

Τηλικύτων οὖν ἐφιεμένῳ,
μέμνησθ' ὅτι ὑ δαί με-
τρίως κεννημένον ἀπτεῖς
αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀφίεσθαι
παγτελῶς, τὰ δ' ὑπερλίθεσθαι
περὶ τὸ παρὲν. εἰάν δὲ καὶ
ταῦτα θέλῃς, καὶ ἀρχεῖν καὶ
πληθεῖν, τυχόν μὲν ὑδ' αὐτῶν
τέτων τεύξῃ, διὰ τὸ καὶ τῶν
φειλέρων ἐφιεσθαι. πάντως γὰ
μίω

ENCHIRIDION. 13

aliena : te nemo coget unquam, nemo impediet, neminem accusabis, neminem criminaberis, nihil ages invitus, nemo te lædet, inimicum non habebis. Neque enim ullam calamitatem accipies.

CAP. IV.

Cum igitur tantas res appetas, sic eas suscipiendas esse memento, ut sis non mediocriter incitatus; atque alia penitus relinquenda, alia in præsentia omittenda censeas. Quod si & illas desideraris, & magistratus etiam atque opes appetieris, & tuos florere volueris : fortasse ne hæc
qui-

14 ΕΡΙCTΕΤΙ

μικρὸν ἐκείνων ἀποτεύξει δι' αὐ-
 τῶν δὲ δαιμονία καὶ ἐλάτεια
 εἰς περιζίνεται.

ε.
Εγθὺς οὖν πάση φαντασίᾳ
 τραχεία μελέτα ὀπιλέγῃ.
 ὅπ, φαντασία εἶ, καὶ ὅ πάν-
 τως τὸ φαινόμενον. ἔπειτα
 ἐξέταζε τοῖς κανόσι τέτοις,
 οἷς ἔχεις. πρῶτῳ δὲ τῦτῳ,
 καὶ μάλιστ, πότερον περὶ
 τὰ ἐφ' ἡμῖν ὄσιν. ἢ περὶ τὰ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, καὶ περὶ π
 τῶν ἐκ ἐφ' ἡμῖν ἢ, πρῶ-
 χηρον ἔσω τὸ, διότι ἔδ' ἐν
 περὶ σ.

ε.

ENCHIRIDION 15

quidem assequeris, propter
earum, quas ante diximus,
cupiditatē: iis certe omni-
no excides, per quas solas
felicitas & libertas com-
paratur.

CAP. V.

ITaq; viso cuivis aspero,
statim sicut respondeas,
operam dabis: visum id es-
se, nec plane id quod videat-
ur. Post, in exquirendo,
cas adhibeto regulas, quas
habet, eamque cum primis
ac potissimum, Utrum id
visum in rebus versetur
nostræ potestati subjectis,
an vero alienis. Quod si
in alienis; in promptu sit,
illud ad te nihil attinere.

CAP.

ς'.

Μέμνησο ὅτι ὀρέξεως ἡ
 ἐπαγγελία, τὸ ἔπι
 χεῖν, ἢ ὀρέγη· ἐκκλίσεως
 ἐπαγγελία, τὸ μὴ ἐμπεσε
 ἐκείνω, ὃ ἐκκλίνεται. καὶ
 μὲν ὀρέξει ἀπολυχάνων, ἀτι
 χής· ὃ δὲ ἐκκλίσει περ
 πίπτων, δυσυχής. ἀν μὲ
 οὖν μόνα ἐκκλίνης τὰ πα
 ρὰ φύσιν τῶν ὀπί σοι, ἕδε
 νι ὧν ἐκκλίνεις περιπνεῖς
 νόσον δ' ἀν ἐκκλίνης, δά
 ναλον, ἢ πενίαν, δυσυχή
 σεις.

ς'.

CAP. VI.

APPetitionis eam esse pollicitationem momento, fore ut consequatur id quod appetat: Aversionis, ne in id incidat quod aversetur. Is porro quem appetitio frustratur, infortunatus est: qui in id incidit quod averfatur, calamitosus. Itaque si ea solum averfere, quæ eorum naturæ, quæ in tua potestate sunt, repugnant; in eorum, quæ averfaris, nihil incidet: At si morbum averferis, aut mortem, aut inopiam; calamitatem subibis.

CAP.

ζ'.

Αρον ουν τω εκκλησιαν επο
 παντων των εκ εφ' ημιν
 και μεταδες επι του παρα
 φυζιν των εφ' ημιν, τω
 ορεξιν δε παντελως επι τα
 παροντα ανελε. αν τε δ
 ορεγη των εκ εφ' ημιν πιν
 ατυχειν αναγκη των δι' εφ'
 ημιν, οσων ορεγηος καλον αν
 εδεν ελεπω σοι παρеси. μο
 νο δε τω ορμαν κη αφορ
 μαν χρω, κοιφως μεν τρι κη
 μεδ' υπεξαίρεσιως, κη ανει
 μενωσ.

ENCHIRIDION. 19

CAP. VII.

A Versationem igitur ab
iis rebus amovebis o-
mnibus, quæ in nobis sitæ
non sunt: atq; in eas trans-
eres quæ naturæ eorū, quæ
nostri arbitrii sunt, repu-
nant. Appetitionem au-
tem hoc tempore prorsus
inferto, nam si ea, quæ no-
stri arbitrii non sunt, desi-
deraris, frustrari necesse e-
t. Ea vero quæ nobis pa-
rent, quatenus recte possint
peti, nōdum es assecutus.
sed eo tantum utitor motu
nisi, quo vel accedas ad
has res, vel ab iisdem rece-
das: verum leviter, & cum
incontinentia, & remissione.

CAP.

η.

Εφ' ἐκάστῃ τῶν ψυχαστα-
 γωμάτων, ἢ χρεῖαν πα-
 ρεχόντων, ἢ σερραμένων, μί-
 μνησο ὀπιλέγειν ὁποῖόν ἔστιν,
 ὑπὸ τῶν μικροτάτων ἀρχόμε-
 νος. ἂν χύτραν σείης, ὅτι χύτρα
 σείεις. καταλείψεις γὰρ αὐτῆς,
 ἢ παραχθήσῃ. ἂν παιδίον
 σαυτῷ καταφιλήσῃ, ἢ γυναικᾶ,
 ὅτι ἄνθρωπον καταφιλεῖς. ὑπὸ
 θανάτου γὰρ αὐτῷ ἢ παραχθήσῃ.

θ.

Ὅταν ἀφασθαί τινος ἔρ-
 γον μέλλῃς, ὑπομίμησον
 σεαυτὸν, ὁποῖόν ἔστι τὸ ἔργον.
 εἰ ἂν λησόμενος ἀπίης, πρὸς
 βαλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἢ
 βαλανεῖω τῆς ἀπορραίνοντος
 τῆς ἐκκρυομένης, τῆς λοιδο-
 ρῆς.

ENCHIRIDION. 23

CAP. VIII.

In gulis in rebus, quæ vel
delectant, vel usui ser-
vunt, vel diliguntur, me-
mento considerare cujus-
modi sint; exorsus à minu-
tissimis. Si ollam diligis, te
ollam diligere: nam ea cõ-
tacta non perturbaberis,
filiolum, aut uxorem,
hominem à te diligi: nã co-
mortuo, nō perturbaberis,

CAP. IX.

Opus aliquod aggressu-
rus, ipsi tibi subjcito,
hujusmodi fit illud opus. Si
privatum abieris, ea tibi
proponito quæ fiunt in bal-
neo: alios perfundi, alios lo-
pelli, alios convicia face-
re,

ρῶντας, τὸς κλέπτοντας
 ἕτως ἀσφαλέστερον ἂν
 ἔργα, ἐὰν ὀπιλέγῃς, ὅτι, Ε
 οὗς λέσαις θέλω, καὶ τ
 ἑμαυτῷ προαίρεσιν κατὰ φύσιν
 ἔχουσαν τηρῆται. καὶ ὡσαύτως
 ἐφ' ἑκάστου ἔργου. ἕτω γὰρ,
 πὶ πρὸς τὸ λέσαις γένηται ἐ
 ποδῶν, πρὸς ἕτερον ἔσαι, δι
 ἔ τοῦτο ἠθέλον μόνον, ἀλλ
 καὶ τῷ ἑμαυτοῦ προαίρεσιν
 κατὰ φύσιν ἔχουσαν τηρῆται.
 τηρήσω δὲ, ἐὰν ἀγανακ
 πρὸς τὰ γινόμενα.

ί.

Τράσσει τὸς ἀνθρώπου
 οὐ τὰ πρᾶγματα, ἀλλ
 τὰ περιττῶν πρᾶγμάτων
 γματα, οἷον θάνατον

ENCHIRIDION. 23

re, alios furari. Sic tutius
rem aggredieris, si ipse tibi
dixeris : Et statim lavabo,
& meum institutum na-
turæ congruens conserva-
bo. Eodemq; modo in u-
noquoque negotio. Sic e-
nim, si quid impedimento
lavationi tuæ fuerit, in-
promptu erit : Equidem
non hoc solum volui, sed &
institutum meum, naturæ
consentaneum, tueri vo-
lui. Neque verò tuebor, si
ea quæ fiunt, ægre tulerò.

CAP. X.

HOMINES perturbantur,
non rebus, sed iis quas
de rebus habent opinionibus.
Verbi causa: Mors

B 2 non

24 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

δὲν δεινόν, ἐπεὶ καὶ Σωκράτης
 αὐτὸ ἐφαίνετο. ἀλλὰ τὸ δόγμα
 τὸ πρὸς θανάτῃ, ὅτι δεινόν
 ἐκεῖνο, τὸ δεινόν ὄσιν. ὅταν οὐ
 ἐμποδιζώμεθα, ἢ ταρυτλώ-
 μεθα, μηδέποτε ἄλλης αἰτιώ-
 μεθα ἀλλ' ἐαυτῶν, τῆς ἐπι-
 ἐαυτῶν δόγματα. ἀπαιδεύτα
 ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν,
 εἰς οἷς αὐτὸς πράσσει κακῶς.
 ἠογμένε παιδεύεσθαι, τὸ ἐαυ-
 τῶν πεπαιδευμένον, τὸ μήτ'
 ἄλλω, μήθ' ἐαυτῶν.

ια.

Ἐπὶ μηδενὶ ἐπαρδῆς ἀλ-
 λοτεῖω προσημασθῆναι. εἰ ὁ
 ἵππος ἐπαιρόμενος ἐλεγε
 αὐτὸν, ὅτι, Καλὸς εἰμι, οἷόν ἐστι
 ἡμῶν. ὅτι δὲ ὅταν λέγῃς ἐπαι-
 ρόμενος, ὅτι, Ἴππον καλὸν
 ἔχω.

ENCHIRIDION. 25

non est malum; alioqui
enim & Socrati ita visum
esset. sed opinio de mor-
te, quæ malum eam facit.
Cum igitur impedimur,
aut distrahimur; non ali-
os culpemus, sed nosmet
ipsos, hoc est, nostras opi-
niones. Alios accusare in
calamitate sua, hominis est
ineruditi: se ipsum, ejus
qui erudiri cœpit: nec se,
nec alium, eruditi.

CAP. XI.

Nulla aliena præstantia
efferraris animo. Si e-
ivus semet jactans diceret,
sum pulcher: ferendum
esset. Tu vero cum in-
solenter glorieris, te pul-
B 3 chrum

26 ΕΡΙΣΤΕΤΕ

ἔχω, ἴσθι ὅτι ὅτι ἰπποάγα
δῶ ἑπαίρη. πῖ οὖν ὅτι σὺν
χρησις φαντασιῶν. ὡδ' ὅτα
ἐν χρήσι φαντασιῶν κατὰ φύσι
σχῆς, πτωικαῦδα ἑπαρθήση
τότε γ' ὅτι σῶ πνε ἀγαθῶ
ἑπαρθήση.

ιβ'.

ΚΑΘ' ἄπερ ἐν λιμένι, τοῖ
πλοῖς καθορισθέντι
αὐν ἐξέλθης ὑδρεύσασθαι, ὅδι
μ' πάρεργόν ὅτι, κ' κοχλίδιο
ἀναλέξασθαι, ἢ βολβάρισσ' τε
τῶν δὲ δει πτω διάννια
ὅτι τὸ πλοῖον, κ' συνεχῶ
ὅτι σρέφασθαι, μὴ τοι γ'
κυβερνήτης καλέσθαι. καὶ τότε
τε πάντα ἐκεῖνα ἀφίεται, ἵνα

με

ENCHIRIDION. 27

harum equum habere: scio,
o, equo te bono superbi-
e. Quid igitur est tuum?
Iusus visorum. Quapropter
um in usu visorum ita
onoratus fueris, quemad-
modum natura postulat,
um effereris. Tum enim
liquo tuo bono lætaberis.

CAP. XII.

QVemdamodum in na-
vigatione, subducto
navigio, si aquatum exie-
ris, obiter fortassis etiam
cochleolā colliges, aut bul-
um: animo autem in na-
vigium intento esse oportet,
ac continēter sollicito,
ne gubernator vocet: ac tū
illa omnia relinquere, ut
ne

μὴ δεδεμένῳ ἐμβληθῆς, ὡς
 τὰ πρέβια· ἔτω κὴ ἐν τῷ
 βίῳ, εἰὰν διδῶται ἀντιβολ
 βία καὶ κοχλιδία γυναικεί
 ριον κὴ παιδίον, ἔδ' ἐν κωλύ
 σει· εἰὰν δὲ ὁ κυβερνήτης κα
 λέσθι, τρέχει ὅπῃ τὸ πλοῖον
 ἀφείς ἐκεῖνα πάντα, μηδ' ἐ
 ὅπισσρέφόμενῳ· εἰὰν δὲ γέρω
 ῆς, μηδ' ἐ ἀπαλλαγῆς μή ποτ
 καλῶντῳ ἐλλίπης.

ιγ°.

ΜΗ ζῆτει τὰ γινόμενα γ
 νεαῦς ὡς θέλεις· ἀλλὰ
 θέλει γίνεσθαι τὰ γινόμενα
 ὡς γίνεται, κὴ ἀροήσεις· νό
 σος σώματος ὅσον ἐμπόδιον
 σφραγίσσεως δ' ἔσθ', εἰὰν μὴ αὐ
 τὴ θέλη· χάλανσις, σκέλου
 ἔσθ'

ENCHIRIDION. 29

ne vincetus, tanquam oves
in navim conjiciaris : Ita
etiam in vita, si tibi vice
ochleæ aut bulbi, detur
xorcula & puer : nihil im-
mediet. At si gubernator
vocarit, cures ad navim,
relictis illis omnibus : ne-
que respicies. Quod si se-
nex es, cave unquam à nave
recedas longius ; ne quan-
do vocatus, deficias.

CAP. XIII.

NE postules, ea quæ fiunt,
arbitratu tuo fieri. Sed,
si sapias, ita fieri quæque ve-
ris, ut fiunt. Morbus est
corporis impedimentum ;
instituti non item, nisi ipse
relis. Claudicatio, pedis
est

30 ΕΡΙΣΤΕΤΙ.

ὅτιν ἐμπόδιον, φρονησέω
δὲ ἕ. κὴ τῆτο ἐφ' ἐκάστῃ τῶν
ἐμπιπόντων ὀπίλεγε. ὀρήσει
ἄ αὐτὸ ἄλλε πινὸς ἐμπόδι
ον, σῶζῃ.

ιδ'.

Ε' φ' ἐκάστῃ τῶν φρονησέων
ταν, μέμνησο ὅτις φρο
ὅτι σεαυτὸν ζητεῖν, τίνα δύ
ναμιν ἔχεις πρὸς τὴν χρῆσιν
αὐτῆ. εἰάν καλὸν ἴδῃς, ἢ κα
λιώ, ὀρήσει δυνάμιν πρὸς
ταῦτα ἐγκράτεια. εἰάν πόν
φροσφέρειν, ὀρήσεις καρτε
ρίαν· ἂν λοιδοεῖα, ὀρήσεις
ἀνεξικα

ENCHIRIDION. 31

impedimentum; insti-
tuti non item. Quod si fin-
culis in rebus, quæ inci-
dunt, consideraris; inve-
tes eas alterius cuiuspiam
non tui, esse impe-
mentum.

CAP. XIV.

Quicquid inciderit, in
eo memento, ad te
conversus, inquirere, qua
cultate sis ad usum ejus
structus. Si quem formo-
m, formosamve videris;
eam rem temperantiæ
cultas in promptu erit.
labor objectus fuerit, to-
rantiam reperiēs: Si con-
cium, patientiam inve-
nies.

32 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ἀνεξικακίαν. καὶ ὅπως ἐδίστα
μενόν σε, ὃ συναρπάσασιν
φαντασίαι.

ιέ.

ΜΗδέποτε ὅτι μηδέν
εἶπες, ὅτι, Ἀπώλεσα
τὸ, ἀλλ', ὅτι, Ἀπέδωκα.
παιδίον ἀπέθανεν; ἀπέδωξεν
τὸ χωρίον ἀφ' ἑρέθην; ὅτι
καὶ τὸ ἀπέδωξεν. ἀλλὰ κακὸν
ὃ ἀφελόμενον. ἴδ' ὅσοι με
λει, διὰ τίνος σε ὁ δὲ
ἀπῆτησε; μέχρι δ' ἂν εἶδ
ὡς ἀλλοθρία αὐτοῦ ὅτι μελέ
ὡς ἴδ' πανδοχεῖν εἰ παρὶ
τες.

ις.

Εἴ πορκόφαι θέλεις,
φες τὸς τοιούτους διαλ
γισμὸς, ἐὰν ἀμελήσω τ
ἐμᾶ

ENCHIRIDION. 33

s. Quod si te ita consue-
veris, visis non obtem-
perabis.

CAP. XV.

Umqvam te quicquam
perdidisse dicito, sed
didisse. Filiolus obiit?
ditus est. Prædium est
ptum? an non id quo-
est redditum? At impro-
s est qui eriduit. Quid id
refert, per quem, is qui
derat, abs te repetierit?
l quamdiu concesserit,
quam alienum id cura-
ut cauponam viator.

CAP. XVI.

quid proficere studes,
tiusmodi cogitationes
las facito: Si mea negle-
C xero,

ἐμῶν, οὐχ ἔξω διατροφῆ
 εἰάν μὴ κολάσω τ' παῖδα, π
 νηρὸς ἔσται. κρείσσον γὰρ λ
 μῶν ἄποθανεῖν, ἄλυπον κ
 φοβὸν χυόμενον, ἢ ζῆν ἐν
 φθόνοις ταρυσόμενον· κρεί
 στον ὅ, τ' παῖδα κακὸν εἶνα
 ἢ σε κακοδαίμονα.

ιζ'.

Ἄρξαι τοι γὰρ ἄνω ἀπὸ τ
 μικρῶν. ἐκχεῖται τὸ ἐλ
 διον; κλέπεται οἰνᾶριον
 ὅπιλεγε, ὅπι, τισέτε πω
 τι ἀπάξια, τισέτε ἀτα
 ξία. περὶ κα δὲ ἔδεν περ
 νεται. ὅταν δὲ καλῆς τ' π
 δα, ἐν θυμῷ ὅτι δύνα
 μὴ ὑπακῆται· καὶ ὑπακ

ENCHIRIDION. 35

ro, non erit unde vivam:
si puerum castigaro, ma-
s erit. Præstat enim peri-
fame, timoris ac mole-
æ expertem; quàm co-
s omnium rerum cir-
mfluentem, animo vive-
perturbato. Et puerum
malum esse præstat, quàm
infelicem.

CAP. XVII.

Parvis igitur auspica-
re. Oleum effunditur?
num furripitur? Subjice
bi: Tanti vanit tran-
illitas, tan ti constantia:
atis autem nihil acqui-
tur. Cum vero pue-
am vocas, fieri posse cogi-
ut præsto non sit: & ut
C 2 sit,

σας, μηδέν ποιῆσαι ὧν ἐπι-
 λης. καὶ ἔχ' ἕτως ἔστω ἀντι-
 καλῶς, ἵνα ἴσῃ ἐκείνῳ ἢ, τὸ
 σὲ λαραχθῆναι.

ἠ΄.

Εἰ περὶ φαι δέλεις, ὑπό-
 μεινον, ἔνεκα τοῦ ἐκλῦς, ἀνα-
 δόξαι, καὶ ἠλίθιοι μηδὲν
 βάλω δοκεῖν ἐπίστασθαι. καὶ
 δόξης ποῖν εἶναι τις, ἀπίσ-
 σεαυτῷ. ἴσθι γὰρ, ὅτι ἔχει
 διον, καὶ τὴν περὶ αἵρεσιν τῶν
 σεαυτοῦ κατὰ φύσιν ἔχουσα
 φυλάξαι, καὶ τὰ ἐκτός· ἀλλο-
 τὸν ἑτέρου ὀπιμελούμενον, τὸ
 ἑτέρου ἀμελεῖν, πάν-
 ἀνάγκη.

ENCHIRIDION. 37

t, nihil agat ex animi tui
sententia. Neque vero ei
tam bene sit, ut tuarum
perturbationum, habeat
le potestatem.

CAP. XVIII.

SI quid proficere vis, ne
recusa, quo minus ob res
externas amens & fatuus
abearis. Ne quid scire
deri velis. Quod si quis
uis esse videaris: ipse tibi
ffidito. Scito enim, facile
on esse, institutum tuum
eo statu, qui sit naturæ
nsentaneus, conservare,
res externas amplecti:
d aliter non posse fieri,
in is, alterum qui curet,
erum negligat.

C 3

CAP.

ΑΝ θέλης τὰ τέκνα σου
 ἢ τὴν γυναῖκα, ἢ τὰ
 φίλους σου πάντοτε ζῆν, ἢ λι
 διο εἶ. τὰ γὰρ μὴ ὅτι σοι
 θέλης ὅτι σοι εἶναι ἢ τ
 ἀλλότρια, οὐ εἶναι. ὅτι
 καὶ τὰ παῖδα θέλης μὴ ἀ
 μαρτάνην, μωρὸς εἶ. θέλει
 γὰρ τὴν κακίαν μὴ εἶναι κακί
 α, ἀλλ' ἀλλό τι εἴναι δὲ θέλει
 ὁρεζόμενον μὴ ἀπολυγχανε
 ἔτο δύνασαι. ἔτο ἔν ἄσκει
 ὁ δύνασαι.

κ'.

Κτεῖο ἐκάστου ὅσιν,
 τῶν ὑπὲρ ἐκείνου θελομένων
 ἢ μὴ θελομένων, ἔχων τ
 ἐξουσίαν εἰς τὸ περιποιῆ
 ἢ ἀφελῆσαι. ὅστις ἔν ἐλάττω

CAP. XIX.

SI in id studes, ut liberi
tui, uxor, amici, perpetuo
vivant & floreat, stultus
es. Nā quæ in tua potestate
non sunt, ea in potestate tu-
a esse vis, & aliena esse tua.
Sic etiā, si puerum peccare
non vis, stultus es. Id enim
postulas, ut vitium non sit
vitiū, sed quiddā aliud. At
si eo quod appetis, frustrari
nō vis: hoc quidē potes. Er-
go, quod potes, in usū voca.

CAP. XX.

Cujusq; dominus is est,
qui ea quæ ipse vult,
aut non vult, potestatem
habet vel conservandi, vel
deprendendi. Quisquis igitur

C 4

liber

40 ΕΡΙΣΤΕΤΙ.

εἶναι βύλεται, μήτε θελέτω
πι, μήτε φάγῃτω π τῶν ἑσ
ἄλλοις. εἰ δὲ μὴ, δὴλδὲ
ἀνάγκη.

κα.

ΜΕμνησο, ὅτι ὡς ἐν συρ
ποσίῳ, δεῖ σε ἀνασρέ
φειδῶ περιφρόμενον. γέρον
πι καλὰ σε; ἐκλείνας τι
χθῆρα, κοσμίως μετόλαβε
παρέρχεται; μὴ κάτεχε. ἔπα
ἤκει; μὴ ἐπίβαλε πόρρω τι
ὄρεξιν, ἀλλὰ περίμενε, μέ
χρῃς ἂν γένηται κατὰ σε. ἔ
τω πρὸς τέκνα, ἔτω πρὸς γυ
ναῖκα, ἔτω πρὸς ἀρχάς, ἔ
τω πρὸς πλῆτον. κῆ ἔση ποτὶ
ἀξι

ENCHIRIDION. 41

ber esse volet, neque cu-
iat quicquam, neq; aver-
tetur, eorum quæ penes
alios sunt. Sin minus, ser-
uire necesse erit.

CAP. XXI.

Memento, sic in vita esse
versandum, tanquam
in convivio. Si quid cir-
cumferendo ad te pervene-
rit, porrecta manu partem
modestè capito. Præterit?
ne detine. Nondum adest?
ne longe appetitum extē-
dito: sed expecta, dum ad
te perlatum fuerit. Sic erga
liberos, sic erga conjugem,
sic erga magistratus, sic er-
ga divitias si affectus fue-
ris; aliquando dignus eris

C 5 CON-

ἀξιῶ τῶν θεῶν συμπότης
 ἀν' ἧ καὶ παρατεθέντων σοι με
 λάβης, ἀλλ' ὑπερίδης, τότε
 ἔ μόνον συμπότης τῶν θεῶν
 ἔστι, ἀλλὰ καὶ σωάρχων,
 τῶ γ' ποιῶν Διογῆρος καὶ Η
 ἐγκλείω, καὶ οἱ ὄμοιοι ἀ
 ξίως θεοὶ τε ἦσαν, καὶ ἐλε
 γοντο.

κβ'.

Ὄταν κλαίοντα ἴδῃς τινα
 ἐν πένθει, ἢ ἀποδημῶν
 τῶ τέκνῃ, ἢ ἀπολωλεκότῃ
 τὸ ἑαυτῷ, πρὸς σε, μὴ σε
 φαντασία συναρπάσῃ, ὡς ἐ
 κακοῖς ὄντ' αὐτῷ, τοῖς ἐκ
 τός. ἀλλ' Ἰδὺς διαίρει π
 ερὰ σεαυτῷ, καὶ λέγειν ἔσω π
 χειρῶν, ὅπ, τῷτον θλίβει, ἢ
 συμβε

ENCHIRIDION. 43

in convivio Deorum. At ve-
si oblata etiam non ac-
peris, sed despexeris, non
in viva Deorum modo,
& imperii consors, eris.
enim cum facerent,
Diogenes, Heraclitus, &
similes, merito divini ut
ant, ita & dicebantur.

CAP. XXII.

Ulm ejulantem quem-
piam videris in luctu,
e peregre profecto filio,
e rebus amissis : cave ne
visum illud moveat, ut
stimes versari eum in
lis ob externa, sed sta-
a ipse tecum distingui-
sitque in promptu ut di-
: Istum affligit non ca-
sus

συμβεληκός, ἄλλον γὰρ
 θλίβει, ἀλλὰ τὸ δόγμα
 περὶ τούτων. μέχρι μὲν τῶν
 λόγου μὴ ὄκνη συμπεριφε
 ρεῖσθαι αὐτῶν, καὶν ἔτω τι
 χη, σιωπεπισενάξιαι. πρὸς εχ
 μὲν τοι, μὴ καὶ ἔστωθεν συνεπ
 σενάξιης.

κγ.

Μέμνησο, ὅτι ὑποκρ
 τῆς εἰς διδάμαλθ, οἱ
 ἂν θέλη ὁ διδάσκαλθ· ἂ
 βραχυ, βραχέθ· ἂν μα
 κρόν, μακροθ. ἂν πωχ
 ὑποκρίνασθαι σε θέλη, ἔν
 καὶ τῆτον δουῶς ὑποκείνη· ὁ
 χωλόν, ἂν ἄρχοντα, ἂν ἰδι
 τῶ. σὺν γὰρ ἔστ' ἔστι, τὸ δεθ
 ὑποκρίνασθαι

ENCHIRIDION. 45

us ille (alium enim non
ffligit) sed concepta de eo
pinio. Ac oratione qui-
em tua ejus perturbatio-
i subservire ne dubita ;
tqve adeo, si res ita tulle-
it, congemiscere. Cave-
is autem, ne intrinsecus
tiam congemiscas.

CAP. XXIII.

Actorem esse fabulæ ta-
lis, qvallis magistro pro-
bata fuerit, te memento: si
brevis, brevis ; si longa, lon-
ga. Si mendicum agere te
voluerit ; fac eam qvovqve
personam ingeniose repræ-
sentes. Ita si claudum, si
principē, si plebeium. Hoc
enim tuum est, datam per-
sonam

ὑποκρίνασθ' ὡς ἄνθρωπον· καλῶς
ἐκλέξασθ' δὲ αὐτὸ, ἄλλο
κδ'.

Κόρηξ ὅταν μὴ αἴσιον
κεκράγη, μὴ σωμαρπα-
ζέτω σε ἢ φαντασία. ἀλλ'
δίδυς διαίρει παρὰ σεαυτῷ,
καὶ λέγει, ὅτι, Τύτων ἐμοὶ ὅδ' ἐν
ὀπσημαίνεται, ἀλλ' ἢ τῷ σω-
ματίῳ μου, ἢ τῷ κτησιδίῳ
μου, ἢ τῷ δοξαρίῳ, ἢ τοῖς
τέκνοις, ἢ τῇ γυναικί· ἐμοὶ
δὲ πάντα αἴσια σημαίνεται,
εἰάν ἐγὼ θέλω. ὅ, τι γὰρ ἀν-
τύτων ἀποβαίνει, ἐπ' ἐμοὶ ὄσιν,
ὠφελιθῶμαι ἀπ' αὐτῶ.

κε'.

Α Νίκη[⊙] εἶναι δύνασαι,
εἰάν μηδὲν ἀγῶνα κατα-
βαίης.

ENCHIRIDION. 47

ionam bene effingere : eam
autem eligere , alterius.

CAP. XXIV.

SI corvus inauspicatum
crocitarit , ne te visum
illud moveat , sed ipse te-
rum divide statim , & dic :
Nihil istorum mihi porten-
ditur : sed aut corpusculo
meo , aut reclusæ meæ , aut
existimationi , aut liberis ,
aut uxori : mihi autem
causa omnia portendun-
tur , si ego voluero. Qvic-
quid enim istorum accide-
rit , ex eo penes me est fru-
ctum & capiam.

CAP. XXV.

Invictus esse potes , si in
nullum certamen descen-
das,

βαίνης, ὃν ἔκ' ἔστιν ὅτι σου νικῆσαι.

κς'.

Ὅρα μήποτε ἰδῶν πνευρωπιμῶμενον, ἢ μεγαλοδωαυόμενον, ἢ ἄλλως δὲ δοκιμῶνα, μακαείσης, ὑπὸ τῆς φανλασίας σωαρηπασθεῖς εἰάν γ' ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν ἢ ἐσία τοῦ ἀπαθῶς ἢ, ἔτε φθόνῳ, ἔτε ζηλολυπία χάσαν ἔξει. πὺ δὲ αὐτὸς ἔσρατηγός, ἔ πρύτανις, ἢ ὑπαλοεῖναι θελήσεις, ἀλλ' ἐλδίθερῶ. μία δὲ ὁδὸς πρὸς ταῦτα, καλαφρόνησις τῶν ἐφ' ἡμῖν.

κς'

ENCHIRIDION. 49

as, quod vincere, tui ar-
trii non est.

CAP. XXVI.

I quem eximiis honori-
bus affectum, aut ampla
potestate præditum, aut
quoque florentem, videris;
de ne quando beatum il-
m prædices, visorum im-
tum secutus. Nam si in
bus nostræ potestati sub-
stis vis tranquillitatis
nstitit, nec in vidia nec
mulatio locum habebit;
q; ipse non imperator,
non senator, non consul es-
voles, sed liber. Ad eam
tem rem via unica est:
rum, quæ in potestate no-
a non sunt, contemptio.

CAP.

κζ'.

ΜΕμνησο, ὅτι ἐχ' ὁ λογισμὸς τῶν δόξων ἢ τύπων ὑβρίζει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ πρῶτον, ὡς ὑβριζόντων. ὅτι οὖν ἐρεθίσθη σέ τις, ἴδι' ὅτι σὴ σε ὑπόληψις ἠρέτισε. τὸ γὰρ ἐν πρώτοις πειρῶ, πρὸ τῆς φαντασίας μὴ συναπαθίσθαι· ἀν γὰρ ἀταξήσῃ καὶ διατριβῆς τύχης, ῥᾶον κερτήσῃ σεαυτῷ.

κη'.

Θ Ἄνατθ, καὶ φυγῆ, πάντα τὰ δεινὰ φαιμένα, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔσοι κατ' ἡμέραν· μάλ'

ENCHIRIDION. 51

CAP. XXVII.

Memento, non eum qui
convicietur aut ver-
beret, auctorem esse con-
temeliæ: sed opinionem
de eis, tanquam contume-
lialis, conceptam. Cum igi-
tur te quispiam irritarit,
opinionem tuam te irritatum
esse scito. Quapropter in
proximis operam dato, ne vi-
tiosi tibi assensum extorque-
ant. Nam si semel tempus
tibi moram impetraris: fa-
cilius ipse tibi imperabis.

CAP. XXVIII.

Mors & exilium, &
omnia, quæ in malis
habentur, ob oculos tibi
quotidie versentur: o-
mnium

σα δὲ πάντων ὁ θάνατος.
 ἔδεν ἔδέποτε ταπεινὸν ἐνθι-
 μηθήσῃ, ἔτε ἄλλαν ὀπιθυμίας
 σφς πνός.

κθ'.

Φιλοσοφίας ὀπιθυμεῖς; πα-
 ρασκευάζῃς αὐτόθεν, α-
 καταγελαθισόμενος, ὡς κα-
 ταγελαθισμένων ἔσσι πολλῶν
 ὡς ἐρρύντων, ὅτι, Ἄφῃ
 φιλόσοφος ἡμῖν ἐπανελήλυ-
 θε, καὶ, Πόθεν ἡμῖν αὐτὸ
 ἢ ὄφρῦς: σὺ δὲ ὄφρῦ μὲ μ-
 χῆς. τῶν ὃ βελλίστων σοι φαι-
 νομένων ἔτως ἔχου, ὡς ὑπὸ
 τῆς δεῦτε τεταγμένῃ εἰς ταύ-
 τῶν πῶν τάξιν. μέμνησο δὲ
 ὅτι ἐὰν μὲ ἐμμοίνης τοῖς αὐ-
 τοῖς, εἰ καταγελαῶντες σ-
 πείτε

ENCHIRIDION. 53

niū vero maxime mors.
nihil unquam humile
nitabis, nec impense cu-
is quicquam.

CAP. XXIX.

apientiaē studium susci-
ere cupis? Statim te pa-
vasi futurum sit ut de-
earis : ut multi te sub-
nent : ut dicant, te
ito philosophum exti-
e : ut rogent, unde su-
cilium istud. Tu autem
ercilium ne habeto : ea
o quæ optima tibi vide-
ntur, sic teneto, quasi à
o sis in ea statione collo-
is. Cæterum memen-
te, si in eodem statu
manferis, iis tandem
admi-

πείτερον, οὔτοι σε ὕσε
 θαυμάσασιν· ἐὰν ὅ ἠπλήθ
 αὐτῶν, διπλῆν πρὸς λή
 καταγέλωτα.

λ.

Εἴαν ποτέ σοι γόηται ἐξ
 σραφιῶσαι, πρὸς τὸ βι
 ληθιῶσαι ἀρέσαι πνι, ἴδι ο
 ἀπώλεσας πλὴ ἐνστασιν. ἀ
 κῆ ουῶ, ἐν παντί, τῶν εἶν
 φιλόσοφοι. εἰ δὲ καὶ δοκε
 βέλη, τῶ εἶναι σεαυτῶ φα
 να καὶ ἰκαρὸς ἔση.

λα'.

Οὔτοι σε οἱ διαλογισμο
 μὴ θλιβέτωσαν· Ἄπμο
 ἐγὼ βιώσομαι, καὶ ἔδεις
 δαμῶ. εἰ γὰρ ἀπμία ἔστι κα
 κέ

mirationi fore, qui te
 as deriserunt. Sin eis
 nubueis, dupliciter fo-
 meridendum.

CAP. XXX.

quando acciderit ut
 oras promineas, & ali-
 placere cupias; te de
 dione tua dejectum esse
 o. Quare in omnibus
 as illud tibi satis sit,
 esse philosophum. Sin
 tui etiam videri philo-
 thus cupis; tibi videre,
 ve tibi satis esto.

CAP. XXXI.

cæ cogitationes ne te
 ucient, fore ut sine ho-
 e vivas, & nullo sis lo-

Nam si honore carere

ma-

κόν, ἢ δυνάσασαι ἐν κακῶ
 ναὶ δι' ἄλλον μᾶλλον ἢ ἐν
 χρω. μή τι ἐν τῷ σὸν ἔργ
 ὄσιν, τὸ ἀρχῆς τυχεῖν,
 παραληφθῆναι ἐφ' ἐστία
 ἔδαμῶς. πῶς οὐκ ἐπὶ τοῦ
 ἔστιν ἀπμία; πῶς ὃ ἔδεις
 δαμῶ ἔση, ὄν ἐν μόνοις
 ναί πνα δεῖ τοῖς ὅπτι σοι,
 οἷς ἔξεσί σοι εἶναι πλεί
 ἀξίω; ἀλλά σοι φίλοι ἀβ
 δήλοι ἔσονται. τί λέγεις
 ἀβοήθητοι; ἔχ' ἔξυρι πα
 σου ἀργύριον; ἔδ' ἐ πο
 πας Ρ'ωμῶν αὐτὸς ποιήσ
 τίς οὐκ σοι εἶπεν, ὅτι τα
 τα τῶν ἐφ' ἡμῖν ὄσιν, ἔχι
 ἀιλότεια ἔργα; τίς ὃ δ' ἔ
 δύν

...um est : nihilo magis
...malium in malo esse po-
...quam in vitio. Nun-
...d igitur tui muneris
...imperio potiri? aut ad
...vivium adhiberi? Ne-
...quam. Qve i igitur ea
...erit ignominia? qve i
...lo usquam loco eris? qvẽ
...is solis aliquem esse o-
...stet, qvæ penes te sunt, in
...ous vel sumo loco esse
...es? At nihil opis amicis
...es. Quo pacto istud acci-
...? non argentum abs te
...bituri sunt? nec eos in
...manam civitatem af-
...bes? Et quis tibi dixit,
...penes nos esse, & nõ alie-
...munera? Qvis vero id
D alte-

δύναται ἑτέρω ἢ μὴ ἔχῃ
 τός; κλήσαι οὖν, φαίν, ἰ
 κὲ ἡμεῖς ἔχωμεν. εἰ δύνα
 κλήσαι, πρῶν ἑμαυτὸν
 δήμονα, κὲ πρῶτον, κὲ μεγα
 λόφρον, δεικνύετε τὴν
 δον, κὲ κλήσομαι. εἰ δ' ἔ
 αξίζετε τὰ γὰρ τὰ ἑμαυ
 τολέσαι, ἵν' ὑμεῖς τὰ
 ἀγαθὰ περὶ ποιήσῃτε, ὅρα
 ἡμεῖς, πῶς ἄνισοί ἐστε, κὲ ἀγν
 ονες. τί ὃ κὲ βύλαθε μά
 λον; ἀργύριον, ἢ φίλον πρῶ
 κὲ αἰδήμονα; εἰς τὸ οὖν
 συλλαμβάνειν, κὲ μὴ δι
 ἔποβαλῶ αὐτὸ, τῶν τῶν
 πρῶτον αξίζετε ἄλλ' ἢ πα
 τείε, ὅταν ἐπ' ἑμοί, φησί
 ἀβοήθῃ

meri præstet, quo ipse ca-
at? Parato ergo, ajunt, ut
nos habeamus. Si parare
deo, conservata verecun-
a, & fide, & animi ma-
nitudo, vosque ejus rei
nam ostenderitis; parabo.
Id id postulatis, ut bona
mea perdã, quo vos ea,
æ in bonis non sunt, ac-
tiratis: videte ipsi quam
niqvi sitis, & temerarii.
rum vero præoptatis? pe-
niamne, an amicum ve-
cundum & sincerũ? Ad
oc igitur adjumento mihi
te; non autẽ postulate, ut
faciam, per quæ illa sim
missurus. At enim patriæ
er me nihil afferetur ad-
D 2 jumen-

60 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ἀβοήθητον πάλιν. ποί
ταύτην βοήθειαν; σοὺς
ἔξει διὰ σε, ἕτε βαλα
νεῖα; καὶ τί τῆτο; ἐδὲ
ὑποδήματα ἔχει διὰ τῆ
κέα, ἐδὲ ὄπλα διὰ τῆ
σκυτία. ἰκανὸν δὲ, ἐ
ἕκαστος ἐκπληρώσῃ τὸ
τῆ ἔργον. εἰ δὲ ἄλλον πινὰ
τῆ κατεσκευάζεις πολίτην
σὸν καὶ αἰδήμονα, ἐδὲν
αὐτῷ ὄφειλες; ναί. ἐκί
ἐδὲ σὺ αὐτὸς ἀνωφελεὶς
εἴης αὐτῆ. τίνα οὖν, φησι, χω
ραν ἔξω ἐν τῆ πόλει; ἡ
δύνη, φυλάττων ἅμα τῆ
σὸν καὶ αἰδήμονα. εἰ δὲ ἐκε
νὺν ὄφελειν βυλόμενον, α
προβαλεῖς ταῦτα, τί ὄφε

λα

menti. Cujusmodi quæ-
 adjumentum? Porticus
 te non habitura est? nõ
 lineæ? Istuc vero quid est?
 que enim calceos habet
 fabrum ferrarium, ne-
 arma per sutores. Sa-
 autem fuerit, suo quem-
 e fungi munere. At si
 em alium ei civem in-
 ueres integrum & vere-
 ndum: nihilne eam ju-
 res? imo vero. Proinde
 tu quidem patriæ fueris
 utilis. Quem ergo lo-
 am, inquis, habebo in ur-
 ? Quem poteris, inte-
 tate & verecundia con-
 vata. Sin illi profutu-
 s, hæc abjeceris: quis ei

D 3

tui

62 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

λϞ αν αυτη γυοιο, αναιδ
 κη απισϞ υποτελεθεις.

λβ.

Προπιμηθη συ τις εν εστια
 σει, η εν. περοσαγορευσε
 η εν τω παραληφθωαι ε
 συμβεβλιαν; ει μεν αγαθ
 ταυτα εσθ, χαρειν σε δεϊ, ο
 ετυχεν αυτων εκεινϞ. ει
 κακα, μη εχθου οπι συ αι
 των εκ ετυχες μεμνησα δε
 οπι ε δυνασαι, μη ταυτ
 ποιων προς το τυχεανειν τα
 εκ εφ ημιν, εκεινων των ισου
 αξιουθς πως γδ ισον εχην δε
 ναται, ο μη φοιων επι δερο
 πινϞ, Ιω φοιωνη; ο μη παρο
 πεμπων, τω παραπεμποντι

ο μ

fuerit usus, qui impu-
 ans & perfidus evaseris?

CAP. XXXII

St tibi prælatus aliquis
 in convivio, aut salu-
 dione, aut dandi consilii
 iicio? Si quidem ista bona
 at, gratulari debes illi,
 ea contingerunt, Sin-
 gla; ne doleas te in ea
 incidisse; sed memen-
 cum ea non agas quibus
 parantur quæ in nostra
 estate non sunt, fieri nõ
 se ut eadem tibi tribu-
 tur. Nam quæ valebit
 tum is qui fores non fre-
 tentat, atque is qui fre-
 tentat? qui non affecta-
 atque is qui affectatur?
 qui

84 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ὁ μὴ ἐπαινῶν, τῷ ἐπαινῶντι, non laudat
 ἀδικῶ ἔν' ἔσθ' ἢ ἀπληροῦς, laudat? in
 εἰ μὴ προῖέμενῶ ταῦτα ἀντι, ἀνεπλήρ
 ὦν ἐκεῖνα πιπρόσκειται, περὶ πρῶτον
 κα αὐτὰ βουλήσῃ λαμβάνειν, λαμβάνειν
 γεν. ἀλλὰ πόσῃ πιπρόσκειται, λαμβάνειν
 τα θρίδακες; ὀβολοῦ, λαμβάνειν
 ἔτω τύχη. ἀν' οὐδ' τις προῖέμενῶ
 μενῶ τ' ὀβολόν, λάβῃ θρίδακας, λαμβάνειν
 δακας, σὺ δὲ μὴ προῖέμενῶ, λαμβάνειν
 μὴ λάβῃς, μὴ οἴου ἔλατῃ λαμβάνειν
 ἔχῃ τοῦ λαβόντῶ. ὡς λαμβάνειν
 ἐκεῖνῶ ἔχῃ θρίδακας, ἔλατῃ λαμβάνειν
 σὺ τ' ὀβολόν, ὃν ἐκ ἔδωκας, λαμβάνειν
 τ' αὐτὸν δὴ τρέπον κἀνταύτῃ λαμβάνειν
 θα. ἔπερσεκλήθῃς ἐφ' ἐσί λαμβάνειν
 σὶν πνῶ; ἔ γὰρ ἔδωκας τῷ λαμβάνειν
 καλῶντι πόσου πωλεῖ λαμβάνειν

De
 c. de doli gra

ENCHIRIDION. 65

non laudat, atque is
laudat? Injustus igitur
& inexplebilis, si non
numerato eo pretio, quo il-
lae accedunt, gratis ea conse-
quere postules. Age quanti
accedunt lactucae? Pona-
re obolo. Si quis igitur,
obolo numerato, lactucas
acceperit; tu autem, pretio
non numerato, non acce-
des; ne te deteriore con-
ditione esse putes eo qui ac-
cepit. Ut enim lactucas ha-
bitare, sic tu obolum non
habes. Ad eundem quo-
modo & hic se res
refert. Non invitatus es
ad convivium alicujus?
Dedisti quanti vanit
con-

66 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

δειπνον. ἐπαίνον δ' αὐτὸ πα
λεῖ, θεραπείας πωλεῖ. Δ
οῦ τὸ διαφέρον, εἴ σοι λι
σιτελεῖ τὸ πωλούμενον· εἰ
κακῆνα θέλεις μὴ περιεῖδ
καὶ ταῦτα λαμβάνειν, ἀπλ
εἴ, καὶ ἀλέκτερος· οὐδ
εὖν ἔχεις ἀντὶ τῶ δειπνου;
χεις μὲν νῦν· τὸ μὴ ἐπαινεῖ
τῆτον ὄν ἐκ ἡθελος· τὸ μ
ἀναχέας αὐτοῦ ὅτι τῆς εἰ
δ'.

λγ'.

Τὸ βύλημα τῆς φύσε
καταμαθεῖν ὅτιν ἐξ
ἢ διαφερόμεθα πρὸς ἀλλ
λους· οἷον, ὅταν τῶ γείτ
νον παυόμενον κατέαξῃ
ποτήριον, πρὸ χειρὸν ὅ

ENCHIRIDION. 67

convivium. Vendit autem
convivator laudatione,
adit obsequio. Dato igitur
pretium, quanti va-
si è re tua est. Quod si
illa vis præstare, & hæc
operere: avarus es, & va-
s. Nihil igitur cœnæ vi-
lites? imo habes: non
ulasti quem noluisti:
tolerasti ejus insolentiam
in ingressu.

CAP. XXXIII.

Aturæ propositum ex
his rebus, de quibus
inter nos controver-
sit, cognosci potest. Ex-
pli gratia: Si vicini
poculū aut quid aliud
pregerit, in promptu il-
lud

68 ΕΡΙCTΕΤΙ

Διδύς λέγειν, ὅτι, τῶν γινομέ
 ὄντων. ἴδι οὖν, ὅτι, ὅταν κ
 σὺν κατεαγῆ, τοιούτον εἶναι
 δεῖ, ὁποῖον ὅτε κὺ τοῦ α
 κατεαγῆ. ἔτω μεταπίθει
 ὅτι τὰ μείζονα τέκνον α
 τέθηκεν, ἢ γυνή; ἐδεῖς
 σιν, ὅς ἐκ αὐ εἶποι, ὅτι,
 θρώπινον. ἀλλ' ὅταν τὸ α
 πινθ' ὑποθάνη, Διδύς, Οἴμ
 τάλας ἐγώ. ἐχελῶ δὲ μεμ
 οῦς, πὶ πάσχομεν, περὶ ο
 λων οὐτὸ ἀκέραιες.

αδ.

Ὡς περὶ Κοπὸς πρὸς
 ὑποτυχεῖν ἢ τίθεται,
 τως ἐδὲ κακοῦ φύσις
 κός

ENCHIRIDION. 69

statim est. Ita fieri so-
l. Scito igitur, si &
m confractum fuerit,
dem esse te oportere,
fueris cum frangeretur
num. Sic transfer ista
majora. Filius alterius
it, aut uxor? nemo est
a dicat, humanum id
Sin ipsi alicui id ac-
erit; statim, Hei mihi!
vit; ô me miserum!
minisse autem oportet
ut affecti simus, cum
quippiam de aliis au-
mus.

CAP. XXXIV.

Vemadmodum aber-
randi causa meta non
itur: sic nec mali natu-

E

ra

κόσμῳ γίνεται. εἰ μὲν τὸ σῶμα
 σε ἐπέτρεπέ τις τῶ ἀπαν
 σαντι, ἠγανάκτης ἂν. ὅτι
 σὺ τῷ γνώμῳ τῷ σεαυτοῦ
 ὀπιτρέπεις τῷ τυχόντι, ἵνα
 εἰς αὐτὸν λουδοθήσῃται σοι, τα
 χθῆ ἐκείνη, καὶ συγχυθῆ,
 ἀιχμῶν; τὸ ἐνεκαῖς ἐκ
 ἔργου σκόπει τὰ καθηγέμε
 καὶ τὰ ἀκόλυθα αὐτῶ, καὶ
 τως ἔρχε ἐπ' αὐτό. εἰ δὲ
 τῷ μὲν πρώτῳ προθύμως
 φήξῃς, μηδὲν τῶν ἐξῆς ἐν
 θυμημένῳ. ἕτερον δὲ, ἀπο
 φανέντων τινῶν ἀιχμῶν,
 χαυθήσῃ.

λέ.

Θ Ἐλας ὀλίμπια νικῆσθαι
 καὶ γὰρ, νῆ τὰς δι

κα

ENCHIRIDION. 71

in mundo existit. Quod
corpus quidem tuum ali-
is obvio cuiquam permit-
tetur, indignareris: Tu ve-
ro qui animum tuum cui-
quam permittas, ut, si convi-
tibus tibi dixerit, perturbe-
bit & mæreat, non erubes-
cat. Quamobrem, cujusque
anteceSSIONibus & con-
vitionibus consideratis,
eam aggredere. Alioqui
num alacriter eam su-
picias: eorum nullo, quæ
sequuntur, expenso: post
rem, turpitudine aliqua
parta, verecundaberis.

CAP. XXXV.

Is Olympia vincere?
Et ego medius fidius,
E 2 præ-

κομψὸν γάρ ὄσιν· ἀλλὰ σ
 πει καὶ τὰ καθηγόμενα,
 τὰ ἀκόλυθα. καὶ ἕτως ἀ
 τῶν ἔργων. δεῖ σ' ἀτακτῆ
 ἀναγκολροφεῖν, ἀπέχεσθαι πε
 μάτων, γυμνάσεισ τε
 ἀνάγκη, ἐν ᾧρα τετραγ
 νη, ἐν καύματι, ἐν φύξῃ
 ψυχρὸν πίνειν, μὴ οἶνον,
 ἔτυχεν· ἀπλῶς, ὡς ἰατ
 παραδεδωκέναι σεαυτῆ, ἵ
 ὀπισάτη. εἶτα εἰς τ' ἀγά
 παρέρχεσθαι· ἐστὶ δὲ ὅτε χεῖ
 βλαβεῖν, σφυρὸν σρέφα
 πολλὴν ἀφύκκαλαπιεῖν. ἐ
 ὅτε μασηθῆναι· καὶ
 πᾶντα πάντα νικηθῆναι. τε
 τα πάντα ὀπισκεφάμενθ

ENCHIRIDION. 73

clarum enim habetur.
considera, quid ante-
cedere, quid sequi soleat :
ve ita rem gerendam
incipito. Oportebit te con-
servare ordinem, vesci in-
temperatis, abstinere bellariis,
perceri necessario, & cer-
tamine tempore, in æstu, in fri-
gore: non frigidam bibere,
nec vinum, ut fieri solet:
sumam, tanquam me-
morio, sic lanistæ te tradas
oportet: Deinde in certa-
mine descendere: aliquando
annum lædere: talum dis-
cernere: multum pulve-
re deglutire: interdum fla-
gis cædi: & vinci post hæc
victoria. His omnibus confi-

E 3 dera-

74 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

εάν ἐπιθέλης, ἔρχε ἐπὶ τὴν
ἀθλήν. εἰ δὲ μὴ, ὡς τὰ παιδι
ἀναστροφῆσιν· ἀ νῦν μὲ πα
λαισας παίζεις, νῦν δὲ αὐλη
τάς, νῦν δὲ μονομάχης, εἴτι
σαλπίζεις, εἴτι τραγωδεῖ
τω καὶ σύ νῦν μὲν ἀθλητῆς
νῦν δὲ μονομάχης, εἴτι ρι
πῶν, εἴτι φιλόσοφος· ὅτι
δὲ τῆ ψυχῆ ἔδεν· ἀλλ' οὐ
πίθηκας, πᾶσαν θέαν
εάν ἴδης, μιμῆ, καὶ ἄλλ
λο ἐξ ἄλλων σοὶ ἀρέσκει.
γὰρ μὲν σκέψεις ἠλθεσ ἔ
τ' ἔργον, ἔδὲ περὶ οὐδὲνας. ἀλ
εἰκῆ, καὶ κατὰ ψυχρὰν ὅτι
μίαν. ἔτω θεασάμενοί πιν
φιλόσοφον, καὶ ἀκύναν

ἔτ

...atis, pugilum certamen
 ...cipe, si lubet adhuc. Sin
 ...nus, ut pueri resilies: qui
 ...nc pugiles ludunt, nunc
 ...cines, nunc gladiato-
 ...: jam tuba canunt, jam
 ...ogœdias repræsentant.
 ...qvoqve sic, nunc pugil,
 ...x gladiator, postea ora-
 ...demum philosophus:
 ...o autem animo nihil:
 ...ut simius, quicquid spe-
 ...veris, imitabere, atque
 ...ud ex alio adamabis.
 ...c enim suscepta cogita-
 ...ne quicquam es aggress-
 ...aut explorasti prius: sed
 ...nere appetitus levita-
 ...n secutus. Sic aliqui, phi-
 ...pho spectato, & audito
 E 4 aliquo

76 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ἔτω πνὸς λέγοντο, ὡς
Σωκράτης λέγει! καὶ. ἔτω
διώαται εἰπεῖν ὡς ἐκ
τοῦ; θέλωσι καὶ αὐτοὶ φιλο
σοφεῖν.

λς.

Αἴνθρωπε, πρῶτον ὀπίσκα
σαι, ὁποῖόν ἐστι τὸ πε
γμα· εἶτα καὶ τὴν σεαυτοῦ
σιν κατὰμάθε, εἰ δύνασαι
βασίλει. πένταθλοῦ εἰς
βύλει, ἢ παλαιστής; ἢ
τραυτῆ τὸς βραχίονας, τ
μηρῶς, τὴν ὀσφύν κατὰμά
θε. ἄλλο γὰρ πρὸς ἄλλο π
φυκε. δεκῆς, ὅτι ταῦτα ποιο
ῶσαύτως δύνασαι ἐθίσειν
ῶσαύτως πίνειν, ὁμοίως
δυσαρρεσεῖν; ἀγρυπνήσαι
προνήσαι, ἀπὸ τῶν οἰκείων
ἀπε

quo dicente sic: Quàm
 tē dicit Socrates! vel
 : Qvis ita differere po-
 ut ille? ipsi etiam phi-
 sophari volunt.

CAP. XXXVI.

omo, primum confi-
 dera, cujusmodi sit
 . Deinde, natura quoq;
 eamne ferre queat,
 olora. Quinquercio esse
 , aut palæstrita? Bra-
 ia tua intuere; femora
 umbos considera. Nam
 ud alio natura pertinet.
 tafne, te, hæc aggressum,
 ove posse edere, æque bi-
 ere, æque fastidire? Vigi-
 ndum est, laborandum, à
 is recedendum; à puero

E 5 con-

ἀπελθεῖν, ὑπὸ παιδαγωγῶν
 καταφρονηθῆναι, ἐν παντί
 ἡττον ἔχον, ἐν τιμῇ, ἐν ἀρχῇ
 ἐν δίκῃ, ἐν πραγματικῷ παιδαγωγί.
 ταῦτα δὴ σκοπεῖται, εἰ δὲ
 λεις ἀντικαταλλάξασθαι τὰ
 τῶν ἀπάθειαν, ἐλαφροτάτην
 ἀταραξίαν· εἰ δὲ μὴ, πρὸς
 χε μὴ ὡς τὰ παιδιά, νῦν φ
 λόσοφον, ὑπερὸν δὲ τελα
 νης, εἴτα ῥήτωρ, εἴτα ἰπ
 πον καίσαρος γόν. ταῦτ
 οὐ συμφωνεῖ. ἕνα δὲ δεῖ
 θρωπον, ἢ ἀγαθόν, ἢ κακ
 κόν, εἶναι· ἢ τὸ ἡγεμονικόν
 δεῖ ἐξεργάζεσθαι τὸ σα
 τῆ, ἢ τὰ ἐκλός· ἢ περὶ
 ἔρω φιλοτεχνεῖν, ἢ τὰ ἔξω

ENCHIRIDION. 79

antemni, in omnibus de-
riori conditione esse, in
nobre, in magistratu, in
ilicio, in negotio quoli-
t, oportebit. Hæc consi-
ra; tecumq; statue, an his
redimere velis animi
anqvillitatem, libertatē,
stantiam. Sin minus ;
le ne, ut pueri, nunc phi-
ophus, mox publicanus,
st orator, deniqve Cæsa-
procurator fias. Ista non
nsentiunt: unū te oportet
hominem, eumq; vel
num vel malum esse: aut
mercēda tibi ratio & mens
, aut res externæ exco-
lidæ: aut in internis ela-
randum, aut in externis:
hoc

80 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

τυτέσιν, ἢ φολοζόφω τά
ἐπέχην, ἢ ἰδιώτη.

λζ'.

Τὰ καθήκοντα ὡς δῆπ
ταῖς χέσσι παρμετρ
ται. πατὴρ βσιν; ὑπαγρο
ται δπιμελεῖσθ, παραχ
ρεῖν ἀπάντων, ἀνέχεσθ λ
δοροῦνθ, παίοντθ· ἀλλ
πατὴρ κακός βσ. μήπ
πρὸς ἀγαθὸν πατέρα φύ
ρὴκώσθ; ὑκ, ἀλλὰ πρὸς π
τέρα. ὁ ἀδελφὸς ἀδικεῖ; τ
τοιγαρῶν πῦν πρὸξιν τ
σεαυτοῦ πρὸς αὐτ, μη
σκόπη π' ἐκεῖνθ ποιεῖ, ἀλ
π' ἑοι ποιήσαντι κατὰ φύ

ENCHIRIDION. 81

ne est, aut philosophi tu-
lus locus, aut hominis
beji.

CAP. XXXVII.

Mnia officia in uni-
versum mutuis affe-
tionibus sunt metienda.
ter est? præcipitur, cu-
m ejus agendam, ceden-
am ei in omnibus: si con-
rietur, si verberet, feren-
esse. At pater malus est.
nquid igitur natura cū
no patre conjunctus es?
on, sed cum patre. Frater
lædit? Tu igitur munus
um erga ipsum tuere :
c, quid ille agat, confide-
; sed, quibus rebus agen-
s tuum institutum na-
tura

82 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ἢ σὴ ἔξει παραίσεις. σὲ
 ἄλλο ἢ βλάψει, ἂν μὴ
 θέλης. τότε δὲ ἔση βεβλα
 μέντο, ὅταν ὑπολάβης βλα
 πείας. ἔτι οὖν ἄπο τ
 γείτοντο, ἄπο τοῦ πολίτου
 ἄπο τῆς στρατηγῆς, τὸ καθῆκ
 ἄρῃσός, εἰάν τις σχέσός ἐ
 ζῆς θεωρεῖν.

λή.

Τῆς περὶ τῆς θεῆς εὐσ
 βείας ἴδι ὅτι τὸ κνε
 τετον ἐκεῖνό ὄσιν. ὁρῶν ὑ
 λήφεις περὶ αὐτῶν ἔχειν,
 ὄντων, καὶ διοικούντων τὰ ὄ
 καλῶς καὶ δικαίως· καὶ σα
 εἰς τῆτο κατατεταχέναι,
 πείθει αὐτοῖς, καὶ εἴκειν π
 τοῖς γινόμενοις, καὶ ἀκολουθε
 ἔκόντα, ὅς ὑπὸ τῆς ἀρίστ
 γα

ENCHIRIDION. 83

æ futurum sit consen-
seum. Te enim alius non
faciet, nisi ipse velis. Tum
nem læsus eris, cum te
sibi existimaris. Sic igitur
muni, sic civis, sic impera-
toris officium invenies,
mutuas affectiones spe-
re consueveris.

CAP. XXXVIII.

Religionis erga deos im-
mortales præcipuum il-
lud esse scito, rectas de eis
habere opiniones: ut sen-
tias, & esse eos, & bene ju-
stè administrare univer-
sa: parendum esse eis, &
in rebus iis, quæ fiant, ac-
cedendum: & sequenda
erunt, ut quæ à mente præ-
stantur.

84 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

γνώμης ὀπιτελυμένοις. ἔ
γὰρ ἔτε μέμψη ποτὲ
θεοῖς, ἔτε ἐγκαλέσεις,
ἀμολύμενοι. ἄλλως τε
οἷόν τε τῆτο γίνεσθαι, εἰάν
ἀποσῆς τῶν ἐκ ἐφ' ἡμῖν,
ἐν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μήνοις
τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. ἀ
εἴ γέ π' ἐκείνων ὑπολά
ἀγαθὸν ἢ κακόν, πᾶσα
ἀγχι, ὅταν ἀπολυγχα
ῶν θείης, καὶ πειπίπ
οῖς μὴ θείης, μέμψασθ
ρε καὶ μισεῖν τῆς αἰτί
πέφυκε γὰρ πρὸς τοῦτο π
ζῶον, τὰ μὲν βλαβερὰ φα
νόμενα, ἢ τὰ αἴτια αὐτὰ

antissima regantur. Sic
nec incusabis eos un-
quam, nec ab eis negligi te-
mereris. Aliter autem
fieri nequit, quam si iis,
in potestate nostra non
sunt, relectis, tam bona
quam mala in iis, quæ in
vobis sita sunt, collocaris.
Nam si quid illorum sense-
re esse bonum aut malum,
non potest certe fieri non pote-
re, quin cum iis frustra-
tus fueris quæ velles, & in
quæ nolles, incideris, &
ipsæ & oderis illarum re-
spondeant auctores. Illud enim
certum est insitum omni
animantium generi, ut ea
quæ nocitura videantur,
eorum-

φεύγειν καὶ ἐκτρέπεσθαι τὰ
 ὠφέλιμα, καὶ τὰ αἵτια αἰ
 τῶν, μελιέναι καὶ τεθνηπέ
 ναι. ἀμήχανον οὖν, βλα
 πλεῖσαι ἵνα οἰόμενον, χαίρει
 τῷ δοκῶντι βλάπτεν. ὅθεν
 καὶ τὸ τῆ βλάβῃ χαίρειν
 δυνάστον· ὅθεν καὶ πατὴρ ἐπὶ
 ἡμῶν λοιδορεῖται, ὅταν τῶν δοκῶ
 των ἀγαθῶν εἶναι, τῷ πατὴ
 μὴ μεταδιδῶ. καὶ Πολυαἰκί
 καὶ Ἐπεοκλέα τοῦτο πολεμῶν
 ἀλλήλοις ἐποίησε, τὸ ἀγα
 θὸν οἰεῖσθαι πρὸς Ἰουραγνίδ
 διὰ τούτο ὁ γεωργὸς λοιδορ
 τὸς θεὸς, διὰ τούτο ὁ ναυ
 τῆς, διὰ τούτο ὁ ἔμπορος, δι
 τούτο οἱ τὰς γυναῖκας.

ENCHIRIDION. 87

namq; causas, fugiant &
sentur : contra, utilia,
causas eorum, perse-
ntur & admirentur.
la igitur ratio est, ut is,
noceri sibi putat, eo læ-
quod nocere videa-
unde etiã, ipso damno
gaudeat, fieri nequit.
fit, ut & patri filius
vitietur, cum ea, quæ in
ais habentur, filio non
vertierit : & illud est
inter Eteoclem & Po-
ncem bellum concitarit,
d bonum existimabant
perium. Hac de causa
os execratur agricola, ob
nauta, ob hoc merca-
ob hoc ii, qui liberos &

UXO-

τὰ τέκνα ὑπολλύντες. ὅπ
 γ' τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ
 δ'σεβείας. ὥστε ὅστις ὅτιμελ
 ται τῷ ὀρέματι ὡς δεῖ,
 τῷ ἐκκλίνειν, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ
 δ'σεβείας ὅτιμελεῖται. ἀπ
 δεῖν δὲ, καὶ δύιν, καὶ ἀπάρχ
 ας κατὰ τὰ πάτρια, ἐκ
 σοις προσήκει, καθαρώς, κα
 μὴ ὀπισθευρμένως, μηδὲ ἀμ
 λῶς, μηδὲ γλίχρως, μηδὲ
 πὲρ δύναμιν.

λθ'.

Ὅταν μαντικῇ προσήκει
 μέμνησο, ὅτι μὲν, ὡς ὑποβ
 σεται, ἐκ οἴδας, ἀλλὰ ἤκο
 ὡς ὑπὸ τῷ μάντεως ὑποβ
 σόμεν. ἐποῖον δὲ, π ὅστι
 ἐλήλυ

ENCHIRIDION. 89

res amittunt. Nam ubi
tas, ibi etiam est pie-
Quamobrem qui id dat
ram, ut sic & appetat
versetur, quemadmo-
m decet; is eadem opera
metati dat operam. Li-
dum autem & sacrifi-
dum, & offerendæ pri-
æ sunt unicuiq; , ritu
cio: caste, non luxurio-
ec indiligenter, nec for-
n, nec supra facultates.

CAP. XXXIX.

Ad vatem accessurus ,
nemento , te negotii
ntum ignorare ; sed ea
caussa adesse , ut cum è
cognoscas. Quale au-
id esset , utique , cum
veni

90 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ἐλήλυθας εἰδώς, εἴπερ
φιλόσοφος. εἴ γὼ ἔστι π
ἕκ ἐφ' ἡμῖν, πᾶσα ἀνά
κη μῆτε ἀγαθὸν αὐτὸ εἶνα
μῆτε κακόν. μὴ φέρε ἔν
τ' μάντιν ὄρεξιν ἢ ἔκκ
ριν· εἰ δὲ μὴ, τρέμων αἰ
πέσει. ἀλλὰ διεγνωκῶ
ὅτι πᾶν τὸ ὑποβησόμενον
ἀδιάφορον, καὶ ἔδ' ἐν
σε ὁποῖον δι' ἂν ἦ, (ἔσται
αὐτῷ χησαοῦς καλῶς,)
τῆτο ἔδ' εἰς κωλύσει. Δ
βῶν οὖν, ὡς ἐπὶ συμβῆ
ἔρχου τὸς θεός. καὶ λοιπ

ENCHIRIDION. 91

scires, scivisti, siquidem
philosophus fueris. Nam si
in horum numero fuerit,
in nostra potestate nō
est: nec bonum esse, neq;
malum, omnino est neces-
sarium. Noli igitur ad vatem
curam vel appetitionem,
conversationem: alioqui
inveniens eum accedes. Sed
si constitutum esse o-
bet, nihil inter quemvis
tuum interesse: neque
eum attinere eum, cujus-
que modi sit: licere
non eo recte uti; neq; in-
veniri tibi fore quempiam im-
portunum. Magno igitur
obsequio deos, ut consilia-
re accedito. Deinde, si
quid

ὅταν τι συμβαλῆθῃ, μ
 μνησθῶ, πῶς συμβούλους πα
 ἔλαβες, καὶ πῶν παρακοι
 σης ἀπειθήσας. ἔρχου
 ὅπῃ τὸ μαντεύεσθαι, καὶ
 περ ἡξίως Σωκράτης. ἐφ'
 ἢ πᾶσα κλέψῃς τὴν ἀν
 φορὰν εἰς τὴν ἑκβασιν ἔχ
 ῃ ἔτε ἐκ λόγου, οὔτε
 τέχνης πρὸς ἄλλης, ἀφορμ
 δίδονται πρὸς τὸ συνιδ
 τὸ προκείμενον. ὥστε ὅτ
 δέη συγκινδυνεύσαι φίλ
 ἢ πατείδι, μὴ μαντεύεσθαι
 εἰ συγκινδυναιτέον. καὶ
 ἂν προσείπη σοι ὁ μάντι
 φαῖ

consilii datum fuerit,
amento, quos in consili-
idhibueris: & quorum,
narueris, auctoritatem
neglecturus. Sic autem
raculum accipiendum
dito, quemadmodum
nati placebat; iis vide-
at de rebus, quarum tota
sideratio refertur ad
atum, & in quibus nec
itione, nec ex arte alia
nerunt occasiones, ad id
quod propositum est, con-
mandum. Cum igitur
amicus, vel patria cum
culo defendenda erit;
no consulere vatem sint-
defendendi. Nam si ti-
antes praedixerit, exta
F infau-

φαῦλα γερνέναι τὸ ἱερεῖον, ἢ
 λον ὅτι ὁ δῶναλθ σημαίνει
 ἢ πῆρως μερὺς τῆ σῶρ
 τῶ, ἢ φυγή. ἀλλ' ἢ ἐνι
 γῶ, κὶ σὺ τούτοις παρ
 ται, τῶ φίλῳ κὶ παλ
 συγκινδυνεύειν. τοιγαρὺν
 μίζονι μάνηι πρὸς τε
 Πυθίῳ, ὅς ἐξέβαλε τῆ νά
 ἢ βοηθήσαντα ἀναιρευμένῳ
 φίλῳ.

μ.

Τ ἄξον πῖνα ἤδη χαρῶ
 ρα σαυῶ, κὶ τύπου,
 φυλάξης ὅτι τε σαυῶ ὡ
 ἀνδρώποισ ἐνλυχάνων.

ENCHIRIDION. 95

fausta esse: mortem si-
nificari constat, aut alicu-
is membri truncationem,
aut exilium. Sed ratio ta-
men subest, & cum his il-
d etiam conjungitur:
a cum amico & patria
riculum esse adeundum.
yamobrem ad majorem
nito vatem Pythium:
i templo ejecit eum, qui
nico in vitæ periculo non
currisset.

CAP. XL.

Ræscribe jam tibi for-
mam quendam, & le-
m, quam custodias:
amq; & ipse tecum, &
congressibus hominum,
serves.

F 2

CAP.

μα'.

ΚΑΙ σιωπὴ τὸ πολὺ ἔστω
 λαλείτω τὰ ἀναγκαῖα
 καὶ δι' ὀλίγων. σπανίως δέ τι
 τε, καιρῶ παρακολυθηῖ
 ἐπὶ τὸ λέγειν τι ἥξομεν, ἀλλὰ
 πρὸς ἑδενὸς τῶν τυχόντων
 πρὸς μονομάχων, μηδὲ ἐπὶ
 ποδῶν, μὴ πρὸς ἀθλη-
 τῶν, μὴ πρὸς βραμάτων
 πομάτων τῶν ἑκασαχῶ λέ-
 μένων· μάλιστα δὲ μὴ πρὸς
 ἀνδρώπων, ψέγοντες, ἢ ἐπι-
 τῶντες, ἢ συγκείμενοι.

μβ'.

ΑΝ μὲ οὐδ' οἷος τε
 μέταγε τοῖς σοῖς λό-

C majori quidem ex parte silentium præstet: aut necessaria dicantur, eaq; paucis. Raro autem, cum se obtulerit occasio, ad dicendum veniens: sed non quidvis dicimus: non de gladiatoribus, non de ludis Circensibus, non de pugilibus, non de cibis aut potionibus; ne res passim inculcantur. Præsertim autem de hominibus cum verba fiunt, ne vel laudemus, vel contemnemus, caveatur.

Vod si potes, familiarium tuorum sermones

F 3 tuis

τὰς τῶν σωόντων ἐπὶ τὸ πρῶτον.
 κόν. εἰ δὲ ἐν ἀλλοφύλοις ἐπι-
 λειφθεὶς ἰύχοις, σιώτα.

μγ'.

Γ' Ἐλως μὴ πολὺς ἔσω, μηδὲ
 ἐπὶ πολλοῖς, μηδὲ ἀνι-
 μένθ'.

μδ'.

Ο' Ῥκον παραίτηται, εἰ μὴ
 οἶόν τε, εἰς ἅπαν' εἰ
 μὴ, ἐκ τῶν ἐνόγων.

μέ.

Ε' Σπάσεις τὰς ἔξω καὶ
 διωπικὰς διακρούς·
 δὲ ποτε γήνηται καιρὸς,
 τετάθω σοι προσοχή,
 ποτε ἄρα ὑπόρρυγς, εἰς
 διωπισμόν. ἴδι γ', ὅτι
 ἀν' ὁ ἐτάθθ' ἢ μεμολυσ-

ENCHIRIDION. 99

is sermonibus eo, quo
acet, traducito. Sin à pe-
grinis circumventus fue-
, taceto.

CAP. XLIII.

Isus ne sit multus, nec
ob multa, nec effusus.

CAP. XLIV.

Usjurandum recusa, si
fieri potest, omnino: sin
minus, quantum potes.

CAP. XLV.

Convivia externa & po-
pularia evita. Sed si
orando tulerit occasio, a-
madversio excitetur, ne
arte in vulgarem consue-
tudinem prolabaris. Scito
nim, si sodalis pollutus fue-
rit,

ἡ, καὶ τὸ συνανατεϊβόμε
 αὐτῶ μολαύεσθ ἀνάγκη, καὶ
 αὐτὸς ὢν τίχῃ καθαρός.

μς.

Τὰ πρεῖ τὸ σῶμα μέγ
 χείας τῆς ψυχῆς παρ
 λαμβάνειν ὅσον τροφῆς, π
 μα, ἀμπεχόνω, οἰκίαν,
 κτήαν. τὸ δὲ πρεῖς δόξαν,
 τρυφῶν, ἅπαν περιγράφει.

μς.

Πρεῖς ἀφροδίτια εἰς δ
 ναμιν πρεῖ γάμω καθ
 ρατέον. ἀπολομένω δὲ, ὡς
 μιμόν ἔσι, μεταληπλέον.
 μέν τοι ἔπαχθῆς γίνω τ
 χρωμένοις, μηδὲ ἐλεγκτικ
 μηδὲ πολλαχῶ ἰδ, ὅπ αὐτ
 ὦ χεῖ, παρὰ φερε.

μ

ENCHIRIDION. 101

...eum etiam, quem is at-
...erit, necessario pollui,
...purus ipse fuerit.

CAP. XLVI.

Væ corpori serviunt,
...atenus adhibeantur,
...atenus animo sunt usui:
...uti cibi, potus, amictus,
...es, servitium. Quicquid
...nem ad ostendationē aut
...icias attinet, repudiato.

CAP. XLVII.

Re venerea, quantum
...fieri potest, ante nuptias
...us esto: Sin attegris,
...egitime utendum. Ne
...men iniquus si iis, qui
...utuntur, neque eos ar-
...is: neque passim jactes,
...ea non uti.

CAP.

μή.

Ε'άν τις σοὶ ἀπαγγείλῃ,
 ὃ δεῖνα κακῶς λέγει,
 ὑπολογοῦ πρὸς τὰ λεχθέντα
 ἀλλ' ἀποκρίνε, ὅτι ἤγ
 γὼ τὰ ἄλλα πρῶτοντα
 κακὰ, ἐπεὶ ἔκ ἂν ταῦ
 μόνα ἔλεγχῃ.

μδ'.

Εἰς τὰ θέατρα τὸ π
 παρίεναι ἔκ ἀναγκαῖον
 δέ πρὸς καιρὸς εἶη, μηδ
 απυδάζων φαίνου ἢ σεαυ
 τήτεσι, θέλε γίνεσθαι μ
 τὰ γινόμενα, καὶ νικᾶν μ
 τ' νικῶντα. ἔτω γὼ ἔκ
 ποδιδίῃση. βοῆς δὲ καὶ
 ἐπιγελαῖν τι, ἢ ἐπιπ
 ἐπικινῶσαι, παντελῶς ἔ

ENCHIRIDION. 103

CAP. XLVIII.

vis nunciari, qven-
am tibi maledicere :
refuta quæ dicta sunt,
responde, Eum nescis-
tera tua vitia, nam a-
vi non illa sola fuisse
rum.

CAP. XLIX.

theatra frequentare
non est necesse : sed si
ndo tempus tulerit, te
nisi tibi ipsi studere
creat, hoc est, cadun-
it fieri velis, quæ fiunt :
m solum vincere, qui
it. Sic enim non im-
eris. Clamore autem,
urrifione, aut longiore
otione, penitus absti-
neto.

χυ· καὶ μὲ τὸ ἀπαλλαγῆ
 μὴ πολλὰ πρὸ τῶν γυο
 νων διαλέγῃ, ὅσα μὴ φ
 σθὲ πῶ σὺ ἐπανόρθω
 ἐμφαίνεται γ' ἐκ τῶ τοι
 ὅπ' ἐθαύμασας πῶ δέαν

ν.
Εἰς ἀκροάσεις πινῶν μί
 κε, μηδὲ ραδίως π
 δι, πασιῶν δὲ, τὸ σεμνόν
 ἀσαθὲς, καὶ ἅμα ἀνσταχ
 φύλασσε.

να.
Οταν πινὲ μέλις
 βάλλῃν, καὶ μάλιστ
 ὑπερχῆ δόκοντων, φ
 λε σαυτῶ, π' εἴν ἐποίησ
 τῶν Σωκράτης ἢ Ζωῶν

ENCHIRIDION. 105

10. Ac post discessum, ne
ultum de iis, quæ acci-
nant, disputa, cum nihil
tui correctionem faci-
t. Alioqvi ex hoc appa-
rit, te spectaculum esse
miratum.

CAP. L.

AD recitationes ne veni,
neqve facile accede. Sin
cesseris, gravitatem &
instantiam tuere: & id u-
cave, ne cui sis molestus.

CAP. LI.

Ulm aliquid negotii tibi
futurum est cum ali-
o, ex proceribus præser-
n, ipse tibi proponito,
id in re facturum fuis-
Socrates, aut Zenon. Ita

G set,

306 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ὅκ ὑποθήσεις τῆ χηΐσουαυ πρὸς
ηκόντως ἐν τῷ ἐμπεσόντι.

νβ'.

Οταν φοιτᾷς πρὸς τινὰ
τῶν μέγα δυναμένων
πρόβαλλε, ὅτι ἔχ ἄρῃσιν
αὐτὸν ἐνδον, ὅτι ἀπεκλείδ
ὅτι ἐκλίνα χηΐσονταί σοι αἰ
ρα, ὅτι ἔ φροντιῆ σῆ.
σὺ τῆτοις ἔλθειν καθήκ
φέρει τὰ γινόμενα, κὶ μηδέ π
εἴπης, αὐτὸς πρὸς σεαυτ
ὅτι, Οὐκ ἰὼ τοςῆτον· ἰδι
κὸν γδ, κὶ διαβεβλημένου
τὰ ἐκτός.

νγ'.

ΕΝ ταῖς ὀμιλίαις ἀπ
τὸ τινὰ τῶν ἑαυτῷ ἔρ

ἢ κ

ENCHIRIDION. 107

et, ut te ratio non deficiat,
va id, quod objectum fue-
, rite administres.

CAP. LII.

Ulm ad magnatum ali-
quem iturus es, propo-
to tibi, fore ut eum domi-
on invenias, ut inclusus
, ut occludantur tibi fo-
, ut ille te negligat. Quod
hoc rerum statu venire
acuerit, ea feras quæ fi-
at: neque ipse unquam
cum dicas, non fuisse
anti. Id enim plebeium
, & ejus qui res externas
lumnietur.

CAP. LIII.

I familiaribus congres-
bus ab sit facinorum aut
G 2 peri-

108 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ἢ κινδύων ὅτι πολὺ καὶ ἀμ
τρως μεμνηῶς· ἔ γάρ ὡς σ
ἠδύ ὅτι τὸ τῶν σῶν κινδύνα
μεμνηῶς, ἔτω καὶ τοῖς ἄλλοι
ἠδύ ὅτι τὸ τῶν σοι συμβεβηκ
των ἀκέρυ.

νδ.

ΑΨέτω δὲ καὶ τὸ γέλωτα κα
νεῖν. ὀλιθυρὸς γὰρ ὁ τόπος
εἰς ἰδιωπισμὸν, καὶ ἅμα ἰκων
πλὴν αἰδῶ πλὴν πρὸς σε τῶ
πλησίων ἀνιέναι.

νε.

Επισφαλὲς δὲ, καὶ
εἰς αἰσχρολογία πρὸς
θεῖν ὅτι καὶ εὖ πρὸς συμ
τοιῦτ

ericulorum tuorum proli-
 & immodica comemo-
 tio. Nec enim, ut tibi
 secundum est tuorum cer-
 minum meminisse, sic &
 his suave est, ea quæ tibi
 occiderunt, audire.

CAP. LIV.

Est illud etiam, ne ri-
 sum moveas. Nam is
 modi locus est, è quo
 declivis sit in plebejum
 orem lapsus: eamq; vim
 habet, ut tui observantiam
 facile apud familiares di-
 minuat.

CAP. LV.

Ericulosum est etiam,
 ad orationis obscœni-
 tatem progredi. Cum igi-
 tale

G 3

110 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

τοιῦτον, ἂν μὲν δ'καίρου
ἐπίπληξον τῷ παρελθόντι
δὲ μὴ, τῷ γε ἀποσιωπῆσαι,
ἐρυθειᾶσαι, καὶ σκυθρωπῆσαι
διηλθὺ γίνουσθε αἰνῶν τ
λόγω.

νς'.

Εἴαν ἡδονῆς πινθὺ φαντα
σίαν λάβης, φίλα
σαυλόν, μὴ σωμαρπα
ὑπ' αὐτῆς ἀλλ' ἐκδέξασθε
σε τὸ παῖγμα, καὶ ἀναβ
λιώλινα παρὰ σεαυτῷ λ
βεῖ ἔπειτα μνήσθητε ἀμφο
ρων τῶν χρόνων, καθ' ὃν
ἀπολαύσατε τῆς ἡδονῆς, καὶ κα
ὄν, ἀπολαύσατε, ὕστερον μετα
νοήσεις, καὶ αὐτὸς σεαυ
τῷ λοιδόρησθε καὶ τέτοις ἀν

ENCHIRIDION. IIII

ale quippiam incidit :
ut (si feret opportunitas)
purgabis eum qui sermo-
rem illum injecerit : aut
faciturnitate saltem, & ru-
dore vultuq; ostendes, eam
rationem tibi displicuisse.

CAP. LVI.

I voluptatis alicujus
imaginem animo conce-
deris, moderare tibi, ne ab
ea movearis : sed & rem
examina, & tibi ipse deli-
berandi præbe spatium.
einde utriusq; temporis
momento, tum ejus quo
voluptate perfrueris, tum e-
ius quo percepta jam volu-
ptate dolebis, teq; ipse ob-
purgabis atqve his illa con-
fer :

G 4

VI 12 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

δεις, ὅπως ἀποχόμενοι χα
ρήσεις, ἢ ἐπαινέσεις αὐτὸς ἐαι
τόν. εἰ δέ σοι καιρὸς φαί
αἴψα αὖτ' ἔργα, πρὸς σε μ
νικήσει ζε τὸ προσλυέει αὐ
τῷ, καὶ ἡδὺ, καὶ ἐπάγωγ
ἀλλ' ἀντιπίθει, πῶσω ἀμύν
τὸ συνηθέναι σαυτῷ, ταύτ
πλὴν νίκῃ νενικηκότι.

νζ.

Ὅταν πὶ, διαγνῆς ὁ
ποιητέον ὅσι, ποιῆς, μ
δέποτε φύγῃς ὀφθῆν
πράσων αὐτὸ, καὶ ἄλλοι
π οἱ πολλοὶ μέλλωσι π
αὐτῷ ὑπολαμβάνειν. εἰ μ
ἢκ ὀρθῶς ποιῆς, αὐτὸ ἔ
ρον φεῦγε. εἰ δὲ ὀρθῶς,
φοβῆ τὰς ὀπιπλήζοντας
ὀρθῶς ;

ENCHIRIDION. 113

si abstinueris, fore ut
laudeas, teque ipse collau-
des. Quod si tibi suscipien-
te rei videbitur esse tem-
eritas, cave ne te vincant
superbia blandiciæ, & suavita-
tis, & illecebræ: sed illud
proponere, quanto præstantior
erit talis victoriæ cōscientia.

CAP. LVII.

Quum facis aliquid, quod
faciendum esse statui-
sti, nunquam recuses inter-
dum agendum conspici: ta-
men si futurum est, ut vul-
tus de eo secus iudicet.
Nam si perperam facis;
rem ipsam fuge: Sin recte,
quid eos vereris qui non
recte reprehendunt?

G 5 CAP.

νή.

Ὡς τὸ, Ἡμέρα δὲ, κὶ, Νύξ
 δὲ; πρὸς μὲ τὸ διεξά-
 γμενον μαγίλιω ἔχει ἀξίαν,
 πρὸς δὲ τὸ συμπεπλεγμένον
 ἢ συνημιμένον ἀπαξίαν. ἔ-
 τω κὶ τῶν περὶ κειμένων τὰ μεί-
 ζονα ἐλεῖν, πρὸς μὲ τὸ σῶ-
 μα μαγίλιω ἔχει ἀξίαν, πρὸς
 δὲ τὸ κοινὸν ἐν ὄρασι, οἷοι
 δεῖ, μὴ φυλάσσειν, ἀπαξίαν
 ἔχει. ὅταν οὖν συνεθίης ἐτέρω
 μέμνησο, ἢ μόνον τὴν πρὸς
 τὸ πῶμα ἀξίαν τῶν παρακει-
 μένων ὄραϊν, ἀλλὰ κὶ τὴν πρὸς
 τὴν ἐστίασιν, οἷαν δεῖ φυλά-
 χθῆναι.

ENCHIRIDION. 115

CAP. LVIII.

IT hoc pronunciatum,
Dies est, &, Nox est,
magnum habet in sejun-
tione vim, in conjunctio-
ne vero prorsus nihil valet.
In maxima quæque ex iis
magis apposita sunt, arripere,
in respectu corporis, magni
est momenti; ita, si comu-
nitas convivii spectetur,
magnum habebit, nisi ca-
veris, dedecus. Cum igitur
conviva es alicujus; me-
mento, non solum eorum
magis apposita sunt pretium,
quod ad corpus attinet, cō-
siderandum esse: sed & eam
magis convivatori debetur,
reverentiā esse cōservandā.

CAP.

νθ.

ΑΝ ὑπὲρ δυνάμιν ἀνα
λάβῃς τὸ πρόσωπον,
ἐν τύτῳ ἡσχημόνησας, καὶ
ἡδύασσ ἐκπληρῶσαι, παρ
λιπες.

ξ.

ΕΝ τῷ πειπαλῆν, καδο
περ προσέχης, μὴ ὀπιβ
ἡλω, ἢ σρέψης τὸ πόδα· ὅτ
πρόσεχε, μὴ τὸ ἡγεμονικ
βλάβῃς τὸ σεαυτῷ. καὶ τῷ
ἂν ἐφ' ἑκάστῳ ἔργῳ παραφ
λάσσωμεν, ἀσφαλέστερον ἀφ
μιδα τῷ ἔργῳ.

ξά.

Μἔτερον κλήσεως τὸ σῶμ
ἑκάστῳ, ὡς ὁ πῦρ ὑπὲρ
δῆμα

ENCHIRIDION. 117

CAP. LIX.

Iquam personam, quæ vires tuas superat, in-
ueris: tum eam indecore
ceres; tum eam, quam sus-
nere posses, negliges.

CAP. LX.

Quemadmodum in am-
bulando caves, ne cla-
um calces, pedemve dis-
prqueas: sic in degenda
ta cave, ne gubernatri-
um actionum, mentem
nam, lædas. Quod si in re
naqvaqve observabimus,
nnia cautius aggredie-
tur.

CAP. LXI.

Modus pecuniæ corpus
est unicuiq; , ut calcei
pes.

118 ΕΡΙCTΕΤΙ

δήματ^ο. εἰάν μ^ε οὖν ὅπ^ι τ^υ
τ^υ σῆς, φυλάξεις τὸ μέτρον
εἰάν δ^ε ὑπερβῆς, ὡς κατὰ κρι
μῆν^υ λοιπὸν ἀνάγκη σε φέρει
καθάπερ κ^υ ὅπ^ι τ^υ ὑποδ^η
μαί^ο, εἰάν ὑπ^ερ τ^υ πόδ^ω
ὑπερβῆς, γίνετα^ι κατὰ χ^ρυσ^ο
ὑπόδημα, εἴτα πορφυροῦν
εἴτα κενήλιόν τ^υ γ^υ ἀπαξ ὑπ^ε
τὸ μέτρον ὄρ^ο ὑδ^είς ὄσαν.
ξβ.

Αἱ γυναικες δ^ιδ^υς
τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν
πὸ τῶν ἀνδρῶν κλείουσι κα
λουῦνται. τοιγαροῦν ὄρωσαι
ὅπ^ι ἄλλο μ^εν οὐδ^εν αὐτα
πρὸς ὄρι, μόνον δ^ε συγκοιμά
ται τοῖς ἀνδράσιν, ἀρχο
ται καλλωπίζεσθ^υ, κ^υ ἐν τ^ῷ
τῷ πάσκις ἔχειν τὰς ἐλπ
δα

ENCHIRIDION. 119

s. Si igitur in eo instite-
s, modum servabis : sin
aterieris, jam veluti per
piceps referri necesse erit.
& in calceo : si ultra pe-
m progressus fueris, fit
ratus calceus, deinde
rpureus, deinde inter
nctus. Ejus enim, quod
mel transierit modum,
nullus est terminus.

CAP. LXII.

Mulieres statim ab anno
decimoquarto à viris
ominæ vocantur. Proinde
m vident, se nihil aliud
abere muneris, nisi ut
m viris concumbant :
omere se incipiunt, atq;
a ornatu spem collocant
omnem

δας. προσέχειν ἢ ἄξιον, ἢ
αἰδοῦνται; διότι ἐπ' εὐδε
ἄλλω πμῶνται, ἢ τῷ κόσμῳ
φαίνεσθαι, καὶ αἰδήμονες,
σωφροσύνη.

Ξγ'.

Αφύιασ σημείον τὸ ἐνδια
τεῖβειν τοῖς περὶ τὸ σῶ
μα. οἷον, ὅτι πολὺ γυμνάζ
σθαι, ὅτι πολὺ ἐπίειν, ὅ
πολὺ πίνειν, ὅτι πολὺ ἔπι
παλεῖν, ὅχδ' ἐν. ἀλλὰ ταῦτ
μὲν παρέργω ποιητέον. πε
δὲ τὴν γνώμην ἢ πᾶσα ἐστ
ὄπιστροφή.

Ξδ'.

Οταν τις σὲ κακῶς
ποιῇ, ἢ κακῶς σε λέγῃ
μέμνη

ENCHIRIDION. 128

mnem. Quare operæ præ-
sum est, dare operam, ut
stantiant, sibi non ob aliud
honorem haberi, nisi quod
bonæ modestas se præbeant,
vixt verecundas, cum tem-
perantia.

CAP. LXIII.

Hebetis ingenii signum
est, in rebus corporis
immorari: velut, exerceri
diu, edere diu, potare diu,
vacare diu, coire diu. Nam
hec quidem facienda sunt
moderate: cura autem omnis
in animum est transferen-
da.

CAP. LXIV.

Quum tibi quispiam vel
malefecerit, vel male-
dixe-

μέμνησο, ὅτι, Καθήκειν αὐτῷ
 οἴομεντο, ποιεῖ, ἢ λέγει
 ἔχ οἴοντε οὖν ἀκολουθεῖ
 αὐτὸν τῷ σοι φαινομένῳ, ἀλλὰ
 τῷ ἑαυτῷ. ὥστε, εἰκαλεῖται
 αὐτῷ φαίνεται, ἐκεῖνο βλαπ
 πτεται, ὅσπερ καὶ ἐξαπάτηται
 καὶ γὰρ τὸ ἀληθές συμπεπλε
 γμένον ἂν τις ὑπολάβῃ ψευ
 δεῖται, ὅτι τὸ συμπεπλεγμέν
 βέβλαπται, ἀλλ' ὁ ἐξαπά
 τηθεῖς. ἀπὸ τέτων οὖν ὀρμη
 μενο, πρῶτος ἔξῃς πρὸς
 λουδορῶντα. ἐπιφθέγγῃ γὰρ
 ἐκάσῳ, ὅτι, Ἐδοξεν αὐτῷ.

ξί.

Π Ἄν παρ᾽ ἄμα δύο ἔχ
 λαβὰς, πῶ μὲν φασ
 πῶ

ENCHIRIDION. 123

...ixerit: memento, eum o-
...inatum esse, id ex officio
...tibi fuisse faciendum, &
...dicendum. Neque vero fie-
... potest, ut id seqvatur ille
...vob tibi videtur, sed id
...vob sibi. Qvob si male
...iudicat, is damnum facit
...vi decipitur. Nam invo-
...tam veritatem si quis
...mendacium iudicet, non
...a involuta læditur, sed ille
...vi deceptus fuerit. Sic i-
...itur instructus, æqvo fe-
...es animo conviciatorem.
...Nam ad singula dices, ita
...risum esse illi.

CAP. LXV.

[Naqvæq; res duas ha-
bet ansas: unam tolera-
bilem,

124 ΕΡΙΣΤΗΤΙ

πῶ, πῶ δὲ ἀφόρητον. ὁ οὐ
 ἀδελφὸς εἰάν ἀδικῆ, ἐν τεύξει
 αὐτὸ μὴ λαμβάνης ὅτι ἀδ
 κεί. αὐτὴ γὰρ λαβὴ ὅστιν αἰ
 ἢ φορητὴ· ἀλλὰ ἐκεῖθεν μά
 λον, ὅτι ἀδελφός, ὅτι σύνθε
 ρο. καὶ λήψῃ αὐτὸ, καθ'
 φορητόν ἐστιν.

ξς.

Οὔτοι οἱ λόγοι ἀσύν
 κτοι. Ἐγὼ σε πλυστώτερος
 εἶμι, ἐγὼ σε ἄρα κρείσσω
 ἐγὼ σε λογιώτερος, ἐγὼ σε
 ἄρα κρείσσω. ἐκεῖνοι
 μάλλον σιμακιοί· Ἐγὼ σε
 πλυστώτερός εἶμι, ἢ ἐμὴ ἄρα
 κλήσις τῆς σῆς κρείσσω· ἐγὼ
 σε λογιώτερος, ἢ ἐμὴ ἄρα
 λέξις τῆς σῆς κρείσσω.

ENCHIRIDION. 125

lem, alteram intolerabi-
n. Ergo, si frater injuriam
cerit, non ea prehende-
a facit injuriam: ea e-
m ejus ansa non est tole-
bilis. Sed illinc potius:
se fratrem, esse una edu-
tum. Sic prehendes rem
a est tolerabilis.

CAP. LXVI.

Rationes hæ non co-
hærent: Ego sum te lo-
pletior, ergo sum te me-
or: Ego sum te eloqven-
or, ergo sum te melior.
t illæ magis cohærent:
go sum te ditior, mea ergo
ecunia tuæ præstat: Ego
m te eloquentior, mea
go dictio tuæ præstat.
Tu

δέ γε ἔτε κλήσις εἶ, ἔτε λ
ξίς.

ξζ'.

Λ Ούεταί τις ταχέως ;
εἴπης, ὅτι κακῶς, ἀλλ'
ταχέως· πίνει τις πολὺν
νον ; μὴ εἴπης, ὅτι κακῶς, ἀλλ'
ὅτι πολὺν· πειν γὰρ διαγνώσκω
τὸ δόγμα, πόθεν εἶδα εἰ κακῶς ;
ἔτως οὖν συμπήσεται σὺ
ἀλλας μὲν φαντασίας κατα
ληπτικὰς καταλαμβάνειν, ἀλλ'
λοις ὃ συγκατατίθεαι.

ξη'.

Μ Ηδαμοῦ σαυτὸν εἶπ
φιλόσοφον, μηδὲ λάβ
το πολὺ ἐν ιδιότητι
τῶν θεωρημάτων οἷον
συμπήσει μὴ λέγε πῶς
ἐοθίς

ENCHIRIDION. 127

tu vero nec pecunia es, nec
dictio.

CAP. LXVII.

Avat quispiam cito: ne
dicas lavisse male, sed
to. Bibit quispiam mul-
tum vini: ne dicas bibisse
male, sed multum. Prius-
quam enim id decretum
iudicaris, unde scis an
male? Sic usu tibi veniet,
alia visa certo compre-
hensa habes, aliis assen-
saris.

CAP. LXVIII.

Nusquam te philosophū
profitearis: nec apud
imperitos multum disputes
præcepta velut incon-
sistens ne dic, quo pacto sic
ceden-

128 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

ἑωρίην. ἀλλὰ ἑωρίσθω ὡς διε
μέμνησο γὰρ, ὅτι ἕτως ἀφί
ρήκει πάντα λόγον καὶ Σωκρά
της τὸ ὀπιδεικτικόν. ἤρχον
πρὸς αὐτὸν, βυλόμενοι φ
λοσόφοις ὑπὸ αὐτῆ συστασί
ναι· καὶ κείνῳ ἀπῆγγι αὐτῶ
ἕτως ὑπείχεται παρορῶμεν

ξθ.

Ὅστε καὶ περὶ θεωρήμα
τός πινῶ ἐν ιδιώτα
ἐμπίπῃ λόγῳ, σιώπα
πολύ. μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος
διδύς ἐξεμέσαι ὁ ἕκ ἑκά
ψας. καὶ ὅταν εἶπῃ σοι τί
ἔστι. Οὐδὲν οἶδῃα, καὶ σὺ
δηχθῆς, τότε ἴδῃι, ὅτι ὁ
χῆ τῆ ἔργου, ἐπεὶ καὶ

ENCHIRIDION. 129

endum, sed ede ut decet:
memento, etiam Socra-
n sic undecumque sustu-
e ostentationem. Con-
niebatur ab illis, qui se ab
commendare vellent
philosophis: atque ipse de-
cebat eos. Adeo leniter
tebat neglectum sui.

CAP. LXIX.

naque si apud imperitos
e præcepto aliquo sermo
ciderit: maxima ex parte
ceto. Magni enim peri-
li est, statim evomere
od nō concoxeris. Quod
quis dixerit, te nihil sci-
tuq; comotus non fue-
: tum scito, rem esse in-
oatam. Nam & oves non

H fœ-

130 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

πρόβατα ἢ χόρτον φέρουσι
τοῖς ποιμέσιν ὀπίδεικνύς τὸ
σον ἔφαγν· ἀλλὰ πῶν νο
μῶν ἔσω πέφαντα, ἔριον ἔξ
φέρει, καὶ γάλα. καὶ σὺ τοῖν
μὴ τὰ δεωρήματα τοῖς ἰδία
ταις ὀπίδεικνυς, ἀλλ', αὐτὰ
πεφθέντων, τὰ ἔργα.

ο'.

Ὅταν ἐντελῶς ἤρμοσται
ἢ κατὰ τὸ σῶμα, μ
καλλωπίζε ὅτι τέτρω. μη
ἂν ὕδωρ πίνης, ἐκ πάσης
φορμῆς λέγε ὅτι ὕδωρ πίνεις
καὶν ἀσκῆσαι πότε πρὸς π
νον θέλεις, σεαυτῶ, καὶ μὴ ἰο
ἔξω, μὴ τὸς ἀνδρειάντας πρε
λάβανε, ἀλλὰ διψῶν ποτ

σφ

ENCHIRIDION. 131

...renum opilionibus fe-
...ant, neque demonstrant
...antum comederint: sed
...ntu intra se concocto,
...tra ferunt lanam & lac.
...tu igitur ne præcepta
...stendas imperitis, sed
...pera, quæ præceptorum
...oncoctionem sequuntur.

CAP. LXX.

...I corpus frugaliter cura-
...re didicisti, ne ob id tibi
...laceas: nec, si aquam po-
...as, ad quamvis occasio-
...nem te potare aquam di-
...tita. Quod si quando ad
...laborem te vis exercere, in
...uum, non in exterorum
...sum, ne statuas ample-
...tere: sed si quando vehe-

H 2 mente.

σφοδρῶς, ὀπίσσωται ψυχρῶς
 ἕδαλι, καὶ ἐκπύσον, καὶ μη
 δὲνι εἴπης.

οά.

Γ' Διώτῃ σάσις καὶ χαρὰ
 κτήρ· ὑδέποτε ἐξ ἑαυτοῦ
 προσδοκᾷ ὠφέλειαν ἢ βλάβη
 βιω, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἕξω. φιλο
 σόφῃ σάσις καὶ χαρακτήρ
 πᾶσαν ὠφέλειαν καὶ βλάβην
 ἐξ ἑαυτοῦ προσδοκᾷ.

οβ'.

Σ' Ημεῖα περὶ κλίονι, ὑ
 δένῃ φέγη, ὑδένῃ ἐπαι
 νῆ, ὑδένῃ μέμφεται, ὑδέν
 ῃ ἐγκαλεῖ· ὑδέν πειρὶ ἑαυ
 τῷ λέγει, ὡς ὄντι πινός, ἢ
 οἰδότη π. ὅταν ἐμποδισθῇ
 π, ἢ

menter sitieris, frigidam
maustam expuito, ac nemi-
ni dicito.

CAP. LXXI.

Lebeji status & nota est,
nunquam à se ipso vel
damnum expectare, vel u-
tilitatem: sed à rebus ex-
ternis. Philosophi status &
expressa imago est, omnem
utilitatem & damnum à
semet ipso expectare.

CAP. LXXII.

Signa proficientis sunt,
neminem reprehendere,
neminem laudare, nemi-
nem culpare, neminem ac-
cusare: nihil de se ipso præ-
dicare, quasi aliquis sit,
aut aliquid sciat. Cum in

H 3 ali-

υ 34 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

πι, ἢ κωλυθῆ, ἑαυτῷ ἐγκα-
λεῖ καὶ πρὸς αὐτὸν ἐπαινῆ, κα-
ταγλαῖ τῶ ἐπαινῆντι αὐτὸν
παρ' ἑαυτῷ καὶ ψέγη, ὅ-
σοι λογίζεται, περὶ δὲ κα-
δάπερ οἱ ἄρρωστοί, ἀλαβοῦ-
μένος πινῆσαι τῶν καδιστα-
μένων πρὶν πῆξιν λαβεῖν. ὅρμη-
ξιν ἄπασαν ἤρηκεν ἀφ' ἑαυ-
τῶ πρὸς δὲ ἑκκλισιν εἰς μόν-
τὰ παρὰ φύσιν τῶν ἐφ' ἡμῶν
ματατέθεικεν. ὁρμῆ πρὸς ἀ-
παντα ἀνημένα χεῖται. ἀ-
ἠλίθεο ἢ ἀμαθὴς δοκῆ,
πεφρόντικεν. ἐνὶ τε λόγῳ, ὅ-
ἐχθρὸν, ἑαυτὸν παραφυλάσσει
καὶ ἐπίβουλον.

si quævis re impeditus fuerit,
non prohibitus; se ipsum
non excusat. Si ab aliquo lau-
datur; secum ipse deridet
laudatorem, si reprehendi-
tur, non defendit se: sed
in statu infirmorum circuit,
metuens ne statum illum
convellat, priusquam is
confirmetur. Omne deside-
rium à se dependens habet:
conversationem ad ea sola,
quæ naturæ eorum repu-
gnant quæ nobis parent,
transulit. Appetitione ad
omnia remissa utitur. Sive
solidus sive indoctus habe-
tur, non curat. Denique, ut
in inimicum & insidiatorem,
se ipsum observat.

CAP.

Οταν τις ὅτι τῷ νοεῖν
 ἐξηγήσῃ διδάσῃ τ
 Χρυσίππου βιβλία σεμνω
 τα, λέγει αὐτὸς πρὸς σαυ
 ὅτι, Εἰ μὴ Χρυσίππου ἀσαφῶ
 ἐγγράφῃ, εἰδέν ἂν εἶχεν
 τὸ ἐρ' ᾧ σεμνωῖται. ἐγὼ
 πὶ βέλομαι; καταμαθεῖ
 τὴν φύσιν, καὶ ταύτη ἐπι
 σῆ. ζητῶ οὖν, τίς ἔστιν ὁ ἐξ
 γόμενος· καὶ ἀκίσας ὅτι
 Χρυσίππου, ἔρχομαι πρὸς
 αὐτόν· ἀλλ' ἔνοῶ τὰ γεγραμ
 μένα. ζητῶ ἔν τ' ἐξηγόμενοι
 κὴ μέχει τούτων ἔπω σεμνω
 εἰδέν. ὅταν δὲ ἄρῳ τ' ἐξηγ
 μενον, ἀπολείπεται χρῆσ
 τοῖς παρηγγελμένοις· τοῖ
 το αὐτὸ μένον σεμνόν ὅτι

ENCHIRIDION. 137

CAP. LXXIII.

quis intelligentia &
xplicandi facultate li-
rum Chrysippi gloria-
ipse tibi dic: Nisi ob-
re scripsisset Chrysi-
, nihil haberet ille quo
ariaretur. Ego vero quid
noscere studeo? Natu-
& hanc sequi. Qværo
ur, quis sit ejus inter-
s. Cum audiero, Chry-
um esse: cum convenio.
scripta non intelligo.
ero igitur enarratorē.
nactenus quidem nihil
clari. Cum autem e-
ratorem invenero, reli-
um est, uti præceptis; id
d solum præclarum est.

Sin

ἂν δὲ αὐτὸ τῆτο τὸ ἐξηγή
 αὐτὸ δαυμάσω, πῖ ἄλλο ἢ χαρ
 μαπκὸν ἐπετελέδω ἀντὶ φ
 λασόφου ; πλὴν γε δὴ, ὅτι
 πὶ Ομήρω, Χρῦσιππον ἐξ
 γόμενον. μᾶλλον οὖν, ὅταν
 εἶπη μοι, ἐπανάγνωθί μ
 Χρῦσιππον, ἐρυθριῶ, ὅταν
 δυνάμαι ὅμοια τὰ ἔργα
 σύμφωνα ἐπιδεικνύειν τοῖς
 γοῖς.

εδ'.

Ὅσα περὶ θύεται, τῆτο
 ὡς νόμοις, καὶ ὡς ἀσεβήσ
 ἂν παραβῆς π λῆτων, ἐμμε
 ὅ, π δὲ ἂν ἐρῆ τις περὶ
 μὴ ἐπιστρέφω. τοῦτο γὰρ
 ἔκ' ὅσι σόν.

ENCHIRIDION. 139

ipsam enarrationē ad-
paratus fuero, quid aliud
Grammaticus philosophi
eo evasi? eo dumtaxat
cepto, quod pro Homero
Chrysippum enarro. Magis
tur, cum quis à me pe-
rit, prælegi sibi Chrysi-
m, erubesco: eum facta
veo similia verbis &
sentanea præstare.

CAP. LXXIV.

Proposita hæc observa-
tanquam leges, iisque
ra piaculum non vio-
dis immorare. Quid-
id autem de te dictum
erit, id ne curato. Id
m non jam tui est ar-
rii.

CAP.

οί.

Εἰς ποῖον ἔπι χρόνον ἀνα-
 βάλλῃ τὸ τῶν βελτίστων
 ἀξιῶν σεαυτὸν, καὶ ἐν μηδενί
 παραβαίνειν τὸ διακρινόμενα λό-
 γον; παρείληφας τὰ θεωρή-
 ματα, οἷς ἔδει σε συμβάλλειν
 καὶ συμβέβληκας. ποῖον ἔ-
 πι διδάσκαλον προσδοκᾷς
 ἵνα εἰς ἐκεῖνον ὑπερθεῖ τὴν
 ἐπανόρθωσιν ποιήσῃς τὴν σε
 αὐτῷ, ἢ καὶ ἐπὶ εἰς μείζονιον
 ἀλλὰ ἀνὴρ ἤδη τέλει. ἀ-
 τείνω ἀμολήσης, καὶ ῥαθυ-
 μήσης, καὶ αἰεὶ ὑπερθέσει
 ἐξ ὑπερθέσεων ποιῆς; πε-
 ρθέσεις ἐκ περθέσεων, καὶ ἡμι-
 ρας ἄλλας ἐπὶ ἄλλας ὀρίξεις
 μεθ' αἷς προσέξεις σεαυτῷ
 λήσει

ENCHIRIDION. 141

CAP. LXXV.

QVousqve tandem dif-
feres præstantissima
præque tibi vindicare, &
nullatenus distinctionem
rationis violare? Accepisti
præcepta, quæ amplecten-
ti tibi fuerunt, eaq; am-
plexus es. Qualem igitur
adhuc doctorem expectas,
cujus in adventum, tui cor-
rectionem differas? Non
in adolescens es, sed ma-
tura ætate vir. Itaque si
neglexeris & cessaris, ac
proinde moræ moram, pro-
posito propositum adjun-
ctis, & dies alios post alios
institueris; non animad-
vertes, nihil te profecisse,
I sed

242 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

λήσεις σεαυτὸν ἢ περὶ κόψασθαι
ἀλλ' ἰδιώτης διατελέσεις καὶ
ζῶν καὶ ἀποθνήσκων. ἤδη οὐκ
ἀξίωσον σεαυτὸν βίβην ὡς τὸ
λειον, καὶ περὶ κόπλοντα, καὶ
τὸ βέλτιστον φαινόμενον, ἐπι
σοι νόμοι ἀπαράβατοι καὶ
ἐπίπονόν π, ἢ ἡδὺ, ἢ ἐπι
δοξον, ἢ ἀδοξον περὶ ἀγνητα,
μέμνησο, ὅτι νῦν ὁ ἀζῶν,
ἤδη πάρεστι τὰ ἐλύμπια,
ὅκ' ἐστὶν ἀναβάλλεσθαι καὶ
παρὰ μίας ἡτταν καὶ ἐνδοξον
ἀπόλλυται περὶ κοπή, ἢ σω
ται. Σωκράτης ἕτως ἀπ
λέσθαι, ὅτι πάντων περ
ζῶν ἑαυτὸν, μηδενὶ ἀ
περὶ σέχων ἢ τῷ λόγῳ. πῦ

ENCHIRIDION. 143

... il hominem plebeium fo-
... tam viventē quam mo-
... rentem. Nunc igitur viri
... perfecti & proficientis vi-
... tibi sume: ac quicquid
... tibi visum fuerit optimum,
... lex sit inviolabilis. Ac si
... tid laboriosum, aut sva-
... , aut gloriosum, aut
... nominiolum ingruerit:
... remēto, tum adesse disci-
... ren, tum iustare Olympia,
... lic licere differre: ac pro-
... tum una clade ac remis-
... one vel perire, vel retine-

Itaq; Socrates in eum
... asit qui fuit; cum in
... nibus se ipse promove-
... t, cum nemini ausculta-
... t nisi Rationi. Tu vero

I 2

etsi

144. ΕΡΙΣΤΕΤΙ

εἰ καὶ μήπω εἶ Σωκράτης, αἰ
Σωκράτης γε, εἶναι βουλόμ
ν, ὀφείλεις βιβν.

ος.

Πρῶτ^ο καὶ ἀναγκαῖοτα
τ^ο τόπ^ο ἐν φιλοσοφί
φία, ὁ τῆς χρήσεως τ
θεωρημάτων οἶον, ὁ τῶ μὴ ψ
δεῦτ^ο, ὁ τῶν ὑποδ
ξεων οἶον, πόθεν ἔδει ψ
ατ^ο. τείτ^ο, ὁ αὐτῶν τέτ
βεβαιωπκός, καὶ διωρειωπκός
οἶον, πόθεν ὅπ τοῦτο ὑπ
δειξίς. τί γάρ ὅτιν ἀπόδ
ξίς; τί ἀκολοθία; τί μάχ
τί ἀληθές; τί ψευδ^ο; ἔ
εν ὁ μὲν λείτ^ο τόπ^ο
ναγκάι^ο διὰ τ^ο δόξ^ο

ENCHIRIDION. 145

si nondum es Socrates,
tamen, ut qui Socrates
esse velis, debes vivere.

CAP. LXXVI.

Primus & maxime ne-
cessarius in philosophia
locus est is, qui agit de usu
secretorum; veluti, de non
mentiendo. Alter, qui de-
monstrationes tractat; ;
veluti, cur non sit mentien-
tem. Tertius, is qui has
res confirmat & distin-
git; veluti, quæ fiat ut
non sit demonstratio? quid
demonstratio? quid con-
sistentia? quid pugna?
quid verum? quid falsum?
quare tertius locus neces-
sarius est propter secun-

I 3 dum,

ρον, ὁ δὲ δεύτερος διὰ
 πρῶτον. ὁ δὲ ἀναγκαϊότης
 καὶ ὅπως ἀναπαύεσθαι δεῖ,
 πρῶτος. ἡμεῖς δὲ ἔμπρακτα
 ποιῶμεν. ἐν γὰρ τῷ τρίτῳ τῷ
 πρῶτο διατείβομεν, καὶ περὶ
 ἐκεῖνόν ὅτιν ἡμῖν ἡ πᾶσι
 σπουδή. τὸ δὲ πρῶτον πάντως
 λῶς ἀμελῶμεν. τοιγαροῦν
 ψεύδομεθα μὲν, πῶς δὲ ἀπὸ
 δείκνυται ὅτι ἡ δεῖ ψεύδεσθαι
 πρῶτον ἔχομεν.

εζ'.

Ἐπὶ παντὸς προχείρου
 κτέον ταῦτα·

Ἄγεδή με, ὦ Ζεῦ, καὶ

ἢ παρωμένη,

ἅποι ποδ' ὑμῖν εἰμι δια-

π

ENCHIRIDION. 147

nam, secundus propter pri-
mum. Maxime autem ne-
cessarius est, & in quo con-
suefcendum fit, primus.
eos vero diversum faci-
mus. Nam in tertio loco
immoramur, in eoqve o-
mnino studium nostrum con-
sumimus: primum autem
proorsus negligimus. Proin-
de mentimur quidem, &
quomodo tamen demon-
stratur non esse mentien-
tium, in promptu habemus.

CAP. LXXV & I.

IN quovis incepto hæc
optanda sunt:

Me, Juppiter, duc, for-
tis & Necessitas,

Quocunqve vestro desti-

I 4

na-

148 ΕΡΙΣΤΕΤΙ

πατρμένθ ,
ὡς ἔφομαι ἀπυδαῖθ ἠδ
ἀγκνθ .

εἰάν δὲ μὴ ἐθέλω, ἔχ ἦπλο
ἔφομαι.

οή.

Ὅσπις δὲ ἀνάγκη συγκε
χώρηκε καλῶς,
σοφὸς παρ' ἢ μῖν, κὺ τ
θεῖα δέχεται.

οῖ.

Ἀλλὰ κὺ τὸ λείτον
Κείτων, εἰ ταύτη τοῖ
θεοῖς φίλον, ταύτη γινέσθω
ἐμὲ δὲ ἄνθ κὺ Μέλιθ
ἀποκλείναι μὲ δύνανται, βλά
ψαι δὲ ἔ.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ENCHIRIDION. 149

natus numine

Sum, nam volēs seqvar.

Minus quodsi velim,

Seqvar coactus, impro-
busq; & impius.

CAP. LXXVIII.

Necessitati qui probe se
accommodat.

Sapit: estqve rerum di-
vinarum conscius.

CAP. LXXIX.

Sed & tertium illud: **O**

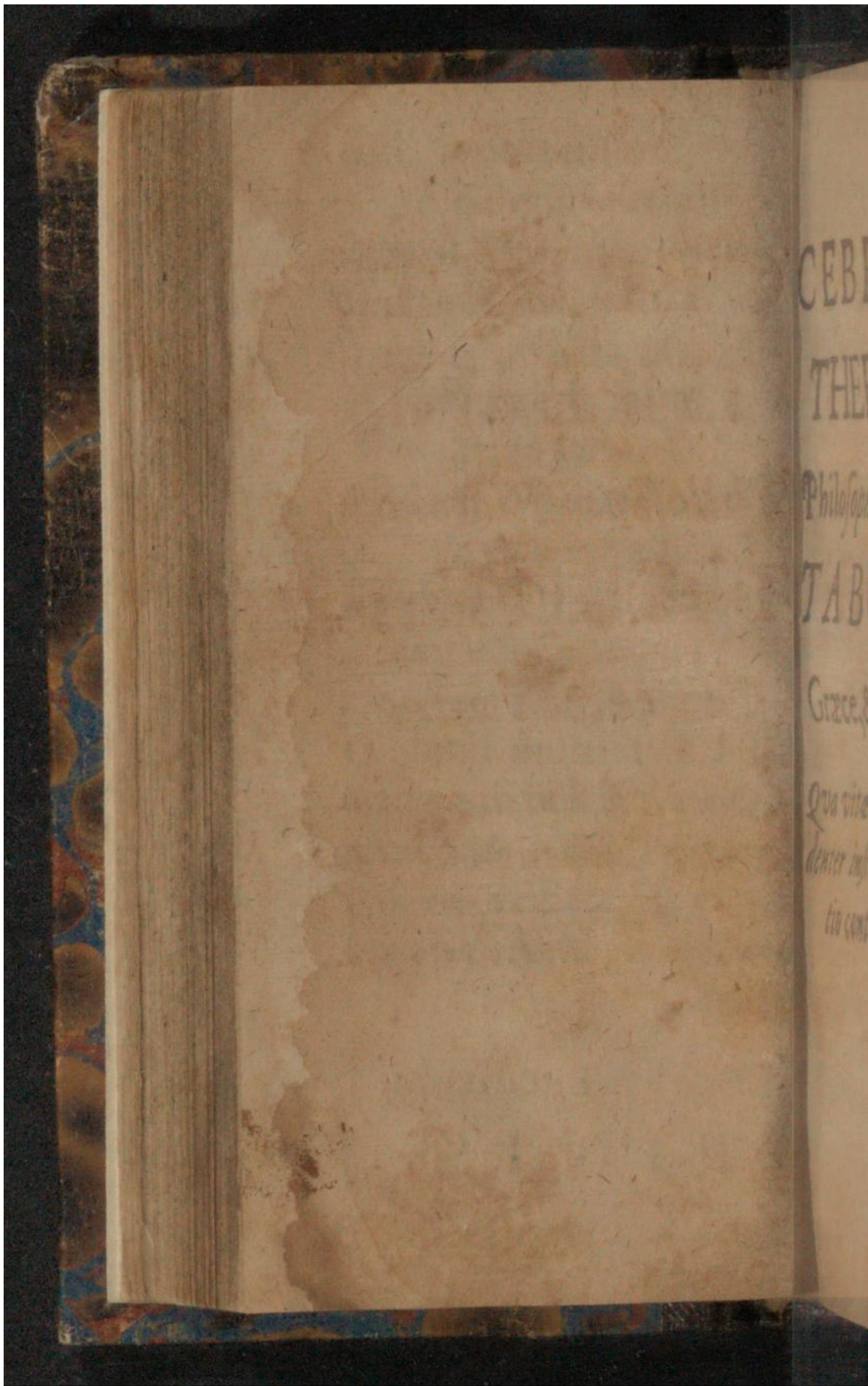
*Crito, si diis ita visum
auerit, ita fiat. Me autem*

*Antytus & Melitus occidere
neque possunt, lædere vero non*

possunt.

EPICTETI ENCHIRIDIUM.

F I N I S.

CEBETIS

THEBANI,

Philosophi Platonici,

TABULA,

Græce, & Latine.

*Qua vitæ humanæ pru-
denter instituendæ ra-
tio continetur.*

ΚΕΒΗΤΟΣ

ΘΗΒΑΪΟΥ

ΠΙΝΑΞ.

Ετυγχάνομεν πειπα-
 τῆντες ἐν τῷ τῷ Κρόνῳ
 ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μέ-
 και ἄλλα ἀναθήματα ἐθεω-
 ρῶμεν. ἀνέκειο δὲ και πῖ-
 ναξ τις ἔμπεσθε τῷ νεῷ
 ἐν ᾧ ἡ γράφη τις ξένη, καὶ
 μύθους ἔχουσα ἰδίους ὅς ἐστι
 ἠδωάμεθα συμβαλεῖν, πίνθη
 καὶ πόθεν ἦσαν. ὅτε γὰρ πό-
 λεις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ γε-
 γραμμένον, ὅτε σφαλόπεδον
 ἀλλὰ πειρίβουλον, ἐν αὐτῷ
 ἔχων ἑτέρας πειρίβουλους δύο

τὸ

HOXC EBETIS
 THEBANI
 TABULA.

IN æde Saturni deambulantes, cum alia complura donaria spectabamus: tum tabulam vrandam ante facellum medicatam, quæ peregrinas quasdam & peculiare fabulas depictas haberet. Quæ cuiusmodi & unde essent, conijcere non poteramus. Pictura enim neque urbem neque castra se ferebat: sed erat solum quoddam, alia duo septa continens, alterum majus,

854 TABULA

τὸν μὲν μείζων, ἢ δὲ ἐλάττω
 ἢ δὲ καὶ πύλη ὅτι τῷ πρώτῳ
 πειβόλου πρὸς δὲ τῇ πύλ
 ὄχλω ἐδοκεῖ ἡμῖν πολὺ
 ἐφεσάναε. ἐνδὸν δὲ τῷ περιβό
 λῳ, πλεῖστος τι γυναικῶν ἐ
 ρᾶτο. ὅτι δὲ τῆς εἰσόδου τ
 πρώτου πυλῶν καὶ πειβόλου
 γέροντις ἐσὼς, ἔμφασι
 ἐποίησε, ὡς πρεσβύτων τι τ
 εἰσιόντι ὄχλω. Ἐπορεύοντων δ
 ἡμῶν πρὸς τῆς μυθολογίας
 πρὸς ἀλλήλους πολὺ χρόνον
 πρεσβύτης τις παρεσὼς, οὐ
 δὲν δεινὸν πάχετε, ὅ ἔξινον
 ἔφη, ἀπορροῦντες περὶ τῆς γρα
 φῆς ταύτης. ἔ γὰρ τῶν ὀπιχ
 εἰων πολλοὶ ἴσμεσι, τί ποτε αὐ
 τη ἡ μυθολογία διώσαιο. ἔδ
 γάρ ὅτι πολιτικὸν ἀνάστημα
 ἄλλο

CEBETIS. 155

maius, alterum minus. Erat
et porta in primo septo; cui
magna turba astare vide-
batur. Intra septum vero
mulieres complures cōspi-
cebantur. In aditu primi
vestibuli & septi, senex
quidam stabat, eo gestu &
habitu, ut ingredienti tur-
bæ præcipere aliquid vide-
batur. Cum vero diu inter
illos, quid cōmentum illud
sibi vellet, ambigeremus,
senex quidam astans: Non
mirum, inquit, est, hospites,
vos de pictura hac dubita-
re. Nam & ex indigenis
pauci norunt fabulæ signi-
ficationem. Neq; enim ci-
uitatis nostræ donarium
est:

ἀλλὰ ξένῳ τις πάλαι ποτὶ
 ἀφίκετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων
 καὶ δεινὸς παρὲς σοφίαν, λό-
 γῳ δὲ καὶ ἔργῳ Πυθαγόρειο
 πνα καὶ Παρμενίδειον ἐζηλω-
 κῶς βίον. ὅς τὸ, τε ἱερὸν τῆ
 το, καὶ τὴν γραφίην, ἀνέθηκ
 τῷ Κρόνῳ. Πότερον οὖν ἔφω
 ἐγὼ, καὶ αὐτὸν ἢ ἄνδρα γιν-
 γνώσκεις ἑωρακῶς; καὶ ἐθαύμα-
 σά γε, ἔφη, αὐτὸν πολὺν
 χρόνον, νεώτερος γὰρ ὢν, πολλο-
 λὰ καὶ σκεδᾶσα διελέγετο.
 παρὲς τούτης δὲ τῆς μυθολογίας
 πολλάκις αὐτῷ ἠκηκόειν διεξ-
 ἰόντῳ. Πρὸς Διὸς τοίνυν
 ἔφω ἐγὼ, εἰ μή τις Ζεὺς μα-
 γάλῃ ἀχολία τυγχάνει οὐσὶ
 διήγησσε ἡμῖν. πάνυ γ

sed olim hospes quidam,
 et cordatus, & eruditio-
 nis præstans, qui & dictis &
 actis Pythagoreæ & Par-
 menideæ vitæ studiū præ-
 ferret, tam templum hoc,
 quam picturam Saturno
 dedicavit. An vero, in-
 quam, ipsum hominem vi-
 disti, & nosti? Atqui etiam,
 inquit, longo tempore fui
 eum admiratus. Nam ju-
 venior cum esset, multa præ-
 clarè differebat: & hujus
 fabulæ doctrinam
 sæpe eum audivi exponen-
 tem. Obsecro igitur, inquam,
 si magna quæpiam occu-
 patio te impedit, fabulam
 nobis explica, cujus audi-
 endæ

158 TABULA

ὅτι θυμῶμεν ἀκῶσαι, πὶ σοφί
 ὅτι ὁ μῦθος. Οὐδείς φθό
 ρος, ὃ ξένοι, ἔφη. ἀλλὰ τῆ
 ρει ὑμᾶς ἀκῶσαι, ὅτι ὅτι κίν
 ὠνόν π ἔχει ἢ ἐξήγησις. Οἷο
 π, ἔφω ἔγω. Ὅπ, εἰ μ̄ προς
 ἔζητε, ἔφη, καὶ σωθήσῃτε π
 λεζόμενα, φρόνιμοι καὶ δ.
 δαίμονες ἔσεσθε. εἰ ὃ μὴ, ἀ
 φρονες, καὶ κακοδαίμονες
 καὶ πικροὶ καὶ ἀμαθεῖς γινώ
 μενοι, κακῶς βιώσῃτε. Ἔστ
 ἢ ἐξήγησις εἰκοῦσα τῷ τῆς Σφι
 γρὸς ἀνίγματι, ὃ ἐκείνη πρὸς
 βάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μ̄
 οὖν αὐτὸ σωθῆτε, ἐσώζεσθε
 εἰδὲ μὴ σωθῆτε, ἀπώλυτο ὑπ
 τῆς Σφιγρὸς. αἰσαίτως δε

...ndæ avidissimi sumus. Ni-
 ...il, inquit, obstat, hospi-
 ...es: sed illud vobis tenen-
 ...um, enarrationem peri-
 ...uli non expertem esse.
 ...ujusmodi, inquam, id
 ...est? Quia, si auscultave-
 ...tis, atque intellexeri-
 ...s ea quæ dicentur, pru-
 ...mentes & beati evadetis:
 ...n minus, facti vecor-
 ...es, infelices, acerbi at-
 ...ve indocti, male vivetis.
 ...st enim expositio, Sphingis
 ...mbagibus similis, quas il-
 ...a hominibus proponebat:
 ...vas qui intellexerat, ma-
 ...lebat incolumis; qui non
 ...ssecutus erat, à Sphinge
 ...occidebatur. Eadem est &
 enar-

160 TABULA

ὅτι τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ
 γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις
 Σοίγξ ὄσιν. αἰνίττεται δὲ καὶ
 τάδε, τί ἀγαθόν, τί κακόν, π
 ἔτε ἀγαθόν, ἔτε κακόν ὄσιν
 ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μί
 τις σωίη, ἀπόλυται ὑπὸ αὐ
 τῆς ἐκ εἰσάπαξ, ὡσπερ ὁ
 ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς καταβρωθεῖς
 ἀπέθνησκεν· ἀλλὰ κατὰ μι
 κρόν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ καλαφθεῖρε
 ται, καθάπερ οἱ ὅτι λιμωεῖσθε
 παραδιδόμενοι. ἂν δέ τις
 γῶ, ἀνάπαλιν ἢ μὲν Ἀφροσύ
 νη ἀπόλυται, αὐτὸς δὲ σώζε
 ται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαί
 μων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ
 βίῳ. Ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ

μὴ

narrationis hujus ratio.
 Nam Amentia Sphinx est
 hominibus. Obscure autem
 hæc innuit, quid in vita
 bonum, quid malum :
 quid neq; bonum, neque
 malum. Quæ qui non in-
 telligit, ab eo non semel in-
 terit, us is qui à Sphinge
 occisus devorabatur : sed
 aulatim per omnem æta-
 tem, ut qui, conjecti in car-
 cerem, manum carnificis
 expectant, contabescit : Sin
 cognorit aliquis, vice
 versa perit Amentia : ipse
 vero salvus manet, perque
 omnem vitam, malorum
 expers, beatus efficitur. Vos
 igitur attenti estote, nec
 obi-

162 ΤΑΒΥΛΑ

μὴ παρακύνετε. Ὡς Ἡρακλεις, ὡς εἰς μεγάλην πνα
 ὀπιδυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς,
 εἰ ταῦθ' ἔτως ἔχει. Ἀλλ' ἔστιν
 ἔφη, ἔτως ἔχοντα. Οὐκοῦν
 φθάσει τοίνυν διηγέμενοι,
 ὡς ἡμῶν περσεζόντων ἔπαρ
 ἔργως, ἐπεὶ περ κὺ τὸ ὀπιπ
 μιον τοιῦτόν ὀπιν. Ἀναλαβῶ
 ἔν ῥάβδον πνα, κὺ ἐκτείνας
 περὶ πλὴν γραφῶν, Ὀρθῶτε
 ἔφη, ἔ περὶ βολον τῦτον; Ὀ
 ρῶμεν. Τῦτο περῶτεν δεῖ εἰ
 δέναι ὑμας, ὀπι καλεῖται
 τέπῳ ἔτῳ, Βίῳ· καὶ ὁ ὀ
 χλῳ ὁ πολὺς, ὁ παρὰ πλ
 πύλλω ἐφεστῶς, οἱ μέλλοντε
 εἰσπορδέου εἰς τὸ βίον, ἔτα
 οἰσιν. ὁ δὲ γέρον, ὁ ἀνώ ἐση
 κως, ἔχων χάρτιν πνα ἔ
 τῦ

obiter audite. Dii boni,
 quantam nobis cupidita-
 tem injecisti, si ista ita
 sunt ! Ita, inquit, res est.
 Quamprimum igitur nar-
 res velim. Nam nos quidem
 haud obiter audiemus, in-
 tanti praesertim & praemii
 & supplicii expectatione.
 Ablato igitur baculo, &
 ad picturam extento: Cer-
 nitis, inquit, septem hoc ?
 Cernimus. Hoc primum
 vobis tenendum est, locum
 nunc appellari *Vitam*: &
 magnam multitudinē quae
 portae assistit, eos esse qui in
 vitam venturi sunt. Senex
 vero is, qui superne stat,
 chartam quandam una
 manu

τῆ χειρὶ, καὶ τῆ ἑτέρᾳ ὡσπερ
 δεικνύων π, ἔτ' Δαίμων
 καλεῖται. προστάττει δὲ τοῖς
 εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτῶν
 ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς
 βίον· καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν
 αὐτὸς δεῖ βαδίζειν, εἰ σώσει
 ζεῶσαι μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.
 Ποίαν οὖν ὁδὸν κελεύει βα-
 δίζειν, ἢ πῶς; ἔφω ἐγὼ
 ὄρα, εἶπε, παρὰ πύλιν
 αὐτοῦ θρόνον τινα κείμενον κα-
 τ' ἰόπον ἴστων, κατ' ὃν εἰσ-
 ρεύεται ὁ ὄχλος; ἐφ' ἧ κα-
 θεται γυνὴ πεπλασμένη
 εἶδος, καὶ πιθανὴ φαινομένη,
 ἐν τῆ χειρὶ ἔχουσα ποτήριον π-
 ὄρω· ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη, ἔφω
 Ἀπάτη καλεῖται, φησὶν, ἢ πά-
 τας ἰὺς ἀνθρώπους πλανῶσα. Εἰ

manu tenens, altera vero
 candidā veluti monstrans,
aninus dicitur. Mandat
 rem ingredientibus, quid
 ubi in vitam venerint,
 sciendum sit: & cui viæ
 committere debeant, si
 vi esse in vita velint,
 tendit. Quam igitur, in-
 am ego, viam ingredi eos
 potest? aut quomodo? Vi-
 n, inquit, juxta portam
 ium positum, qua turba
 greditur, cui mulier in-
 tet, ficto vultu, arguta-
 e specie, & manu pocu-
 m quoddam tenens? Vi-
 o, inquam: sed quæ ea
 ? *Impostura*, inquit, quæ
 nes homines seducit.

K Ec-

τί πρῶτη αὐτῆ; Τὸς εἰσπο
 ρδο μένους εἰς τὸ βίον ποτίζε
 τῆ ἑαυτῆς δυνάμει. Τὸτο δ
 τί ὄρι τὸ πόλιον; Πλάνη, ἔφη
 καὶ Ἄγνοια. Εἶτα τί; Πιόντε
 τὸτο, πορδόνται εἰς τὸ βίον
 Πότερον ἔν πάντες πίνου
 τὸ πλάνον, ἢ ὄ; Πάντες π
 νουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲ πλείο
 οἱ ὄ ἠτιον. ἐπὶ ὄ ἔχ ὄρας ἐνδ
 τῆς πόλης πλῆθος τι γυναι
 κῶν ἑταιρῶν, παντοδαπα
 μορφὰς ἔχουσῶν; Ὄρω. Α
 τι τοίνυ, Δόξαί, καὶ Ἐπ
 θυμίαί, καὶ Ἡδοναί καλοῦ
 νται. ὅταν οὖν εἰσπορεύη
 ὄ ὄχλῳ, ἀναπηδῶσιν α
 νται, καὶ συμπλέκοντ
 πρὸς ἕκασον· εἶτα ἀπ' ἀ γυν

Quid agit ea? Iis, qui
 vitam ingrediuntur,
 facultatem suam propinat.
 Quæ vero est illa potio?
 Error, inquit, & Ignoran-
 tia. Quid tum? Hac pota,
 veniunt in vitam. Num
 ergo omnes Errorem bi-
 bunt? Omnes bibunt, in-
 quit: sed alii plus, alii mi-
 nus. Nonne præterea intra
 mortam vides turbam-
 vandam mulierum mere-
 tricium, variis præditarum
 formis? Video. Hæ ergo
 opinioniones, Cupiditates, &
 voluptates appellantur:
 turbaque ingrediente exi-
 dentes, amplectuntur sin-
 gulos, atque abducunt.

K 2 Quo

Ποῖ δὲ ἀπάγουσιν αὐτὲς ; Αἰ
 μ̄ εἰς τὸ σῶζεσθαι, ἔφη, αἱ δὲ
 εἰς τὸ σπόλλυσθαι, διὰ τὴν
 ἀπάτην. Ὡς δὲ αἰμόνιε, ὡς
 χαλεπὸν τὸ πόμα λέγεις
 καὶ πᾶσι γε, ἔφη, ἐπαγ-
 γέλλοντι ὡς ὅτι τὰ βέλπυ-
 στα ἄξιστα, ἢ εἰς βίον ἐν-
 δαίμονα καὶ λυσιτελή. οἱ δὲ
 διὰ τὴν ἀνοσίαν, ἢ τὴν πλά-
 γον, ὃν πεπώκασι παρὰ τὴν
 ἀπάτης, εὐχόμενοι εὐείσκασι
 ποία ὅτι ἡ ἀληθινὴ ὁδὸς
 ἐν τῷ βίῳ ἀλλὰ πλανῶνται
 εἰκῆ, ὡς ὅτι ὄρασι. Ὁρασι ἢ τὸ
 φρότερον εἰσπορομένους, ὡς
 πειράζοντας, ὅτι ἂν αὐτὰ
 δεκνύωσιν ; Ὁρῶ ἴτε, ἔφη,
 ἢ δὲ γνῆ ἐκείνη τίς ὅτι
 ἢ ὡς τυφλὴ καὶ μενο-
 μένη

C E B E T I S. 169

Quo vero abducunt eos ?
Alia ad salutem, inquit,
Alia ad interitum, obim-
posturam. O vir optime,
quam gravem potionem
elicis ! Et quidem omnes
sollicentur, se illos ad opti-
ma quæq; perducturas, &
ad vitam beatam, in qua ac-
quiescant. Illi vero propter
ignorantiam & errorem,
veram apud *Imposturam*
perduferunt, veram degen-
erata vitæ viam non inveni-
unt: sed temere oberrant,
ut vides. Vides item, prius
ingressos circū ire quo illæ
demonstrarint ? Video hæc,
nonquam. Sed quæ est illa
mulier, quæ, cæcæ & furen-

K 3

ti

170 ΤΑΒΥΛΑ

μένη τις εἶναι δεκῦσα, κὺ ἐστὶ
 κῦα ὅτι λίθου πινός στρογγύ-
 λου; Καλοῖται μὲν, ἔφη, Τύχη
 ἐστὶ δὲ ἢ μόνον τυφλή, ἀλλὰ κὺ
 μαινομένη κὺ κωφή. Αὕτη οὐ
 τί ἔργον ἔχει; Πειπορεύεται
 πανταχῶς, ἔφη· καὶ παρ' αὐ-
 τῆς ἀρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, κὺ
 ἄλλοις δίδωσι· παρὰ κὺ τῶν
 αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται πα-
 ραχρηῖμα ἢ δέδωκε, κὺ ἄλλοις
 δίδωσιν εἰκῆ κὺ ἀβεβαίως. διὸ
 τὸ σημεῖον καλῶς μετῴζει τὴν
 φύσιν αὐτῆς. Ποῖον τῦτο; ἔφη
 ἐγώ. Ὅτι ὅτι στρογγύλου λίθου
 ἐσηκεν. Εἶτα τί τῦτο σημαίνει
 Ὅτι ἐκ ἀσφαλῆς, ἢ ὅτι βεβαίως
 ὄζειν ἢ παρ' αὐτῆς λόσις
 ἐκπύσεις γὰρ μεγάλας καὶ
 σκληραὶ γίνονται, ὅταν
 π

CEBETIS. 178

si similis, saxo rotundo in-
sistit? Vocatur, inquit, illa
videm *Fortuna*: neque
caeca solum est, sed & in sa-
na & surda. Ea ergo quo
munere fungitur? Pasim,
inquit, vagatur: & aliis
quod habent, rapit, aliis-
que; largitur; iisdemque; rur-
sus statim eripit quæ de-
dit, eaque; donat aliis teme-
re & inconstanter. Re-
cte igitur signum ejus na-
turam declarat. Quodnam
illud? inquam. Quod ro-
tundo saxo insistit. Id vero
quid sibi vult? Non tuta
& firma ejus esse munera,
significat. Magnæ enim &
graves jacturæ sunt, cum
quis

πῖς αὐτῆ̃ πῖσεύσι. Οὐ δὲ
 χλῶ οὐ πολὺς οὗτῶ, ὁ πῖ
 αὐτῶ ἐσηκῶς, πῖ βύλεται,
 πῖνες καλῶνται; Καλῶνται
 οὗτοι ἀπερβέλευτοι. αἰτῶ
 δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἀ ρίπτε
 Πῶς οὖν ἔχ ὁμοίαν ἔχ
 πῖ μορφῶν, ἀλλ' οἱ μὲ αὐτῶ
 δοκῶσι χαίρειν, οἱ δὲ ἀδυμ
 σιν, ἐκτετακότες τὰς χεῖρας
 Οἱ μὲν δεκῶντες, ἔφη, χα
 ρειν κῆ γλῶν αὐτῶν, οἱ εἰλη
 φότες πῖ παρὰ τῆς Τύχης εἰσῖ
 οὗτοι δὲ κῆ Αἰαθῶ Τύχῃ
 αὐτῶ καλῶσιν. οἱ δὲ δεκῶ
 ντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας
 ἐκτετακότες, εἰσὶ παρ' ὧ
 ἀφείλετο ἀ δέδωκε πῖτε
 ρον αὐτοῖς· οὗτοι πάλιν Κα
 κῶ Τύχῃ αὐτῶ καλῶσι
 Τίνα

vis ei fidem habet. Quid?
 magna illa turba quæ eam
 circumstat, quid petit, &
 quæ vocantur? Dicuntur
Inconsiderati. Singuli
 pro ea petunt quæ illa ab-
 icit. Quæ ergo fit, ut non
 eodem sint vultu: sed alii
 petari, alii moerere passis
 manibus videantur? Qui
 petari & ridere videntur,
 sunt, inquit, qui aliquid
Fortuna acceperunt; ii-
 emque *Fortunam Prosperam*
 vocant. Qui vero
 lorantium specie manus
 extendunt, ii sunt, quibus
 a eruit quæ ante dede-
 rat. Hi contra, *Malam For-*
unam eandam appellant.
 Quæ

Τίνα οὖν ἔστιν ἃ δίδωσιν αὐ-
 τοῖς, ὅτι ἕτως οἱ μὲν λαμβάνον-
 τες χαίρουσιν, οἱ δὲ ὑποβάλλοντες
 κλαίουσιν; Ταῦτα, ἔρη, ἃ παρα-
 τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις διοκέ-
 εῖναι ἀγαθά. Ταῦτα οὖν τίνα
 εἶσι; Πλῆτ' ὁμιλαδὴ, καὶ
 δόξα, καὶ εὐχόρια, καὶ τέκνα, καὶ
 τυραννίδες, καὶ βασιλείαι, καὶ τὰ λ-
 λα ὅσα τῆτοις παραπλήσια
 Ταῦτα οὖν πῶς ἔκ' ἔστιν ἀγαθά
 Περὶ μὲν Ἰάτων, ἔφη, καὶ αὐτῶν
 διαλεξόμεθα. νῦν δὲ περὶ τῆς
 μυθολογίας γινώμεθα. Ἔστι
 ἕτως. Ὅρας οὖν, ὡς ἂν πα-
 ρέλθοις τὴν πύλιν ταύτην
 ἀνώπερον ἄλλον περίβολον,
 γινώσκας ἔξω τῆς περιβολῆς
 ἔσηκίας, κεκοσμημένας ὡσπ-
 ἐταῖρας εἰάδασι; Καὶ μάλιστα

Α. το

quæ sunt ergo illa quæ lar-
 tur, cum & ii qui ea ac-
 ciunt, ita lætentur; &
 amittunt, plorent? Hæc
 quæ vulgo bona censentur.
 quæ sunt? Divitiæ sci-
 et, gloria, nobilitas, libe-
 imperia, regna, & id ge-
 alia pleraque. Eho,
 nam ista bona non
 ent? De his quidem alias
 putabimus: nunc autem
 plicationi fabulæ intenti
 nus. Fiat ita. Vides er-
 , ubi portam istam præ-
 rieris, aliud septum al-
 is, & mulieres extra se-
 um stantes, meretricum
 atar ornatas? Omnino.
 Harum

176 ΤΑΒΥΛΑ

Αὐτὰ τοίνυν, ἢ μὲν Ἀκρ
 σία καλεῖται, ἢ δὲ Ἀσωπία
 δὲ Ἀπλησία, ἢ ὅ Κολακεία
 Τί οὖν ᾧδε ἐσήκασιν αὐτὰ
 Παρατηρῶσιν, ἔφη, τὸς εἰδ
 φότας πωρὰ τῆς Τύχης. Εἰ
 τί; Ἀναπηδῶσι, καὶ συμπ
 κονται αὐτοῖς, καὶ κολακεύου
 καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς
 νειν, λέγασαι ὅτι βίον ἔξου
 ἠδυνῶ, καὶ ἀπονον, καὶ κακοπ
 θειαν ἔχοντα ὑδεμίαν. Ἐάν
 πς πρὸς ἡῦτ' αὐτῶν εἰς
 ἢ δυπάθειαν, μέχει μὲν π
 ἠδῆα δοκεῖ εἶναι ἢ διατριβ
 ἔως ἂν γαργαλίζη τ' ἂν θρ
 πο ν' εἴτ' ἔκ' ἔστιν. ὅταν
 ἀνανηψῆ, ἀποθάνεται ὅτι
 ἠοδ

harum alia *Incontinentia*
 vocatur, alia *Luxuria*, a-
 lia *Assentatio*. Quid er-
 go heic astant istæ? Obser-
 vant eos qui aliquid à For-
 tuna acceperunt. Quid
 um? Exultant, & eos am-
 plectuntur, & adulantur:
 utque apud se manere ve-
 rint, postulant: ac vitam
 eis pollicentur suavem, o-
 tiosam, & omnis expertem
 molestiæ. Quodsi quis eis
 obsecutus, delicias ample-
 xus fuerit: ei jucunda vi-
 detur ad tempus illa vitæ
 ratio, dum hominem qua-
 si titillarit: cum revera
 talis non sit. Ubi enim resi-
 puerit, se non comedisse,
 L sed

ἠθροίεν, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς κα-
 τηθροίετο, καὶ ὑβείζετο. Δι-
 καὶ ὅταν ἀναλώσῃ πάνθ' ὅσα
 ἔλαβε παρὰ τῆς Τύχης, ἀνα-
 κάζηται ταύταις ταῖς γυναί-
 κας διαλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομνη-
 νεῖν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν
 ἕνεκεν τέτων ὅσα ἐστὶ βλαβερά
 οἷον, ὑποσερεῖν, ἱεροσυλεῖν, ὄψα
 θορκεῖν, κεραιδιδόνα, ληΐζεσθαι
 καὶ πάνθ' ὅσα τέτοις παρα-
 πλήσια. ὅταν οὖν πάντ'
 αὐτοῖς ἀπολείπῃ, παραδ-
 δόνται τῇ Τιμωρίᾳ. Ποία
 ἔστιν αὕτη; Ὁραῖς ὀπίσω τῶν
 τῶν, ἔφη, ὡσπερ δύε-
 μικρόν, καὶ τόπον σενόν
 να, καὶ σκοτεινόν; Οὐκ ἔν

γυμνα

sed ab iis & comesum, &
 contumeliose tractatū es-
 se, sentit. Itaque jam con-
 sumptis iis quæ à Fortuna
 acceperat omnibus, mulie-
 ribus istis servire cogitur,
 & omnia perpeti, indeco-
 reqve se gerere, & propter
 eas quævis perniciofa in
 se admittere: cujusmodi
 sunt, fraudare, fana spolia-
 re, peierare, prodere, latro-
 cinari, cæteraq; his consi-
 milia. Sed cum eos hæc
 omnia defecerint, tradun-
 tur Pœnæ. Qvalis ea est?
 Vides à tergo eorum ali-
 quid fenestellæ simile, &
 locum quendam angustum
 & tenebrosū? Atque
 L 2 etiam

180 TABULA

γυναικες αίσχραι, καὶ ῥυπα-
 ραί, καὶ ῥάκη ἠμφιεσμένα
 δοκῶσι συνεῖναι; Καὶ μάλα.
 Αὐταί τοίνυν, ἔφη, ἢ μὲ πτω-
 μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται Τι-
 μοαία· ἢ ὅτι πτω κεφαλῷ ἐν-
 τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη·
 ἢ ὅτι τὰς τεύχας τίλλουσα ἐαυ-
 τῆς, Οἰδυή. Οἱ δ' ἄλλοι
 οὗτοι ὁ παρρησιακῶς αὐταῖς,
 δυσειδής τις καὶ λεπτός, καὶ
 γυμνός, καὶ κατὰ ταῦτα τις ὁμοία
 αὐτῶν, αἰσχρὰ, καὶ λεπτή, τίς
 ἔστιν; Οἱ μὲν Οἰδυρμός κα-
 λεῖται, ἔφη· ἢ δὲ ἀδελφὴ
 αὐτῆς Ἀδυμία. τέτοις οὖν
 παραδίδονται, καὶ μὲν τέτων
 συμβιοῖ πικρῶν· εἶτα
 πάλιν ἐνταῦθα εἰς ἕτερον οἴ-
 κον

etiam mulieres quædam
 fœdæ, & fordidæ, & pan-
 nis obsitæ, ibi esse viden-
 tur? Omnino. Ea igitur
 quæ flagellum tenet, *Pœna*
 dicitur: Quæ caput ad ge-
 nua demittit, *Mæstitia*:
 Quæ capillos evellit, *Æ-*
rumna. Alius vero qui-
 dam, illis qui astat, defor-
 mis, extenuatus, & nudus,
 ac post eum mulier quæ-
 dam, ei similis, deformis,
 & tenuis, quinam sunt?
 Ille quidem, inquit, *Lu-*
tus vocatur: ejus vero so-
 ror, *Desperatio*. His igi-
 tur traditur, & cum his
 in cruciatibus vitam agit.
 Deinde rursus in aliam

L 3 domum

κὸν ῥίπνεται, εἰς τὴν Κακο-
 δαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοι-
 πὸν βίον κατασφύρει ἐν πασ-
 κακοδαιμονία, ἂν μὴ Μετά-
 νοία αὐτῷ ἀπὸ τῆς τύχης σω-
 αντήσῃ. Εἴτα τί γίνεται; Ἐὰν
 ἢ Μετάνοια αὐτῷ συγαντή-
 σῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἐκ τῶν κα-
 κῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἐπί-
 ραν Δόξαν καὶ Ἐπιθυμίαν
 τὴν εἰς τὴν ἀληθινὴν Πα-
 δείαν ἀγούσαν, ἅμα δὲ καὶ τὴν
 εἰς τὴν Ψευδοπαδείαν καλου-
 μένῃ. Εἴτα τί γίνεται; Ἐὰν
 μὲν, φησὶ, τὴν Δόξαν ταύτην
 προσδέξῃται, τὴν ἀγούσαν αὐ-
 τὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Πα-
 δείαν, καθαρθεὶς ὑπὸ αὐτῆς
 σώζεται, καὶ μακάριος κα-
 λείται.

Ἐὰν δὲ αὐτὸς

domum conjicitur, *Infelicitatis*: ubi, quod reliquum est ævi, in omni miseria exigit, nisi ei *Pœnitentia* forte fortuna occurrerit.

Quid tum fit? *Pœnitentia*, obviam ei facta, existis malis eum eripit. eiqve *Opinionem* aliam, & *Cupiditatem*, ad *Veram Eruditionem* perducturam, inserit: unaq; eam, qua ad *Falsi nominis eruditionem* perveniat. Quid tum fit? Siquidem, inquit, eam opinionem comprehenderit, quæ ipsum ad *Veram eruditionem* perducatur, ab ea purgatus servatur, & omnis calami-

184 ΤΑΒΥΛΑ

Διδάμων γίγνεται ἐν πάν-
 τῷ βίῳ. εἰ δὲ μὴ, πάλιν πλα-
 γᾶται ὑπὸ τῆς Ψευδοδοξίας
 ὧς Ἡρόκλειε, ὡς μέγας ὁ κίν-
 δυνος ἄλλος οὗτος! ἢ δὲ
 Ψευδοπαιδεία, ποία ὅτιν
 ἔφλω ἐγώ. Οὐχ ὄρας ἢ ἔτε-
 ρον πειρόλον ἐκεῖνον; Κα-
 μάλα, ἔφλω ἐγώ. Οὐκοῦν
 ἔξω τῆ πειρόλου παρὰ τι-
 εἴσοδον γυῖή τις ἔσηκεν,
 δοκεῖ πάνυ καθαρά, καὶ εὐτα-
 κή εἶναι; Καὶ μάλα. Ταύ-
 τῳ τοίνυν οἱ πολλοὶ, καὶ εἰ-
 κῆνοι τῶν ἀνθρώπων, Παι-
 δείαν καλοῦσιν· ἔκ ἐστι δὲ,
 ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη.
 οἱ μὲν τοι σωζόμενοι, ὁπόταν
 βέλων.

tatis expers, ac beatus, omne tempus ætatis degit: sin minus, denuo à Falsi nominis eruditione seducitur. Pro Jupiter, ut ingens est, & alterum hoc discrimen! Qvalis vero, inquam, est *Falsi nominis eruditio*? Nonne vides, inquit, alterum illud septum? Utiqve, inquam. Extra id septum, juxta vestibulum, stat mulier quædam, quæ valde munda & composita esse videtur. Eam vulgus, & vani homines, Eruditionem vocant: cum ea non sit, sed *Falsi nominis eruditio*. Ad hanc igitur ii, qui servan-

L 5 di

186 ΤΑΒΥΛΑ

βύλωνται εἰς τὴν ἀληθινὴν
 Παιδείαν ἐλθεῖν, ὧδε πρῶτον
 παραγίνονται. Πότερ
 οὖν ἄλλη ὁδὸς ἔκ ἐστιν ἐπὶ τὴν
 ἀληθινὴν Παιδείαν ἀγρῦσαι
 ἔστιν, ἔφη. Οὗτοι δὲ οἱ ἀνθρώποι
 οἱ ἔσω τῆς περὶ βόλῃς ἀνα
 κάμπτοντες, τίνες εἰσὶν; Οἱ τῆς
 Ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἔρασαί
 ἡπατημένοι, οἰόμενοι κατὰ τῆς
 ἀληθινῆς Παιδείας συνομι
 λῆν. Τίνες οὖν καλῶνται οὗ
 τοι; Οἱ μὲν Ποιηταί, ἔφη
 οἱ δὲ Ρήτορες, οἱ δὲ Δια
 λεκτικοί, οἱ δὲ Μουσικοί, οἱ
 δὲ Ἀριθμητικοί, οἱ δὲ Γεω
 μέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ
 δὲ Ἡθρῆτικοί, οἱ δὲ Περιπα
 τητικοί, οἱ δὲ Κειπτικοί

κα

di sunt, & ad Veram eruditionem perventuri, huc primum divertunt. Nunquid ergo alia via nulla est, quæ ad Veram eruditionem ducat? Est, inquit. Isti vero homines, qui intra septum obambulant, qui sunt? Falsi nominis eruditionis amatores, inquit, decepti, atque opinantes, se Veræ eruditionis frui consuetudine. Quibus ergo nominibus appellantur isti? Alii Poëtæ, inquit, alii Oratores, alii Dialectici, alii Musici, alii Arithmetici, alii Geometræ, alii Astrologi, alii Voluptarii, alii Peripatetici, alii Critici,
cæte-

καὶ ὅσοι ἄλλοι τέτοις εἰσὶ πα-
 ραπλήσοι. Αἱ δὲ γυναῖκες
 ἐκεῖναι αἱ δοκῶσαι πεπεισμέ-
 χειν ὅμοια ταῖς πρώταις, ἐν-
 αῖς ἔφης εἶναι πῦρ Ἀκρα-
 σίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐ-
 τῶν, τίνας εἰσὶν; Αὐταὶ ἐκεῖ-
 ναὶ εἰσιν, ἔφη. Πότερον οὖν καὶ
 ὧδε εἰσπορεύονται; Νηδία καὶ
 ὧδε; σπανίως δὲ, καὶ ἐχὶ ὥσπερ
 ἐν τῷ πρώτῳ πεπειβόλω. Πό-
 τερον οὖν καὶ αἱ Δόξαι; Ναὶ,
 ἔφη. ἔτι μὲν γὰρ καὶ ἐν τέτοις
 τὸ πόμα, ὃ ὀπίον παρὰ τῆς
 Ἀπάτης, καὶ ἡ Ἄγνοια, μέ-
 νει νηδία, καὶ μετ' αὐτῆς
 γε ἡ Ἀφροσύνη. καὶ ὁ μὲν
 ἀπέλθῃ ἀπὸ αὐτῶν ἕξ
 Δόξα

cæteri; horum non dis-
similes. Mulieres vero il-
læ, quæ circumcursare vi-
dentur, primis similes, in-
ter quas esse dicebas In-
continentiam, & reliquas
illius socias, quænam sunt?
Illæ ipsæ, inquit, sunt.
Nunquid ergo & huc in-
grediuntur? Et huc medius
fidius, sed raro: nec ita
frequentem, ut in primum
septem. Nunquid ergo
& Opiniones? Næ, inquit,
nam & in his etiamnum
Potio, ab Impositura pro-
pinata, & Ignorantia, ma-
net: atq; etiam mehercu-
le, una cum ea, Amentia.
Neq; vero ab eis vel Opi-
niones

190 ΤΑΒΥΛΑ

Δόξα, ἢ ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρῃς ἂν ἀπογόντες τῆς Ψευδοπαιδείας, εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδόν, καὶ πείρωσιν τὴν τῶν καθαρηκτικῶν δυνάμιν, καὶ ἐκβάλωσιν τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσιν, καὶ τὰς Δόξας, καὶ τὴν Ἀγνοίαν, καὶ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν. τότε ἂν ἕτασθησύνται. ὧδε δὲ μένοντες παρὰ τῆς Ψευδοπαιδείας, ἕδῃ ποτε ἀπολυθήσονται, ἕδῃ ἐλείψῃ αὐτὸς κακὸν ἕδῃ γενεκα τούτων τῶν μαθημάτων. Ποία οὖν αὕτη ὁδὸς ἔστιν, ἢ φέρουσα ὅτι τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν; Ὅρα, ἔφη,

ἔστι

CEBETIS. 191

Opinionones vel cætera vitia re-
cedent, donec, repudiata
Falsi nominis eruditione,
Veram ingressi viam,
purgatricem istarum re-
rum vim biberint, & ma-
la omnia, quibus urgen-
tur, ut Opiniones & Igno-
rantiam, & reliquam o-
mnem Vitiositatem, ejece-
rint, tum demum enim ser-
vabuntur. Dum vero heic
manserint apud Falsi no-
minis eruditionem, nun-
quam liberabuntur: nec
nullum malum, illarum
quidem disciplinarum sub-
sidio, profligabunt. Quæ
ergo via est, quæ ad Veram
eruditionem ferat? Vides-
ne,

ἄνω τόπον πινὰ ἐκεῖνον, ὅπου
 εἶδεις ὀπκατοικεῖ, ἀλλ' ἔρη-
 μος δοκεῖ εἶναι; Ὅρω. Οὐκ
 ἔν κ' ἴδωσαν πινὰ μικρὰν, κ'
 ὁδὸν πινὰ πρὸς τῆς δύρας, ἢ
 τις ἐπολύ ὀχλεῖται, ἀλλὰ
 πάνυ ὀλίγοι πορεύονται, ὥστε
 δυσανόδου πινὸς κ' τραχείας
 κ' πετρώδης εἶναι δοκῶσις.
 Καὶ μάλα, ἔφω. Οὐκ ἔν κ'
 βυθὸς τις ὑψηλὸς δοκεῖ εἶ-
 ναι, κ' ἀνάβασις σενὴ πᾶ-
 νυ, κ' κρημνὸς ἔχουσα ἐν-
 δειν κακῆϊδεν βαθεῖς; Ὅρω.
 Αὕτη τοίνυν ὅτιν ἢ ὁδὸς
 ἔφη, ἢ ἄγρουσα πρὸς τί-
 ἀληθινὴν Παιδείαν. Καὶ μά-
 λα γ' χαλεπὴ περσιδ' εἶ-
 Οὐκοῦν κ' ἄνω γ' πρὸς τὸ

βυθὸς

CEBETIS. 193

ne, inquit, editum illum
locum, qui à nemine in-
toli, ac desertus esse, vide-
tur? Video. Ergo & ja-
nuam parvam, & viam
vandam ante januam,
arum frequentem, & à
perpaucis tritam, ut quæ
& præceps & aspera, &
rærupta esse videatur?
Omnino, inquam. Ibi &
tumulus excelsus cerni-
tur, & angustus aditus,
utrimq; in profundum præ-
ceps. Video. Hæc igitur,
inquit, via est, quæ ad Ve-
ram eruditionem ducit.
Et quidem aspectu, in-
quam, valde ardua. Ergo
& superne juxta tumu-
lum

194 ΤΑΒΥΛΑ

βυθὸν ὄρας πέτραν μεγάλην
 λυω, καὶ ὑψηλῶ, κύκλῳ ὑπὸ
 κρημνον; Ὄρα, ἔφω. Ὄρα
 οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἐστὶ
 κῆρας ὅπῃ τῆς πέτρας, λιπο
 ρας, καὶ δ' ἐκλέσας τῶ σῶμ
 π, καὶ ὡς ἐκτετάκασι τὰς χεῖ
 ρας προθύμως; Ὄρα ἄλλ
 τίνες καλῶνται, ἔφω, αὐταί
 Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται
 ἔφη ἢ δὲ Καρτεία. εἰσὶ
 ἀδελφαί. Τί οὖν τὰς χεῖρας
 ἐκτετάκασιν ἕτα προθύμως
 Παρακαλῶσιν, ἔφη, τὰς πα
 ραγομένους ὅπῃ τὸν τόπον
 θάρρειν, καὶ μὴ ὑποδειλιῶν, λ
 γῆσαι, ὅτι βραχὺ ἐπὶ δεῖ κα
 τερῆσαι αὐτὰς, εἶτα ἤξου

un magnam rupem vi-
les, & altam, undique
præruptam? Video, in-
quam. Vides ergo & duas
mulieres, succi plenas, &
robusto corpore in rupe
stantes, quæ manus alacri-
ter extendunt? Video, in-
quam, sed quæ eis nomina
sunt? Una, inquit, Conti-
nentia vocatur, altera To-
lerantia. Sunt autem foro-
res. Cur vero manus adeo
alacriter extendunt? Hor-
tantur, inquit, viatores ad
eum locum progressos, ut
bonis sint animis, nec per
ignaviam desperent. Fore
enim, ut post parvi tempo-
ris difficultates, in amœ-
nam

εἰς ὁδὸν καλίω. Ὅταν οἱ
 παραγίνωνται ἐπὶ τὴν πύλιν
 τσαν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρᾷ
 ὃ ὁδὸν φέρουσαν ἕδεμίαν ἐπὶ
 αὐτῷ. Αὐτὰ ὑπὸ τῆς κρημνί-
 πρροκαταβαίνουσι, ἢ ἔλκυσ-
 αὐτὸς ἀνω πρὸς ἑαυτὰς. εἴτε
 κελᾶουσιν αὐτὸς διαναπαύουσα
 ὄψ, ἢ κατὰ μικρὸν διδῶσα
 Ἰχμὺ ἢ Θάρξ, ἢ ἐπαγέλα-
 λονται αὐτὸς καταστῆται πρὸς
 τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν,
 δεικνύουσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν,
 ἔστι καλή τε, ἢ ὁμαλή, κα-
 εὐπόροισι, καὶ καθαροῖς
 παντὸς κακοῦ, ὡσπερ ὁρᾷ
 Ἐμφαίνουσι νῆ Δία. Ὅρα
 οὖν, ἔφη, καὶ ἔμπροσθεν τῆς
 ἑλσας ἐκείνου τόπον πνᾶ,
 δοκεῖ καλὸς τε εἶναι, κα-
 λημῶν

am viam perveniant. Ubi
 item ad rupem accesserunt: quo pacto ascendunt?
 nullam enim, quæ eo ferat,
 perspicio. Ipsæ à præ-
 pitio ad eos non nihil
 descendunt, eosq; sursum
 ad sese attrahunt. Postea
 abeunt eos requiescere: &
 paulo post eis dant Robur
 & Fiduciam, & pollicen-
 tur se eos ad Veram erudi-
 tionem perducturas: ac
 demonstrent, quam ea via
 sit amoena, & plana, & ex-
 edita, & omnis expers ma-
 gis, ut vides. Ita certe qui-
 bus apparet. Videsne porro,
 inquit, ante lucum illum
 quendam, qui &
 amœ-

λειμωνοφθῆς, καὶ φωτὶ πολλῷ
 λαῶ καταλαμβάνομεν; Κ
 μάλα. Κατανοῶσι οὖν καὶ
 μέσῳ τῶ λειμῶν περιβολ
 ἕτερον, καὶ πύλλω ἕτερον
 ἔστιν ὅτως. Ἀλλὰ τίς καλε
 ταὶ ὁ τόπος οὗτος; Εὐδα
 μόνων οἰκηθήειον, ἔφη. ὦ
 γὰρ διατείθεισιν αἱ Ἀρετα
 πᾶσι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία
 εἶεν, ἔφην ἐγὼ, ὡς καλὸν
 τόπον εἶναι. Οὐκ ἔστι παι
 πύλλω πύλλω ὄρας, ἔφη, ὁ
 γυνή τις ἔστι καλή, καὶ καθε
 κύια τὸ πρόσωπον, μέση δὲ
 κεκρυμμένη ἦδη τῇ ἡλικία, σ
 λυὲ δὲ ἔχουσα ἀπλῶ, καὶ ἔδ
 να καλλωπισμὸν; ἔσηκε δὲ
 ὅτι σρογύλα λίθου, ἀλλ'
 τετραγώνου, ἀσφαλῶς κειμ

CEBETIS. 199

moenus videtur, & prae-
instar, multaq; luce illu-
tris? Utiq;. Videsne in
rati medio etiam aliud
septum, & aliam portam?
Est ita. Sed quomodo vo-
catur locus ille? Beatorum
domicilium, inquit. Hic
enim degunt Virtutes om-
nes, & Beatitudo. Amœ-
nus dubio procul is locus
est. Vides ergo, inquit, jux-
ta portam stare matronam
formosam, constanti vul-
tu, ætate media, & jam
ad senectutem declinante,
veste simplici, & asciticii
cultus experte? Insistit au-
tem saxo non globoso, sed
quadrato atq; immobili.
Ei

νη. καὶ μὲν ταύτης ἄλλαι δὲ
 εἰσὶ θυγατέρες πινός δοκῆσαι
 εἶναι. Ἐμφάνει ὅτως ἔχει
 Τέτων τοίνυν ἢ μὲν ἐν τῷ
 μέτρῳ, Παιδεία ὅσιν ἢ δὲ
 Ἀλήθεια· ἢ δὲ Περσῶ. Τί δὲ
 ἔσηκεν ὅτι λίθος τετραγώνιος
 αὕτη; Σημεῖον, ἔφη, ὅτι αἰσθη-
 σφαλῆς τε καὶ βεβαία ἢ περὶ
 αὐτῷ ὁδός ὅτι τοῖς ἀφικνου-
 μένοις, καὶ τῶν διδομένων
 ἀσφαλῆς ἢ δόξαι τοῖς λαμβανού-
 σάντων. Καὶ τίνα ὅσιν,
 δίδωσιν αὕτη; Θάραξ καὶ
 καὶ Ἀφουβία, ἔφη ἐκεῖναι.
 Ταῦτα δὲ τίνα ὅσιν; Ἐπι-
 στήμη, ἔφη, τοῦ μηδὲν
 ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ
 βίῳ. Ἡράκλειος ὡς καλὰ
 ἔφη

CEBET IS. 208

Ei adsunt aliæ quædam
duæ, filiæ ejus, ut videtur.
ta quidem videtur. Ha-
num igitur media, Erudi-
tio est, inquit: altera, Ve-
ritas: altera, Svadela.
Cur autem quadrato saxo
insistit? Indicio, inquit,
est, & viatoribus viam ad
tam esse tutam ac firmam:
& accipientibus, mune-
rum ejus fructum secu-
rum. Ecquæ sunt ejus mu-
nera? Fiducia, Securitas
Vacuitas à perturbatio-
nibus, inquit ille. Qvam-
nam ista vim habent?
eam, ut sciant, nihil un-
quam in vita sibi mali
venturum. Dii boni, in-
M quam,

202 TABULA

ἔφω, τὰ δῶρα. Ἀλλὰ πῶς
 ἔνεκεν ἔξω τῶ πειθί-
 λῃ ἔσηκεν ἕτως; Ὅπως τὰ
 παραγχομένους, ἔφη, δερα-
 πῶν καὶ ποπίζη πὺ καθα-
 πικλῶ δύναμιν. εἶδ' ὅταν κα-
 δαρθῶσιν, ἕτως αὐτὸς εἰο-
 ἀγη πρὸς τὰς Ἀρετά-
 Πῶς τῆτο; ἔφω ἐγώ. ἢ
 συνήμι. Ἀλλὰ συνήσεις, ἔφ-
 ὡς ἂν· εἴ τις φιλοτίμως κα-
 μνων ἐτύγχανε, πρὸς τ' ἰατρ-
 ἂν δῆπρ γνόμενῳ, πρῶτε-
 καθαρθτικοῖς ἐξέβαλε πάν-
 τὰ νοσοποιῶντα· εἶτα ἕτ-
 ἂν αὐτὸν ἰατρὸς εἰς ἀνάλ-
 ψιν καὶ ὑγίειαν καθέ-
 κεν· εἰ δὲ μὴ ἐπέειθελο οἷς ἐπ-
 ταπτεν, εὐλόγως ἂν δῆπρ
 ἀπωθεῖς ἐξάλειτο ὑπὸ τ-
 νόσῳ

quam, quam præclara mu-
 nera! Sed cur sic extra se-
 ptum adstat? Ut hospites,
 inquit, sanet, eisq; Vim
 purgatricem propinet. Ubi
 vero purgati fuerint; tum
 demum eos ad Virtutes ad-
 ducit. Quomodo istud? in-
 quam. Neq; enim intelli-
 go. Sed intelliges, inquit,
 Fit enim hic perinde, ut si
 quis gravi affectus morbo
 ad medicum perducatur.
 Is vero purgationibus in-
 primis omnes morbi caus-
 sas ejicit; ac tum demum
 vires confirmat, sanita-
 temq; restituit. Sin æger
 medico non paruisset: me-
 rito ejectus à morbo inter-
 M 2 isset:

γόσθ. Ταῦτα σωνίημι, ἔφην
 ἐγώ. Τὸν αὐτὸν τοῖνον τρόπον
 ἔφη, καὶ πρὸς τὴν Παιδείαν
 ὅταν τις παραγίγηται, δερα
 πείνει αὐτὸν, καὶ ποτίζει τ
 ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκ
 καθάρῃ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τ
 κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἤλ
 δε. Ποῖα ταῦτα; Τὴν Ἄγνοια
 καὶ τὴν Πλάνον, ὃν ἐπεπαίκ
 παρὰ τῆς Ἀπάτης, καὶ τὴν Ἀ
 λαζονείαν, καὶ τὴν Ἐπιθ
 μίαν, καὶ τὴν Ἀκρυσίαν,
 καὶ τὸν θυμὸν, καὶ τὴν Φιλαργ
 εῖαν, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα
 ἀνεπλήθη ἐν τῷ πρῶτῳ π
 εἰβόλῳ. Ὅταν οὖν καθάρ
 θῆ, πῶς αὐτὸν ὑποσέλλει
 Ἐνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπ
 σήμιω, καὶ πρὸς τὰς ἄλλ

isset. Hæc, inquam, intel-
 ligo. Ad eum ergo, inquit,
 modum ad Eruditionem
 ubi quis pervenerit, ea cu-
 rat illum, suamque illi
 vim propinat, ut ante o-
 mnia expurget & ejiciat
 mala quæ secum attulerat
 omnia. Quænam ista?
 Ignorantiam, & Errorem
 apud Imposturam hau-
 stum, & Arrogantiam, &
 Cupiditatem, & Inconti-
 nentiam, & Iracundiam,
 & Avaritiam, cæteraque
 omnia, quæ in primo septo
 ingurgitarat. Postquam
 autem purgatus fuerit, quo
 eum mittit? Intro, inquit,
 ad Scientiam, & cæteras

M 3 Virtu-

206 ΤΑΒΥΛΑ

Ἀρετὰς. Ποίας ταύτας; Οὐχ
 ὄρξας, ἔφη, ἔσσι τῆς πύλης χο
 ρὸν γυναικῶν, ὡς εὐειδέεις δε
 κῦσιν εἶναι, καὶ ὄτακτοι, καὶ σο
 λιώ ἀτρυφίῃ καὶ ἀπλη
 ἔχουσιν; ἔπι τε ὡς ἀπλαστ
 εἶσι, καὶ ὑδαμῶς κεκαλλωπι
 σμέναι ὡσπερ αἱ ἄλλαι; Οὐ γάρ
 ἔφλω. ἀλλὰ τίνες αὐταὶ κα
 λῶνται; Ἡ μὲν πρώτη Ἐπιστ
 μη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δὲ ἄλλ
 λαι ταύτης ἀδελφαί, Αἰ
 δρεία, καὶ Δικαιοσύνη, Καλο
 καθαγία, Σωφροσύνη, Εὐτα
 ξία, Ἐλευθερία, Ἐγκράτεια
 Πραότης. Ὡς κάλλισται, ἔφλω
 ἔγωγε! ὡς ἐν μεγάλῃ ἐλπ
 διέσομέν! Ἐὰν συνῆτε, ἔφλω
 καὶ ἔξιν πειραιήσεσθ' ὧν
 κῦσε

virtutes. Quasnam istas?
 Non vides, inquit, intra
 portam coetum matrona-
 rum, quæ & formosæ, &
 modestæ videntur; atq;
 titiam ficti nihil habent,
 minimeq; comptæ sunt,
 ut cæteræ? Video. Sed quæ
 sunt earum nomina? Pri-
 ma quidem, Scientia dici-
 tur: reliquæ vero ejus so-
 res, Fortitudo, Justitia,
 Vitæ integritas, Temperan-
 tia, Modestia, Liberalitas,
 Continentia, Clementia.
 O pulcherrimas, inquam!
 Quanta in spe siti sumus!
 Si quidem intellexeritis, in-
 quit, & usu vitæ confirma-
 bimini in iis quæ auditis.
 Enim-

κέετε. Ἀλλὰ προσέξομεν ἀ
 μάλισσα, ἔφω ἔγωγε. Τοιγαρῶ
 ἔφη, σωθήσεθε. Ὅταν οὖν πα
 ραλάβωσιν αὐτὸν αὐται, π
 ἀπάγῃ; Πρὸς τὴν μητέρα
 ἔφη. Αὐτὴ δὲ τίς ὄσιν; Εὐδα
 μονία, ἔφη. Ποία δὲ ὄσιν αὐτῆ
 Ὅρας τὴν ἰδὸν ἐκείνῳ, π
 φέρονταν ὅτι τὸ ὑψηλὸν ἐκε
 νο, ὃ ὄσιν ἀκρόπολις τῶν περὶ
 βόλων πάντων; Ὅρα. Οὐκ
 ἔπι τῆ περὶ πύλας γυνὴ κα
 θεσηκῆα ἀειδῆς τις κάθ
 ται ὅτι θρόνου ὑψηλῆ, κ
 κοσμημένη ἐλαύθέρως, κ
 ἀπειέρως, ἢ ἐσεθανωμ
 νη σεράτῳ δ' ἀνθεῖ πάνυ κο
 λῶς; Ἐμφάνει ἔτως ἔχει
 Αὐτὴ τοίνυν ὄσιν ἢ Εὐδαιμ
 νία, ἔφη. Ὅταν οὖν ὄσιν

nimvero, inquam, sum-
 mo studio elaborabimus.
 atq; salvi eritis, inquit.
 Quæ vero cum eum susce-
 perint, quo deducunt? Ad
 matrem suam, inquit. Ea
 vero quæ est? Beatitudo,
 inquit. Cujusmodi vero
 est? Videsne viam illam
 quæ ducit ad fastigium il-
 lud, quæ arx est septorum
 omnium? In vestibulo igi-
 tur Matrona, constanti
 estate, & formosa, in alto
 throno sedet, compta libera-
 liter, & citra luxum, coro-
 na florida peregregie orna-
 ta. Ita sane videtur. Ea
 igitur Beatitudo est, in-
 quit. Cum autem huc ali-
 quis

210 ΤΑΒΥΛΑ

τις παραχθήται, τί ποιή
 Σπυριανὸν αὐτὸν, ἔφη,
 ἑαυτῆς δυνάμει ἢ Εὐδαίμ
 νία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀ
 τῆ, ὡσπερ τὸς νενικηκότ
 τὸς μεγίστος ἀγῶνας. Κ
 ποῖος ἀγῶνας νενίκηκεν α
 τὸς; ἔφω ἐγώ. Τὸς με
 στος, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρί
 ἃ πλείτερον αὐτὸν κατή
 και ἐκόλαζε, καὶ ἐποίη
 ταῦτα πάντα νενίκηκε, κα
 ἀπέριψεν ἀφ' ἑαυτῆ, κα
 κεκράτηκεν ἑαυτῆ. ὡσ
 ἐκεῖνα νῦν τῆτω δαλάου
 καδάπερ ἔτῃ ἐκεῖνοις πε
 τερον. Ποῖα λέγεις ταῦ
 τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπι
 μῶ ἀκούσαι. Πρῶτον μέ

vis pervenerit, quid illa
git? Coronat eum, in-
vit, sua vi, cæteræque
virtutes omnes, ut eos qui
maximis sint certaminibus
defuncti. Quibus autem
certaminibus is est defun-
tus? inquam. Tum ille:
Maximis, inquit: & ma-
ximas belluas, quæ prius
nossum devorabant, & cru-
ciabant, & servitute pre-
mebant, superavit omnes,
ut à se profligavit, ipse sui
dominus factus: adeo ut illæ
omnes ei ita serviant, quem-
admodum ipse dudum illis
serviebat. Quasnam dicis
belluas? Perquam enim
audire cupio. Primum, in-
quit,

212 ΤΑΒΥΛΑ

ἔφη, πῶς Ἄγνοϊαν, καὶ
 Πλάνον. Ἡ ὅ δὲ σοὶ
 ρία ταῦτα εἶναι ; Καὶ ποί
 εἶ γε, ἔφω ἐγώ. Εἶτα τ
 Λύπλω, καὶ τὸ Ὀδυρμόν,
 πῶς Φιλαργυεῖαν, καὶ τ
 Ἄκρασίαν, καὶ πῶς λοιπ
 ἅπασαν κακίαν. πάντων
 ταν κρατεῖ, καὶ ὅ κρατεῖτ
 ὥσπερ τὸ φερότερον. Ὡ
 λῶν ἔργων, ἔφω ἐγώ, καὶ κα
 λίστης νίκης, ἀλλ' ἐκεῖνο
 μοι εἰπέ, τίς ἡ δύναμις
 σεφάνε, ὧ ἔφης σεφανῶ
 αὐτόν ; Εὐδαιμονικῆ, ὧ
 νίσκη. ὁ γὰρ σεφανῶτεῖς τε
 τῆς δυνάμει δ' δαίμων γ
 ται, καὶ μακάριον, καὶ
 ἔχει ἐν ἑτέροις τὰς ἐλ
 δας τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ
 εἰα

quivit, Ignorantiam & Er-
 rorem. An vero eas esse
 belluas non censes? Et qui-
 lem maleficas, inquam.
 Deinde Dolorem, Luctum,
 Avaritiam, Intemperan-
 tiam, & omnia genera vi-
 tiorum. His omnibus im-
 perat; non paret, ut prius.
 O præclara, inquam, faci-
 liora, victoriamque pul-
 cherrimam! Verum illud
 etiam mihi dicito: quæ vis
 stillius coronæ, quæ eum
 ornari dicebas? Beatifica,
 adolescens. Nam qui ea
 coronatur, fit beatus, &
 malorum expers: nec in
 aliis spem felicitatis ha-
 bet repositam, sed in se-

N met

214 ΤΑΒΥΛΑ

ἑαυτῶ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα
 λέγεις! ὅταν δὲ σεφαναθῆ,
 πειεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει; Ἄγρο
 αὐτὸν ὑπολαβῆται αἱ ἀρεταί
 πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅτι
 ἦλθε πρῶτον, καὶ δεικνύου
 αὐτῶ τὰς ἐκεῖ διαλείποντας
 ὡς κακῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι,
 ὡς ναυαγῶσιν ἐν τῷ βίῳ,
 πλανῶνται, καὶ ἄγονται κατὰ
 κρατημένοι, ὡς περ ὑπὸ στοι
 μίων· οἱ μὲν ὑπὸ Ἀκρασίας
 ἢ ὑπὸ Ἀλαζονείας, οἱ δὲ ὑ
 Φιλαργυείας, ἕτεροι δὲ ὑ
 Κενοδοξίας, οἱ δὲ ὑφ' ἐτέ
 κακῶν· ἐξ ὧν ἔδυναντο
 ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς τῶν δεινῶ
 οἷς δέδενται, ὥστε σωθῆναι
 καὶ ἀφικέσθαι ὧδε. ἀλλὰ
 γράττονται διὰ παντός

met ipso. O præclaram victoriam ! Ubi autem coronatus est, quid facit, quove abit ? Virtutes eum deducunt eo unde ante venerat : & ostendunt ei illos qui ibi agunt, ut male & misere vivant, & ut vitæ naufragium faciant, & errent : & quasi victi ab hostibus ducantur ; alii ab Incontinentia, alii ab Arrogantia, alii ab Avaritia, alii Vanæ gloriæ studio, alii ab aliis malis. Quibus à difficultatibus, quibus constricti tenentur, ipsi eluctari non possunt, ut serventur, & huc perveniant ; sed per omnem ætatem tur-

216 ΤΑΒΥΛΑ

βία. τῦτο δὲ πάχυνσι διὰ
 τὸ μὴ δύνασθαι πῦρ ἐνθάδε
 ὁδὸν εὐρεῖν. ἐπελάθοντο γὰρ τὸ
 παρὰ τῆς λαιμονίης πείσμα-
 γμα. Ὁρῶνς μοι δοκεῖς λέ-
 γειν. ἀλλὰ καὶ τῦτο πάλιν ἀπο-
 ρῶ, διὰ τί δεικνύουσιν ὑπὲρ
 τῆς τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταί,
 ὅθεν ἦκει τὸ πρῶτον. Οὐκ
 ἀκείως ἦδει, ἔδὲ ἠπίστατο,
 ἔφη, ἔδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνε-
 δίαζε. καὶ διὰ τὴν Ἀγνοίαν
 καὶ τὸ Πλάγρον, ὃν δὴ ἐπε-
 πώκει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ
 ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ
 τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακὰ. διὰ
 καὶ ἔζη κακῶς, ὥσπερ οἱ
 ἄλλοι οἱ ἐκεῖ διατεῖνον-
 τες. νῦν δὲ ἀπεληφῶν
 τῦτο

...antur. Quod eo illis ac-
...didit, quod viam hanc in-
...venire non possunt; quippe
...obliti mandatum quod Ge-
...nius dederat. Rectè mihi
...plicere videris. Sed rursus
...illud dubito, cur Virtutes
...um locum illi monstrant,
...nde prius huc venerat.
...Non satis norat, neque in-
...telligebat, inquit, quic-
...quam eorum quæ ibi ge-
...untur: sed dubitabat;
...& ob Ignorantiam & Er-
...rorem quem imbiberat, ea
...quæ bona non sunt, bona
...esse putabat; & mala, quæ
...mala non sunt. Quare ma-
...e vivebat, ut cæteri qui
...ibi degunt. Nunc vero con-

N 3 duci.

τὴν ὀπισθίαν τῶν συμφερόντων, αὐτὸς τε καλῶς ζῆναι καὶ τὰς θεωρεῖ ὡς κακῶς πράσσουσιν. Ἐπειδὴν οὖν θεωρήσει πάντα, τί ποιῆσει, ἢ πῶς βαδίσει; Ὅπου ἂν βέληται ἔφη· πανταχῶς γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ πανταχῶς ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μὲν πάσης ἀσφαλείας· ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ ἡ ἰατρὸν οἱ πάσχοντες. Πῶς τερρον οὖν κακείνας τὰς γυναικας, αἷς ἔφης θηρία γίνονται, ἔκ' ἐπιφοβεῖται, μή τι πάθη ὑπὸ αὐτῶν; Οὐδέ τι ἔστι μὴ διοχληθήσεται, ἔστι ὑπὸ Ὀδύνης, ἔτε ὑπὸ Λα...

πῶς

ducibilium rerum scientiam consecutus, cum ipse bene vivit, tum illorum miseras perspicit. Hæc autē contemplatus, quid agit, aut quo vadit? Quocumq; voluerit, inquit. Ubique enim in tuto est, non secus ac si Corycium antrum teneret. Et quocumq; pervenerit, omnino honeste vivet, ab omni periculo remotissimus. Omnes enim eum libenter suscipient, ut ægroti medicum. Nunquid ergo illas quoque mulieres, quas dicebas esse belluas, timere desiit, nihil ab eis expectans mali? Nihil. Neq; enim vel Dolore, vel Mo-

N 4 lestia,

220 ΤΑΒΥΛΑ

σης, ἔτε ὑπ' Ἀκρασίας, ἔτ
 ὑπὸ Φιλαργυείας, ἔτε ὑπ'
 Πενίαις, ἔτε ὑπ' ἄλλῃς κακο
 ἔθενός. ἀπάθων γὰρ κλειδίει
 καὶ ἐπάνω πάντων ὅσι τῶν πρῶ
 τερον αὐτὸν λυπύλων· κα
 δάπερ οἱ ἐχιόδεκτοι. τὰ γ
 θηεῖα δὴ πῦ πάντας τὸς ἄλλ
 λης κακοποιῶντα μέχρι θά
 νάτῃ, ἐκείνης ἔ λυπεῖ, δι
 τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτῶ
 τῷτο· καὶ τῷτον ἔθεν λυπεῖ
 διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον
 Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν
 ἀλλ' ἐπὶ τοῦτό μοι εἶπε, π
 νες εἰσὶν οὗτοι οἱ δοκῶντες
 ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆ βανῆ πα
 ραγίγνεσθαι; καὶ οἱ μὲν αὐ
 τῶν ἐσεφακωμένοι, ἔμφασ
 ποιῶ

estia, vel ab Incontinen-
 tia, vel ab Avaritia, vel
 i pauperate, vel ab ullo
 alio malo vexabitur. O-
 mnibus enim dominatur,
 omnibus est superior iis à
 quibus ante exagitaba-
 tur; quemadmodum vi-
 perarii. Nam serpentes,
 qui omnes alios ad necem
 usq; persequuntur, illos
 non lædunt, eo quod hoc
 veneni remedium habent.
 Ita & hunc nihil lædit, eo
 quod remedium habet. Re-
 ste mihi dicere videris. Sed
 illud etiam mihi explica,
 quoniam ii sint qui inde à
 tumultu adventant? Quo-
 rum alii coronati, speciem

N 5 hila-

ποιῶσιν ἄφροσύνης πινός· ε
 δὲ ἀσεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπε
 γνωσμένοι, ἢ τὰς κνήμας
 τὰς κεφαλὰς δοκῶσι τετε
 φθαί· καλέχονται δὲ ὑπὸ γ
 νακῶν πινῶν. Οἱ μὲν ἐσεφα
 νομένοι, σωσμένοι εἰς
 πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ δι
 φραίνονται, τελυχηκότες αὐ
 τῆς· οἱ δὲ ἀσεφάνωτοι,
 ἢ ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Πα
 δείας, ἀνακάμπισσι, κακά
 ἢ ἀθλίως διακείμενοι
 δὲ ὑποφειλιακότες, ἢ ἀνα
 βεβηκότες πρὸς τὴν Καρτε
 εἶαν, πάλιν ἀνακάμ
 πηουσι, καὶ πλανῶνται ἀν
 δία. Αἱ δὲ γυναῖκες,
 μετ' αὐτῶν ἀκολουθεῖσαι, τ
 νες εἰσὶν αὐταί· Δίπτα
 ἔφρα

ilaritatis præ se ferunt :
qui vero coronis carent,
desperabundi, cum cruri-
bus & capitibus attritis es-
se, tum à mulieribus qui-
busdam detineri viden-
tur. Qui coronas gestant,
inquit, incolumes ad Eru-
ditionem pervenerunt, ea-
que se potitos esse lætantur.
Qui autem coronis carent,
partim ab Eruditione re-
pudiati recedunt, male ac-
misere affecti; partim igna-
via debilitati, cum ad To-
lerantiam ascendissent, re-
tro redeunt, nullo certo
itinere oberrant. Mulie-
res vero, eos affectantes,
quæ sunt? Ærumnæ, in-
quit,

quit, & Molestiæ, & De-
 perationes, & Ignominia,
 & Ignorations. Si ita est,
 ut dicis, mala omnia eos
 affectantur. Utiq; profecto
 malo omnia sequuntur.
 Cum vero isti in primum
 septum ad Luxuriam & In-
 continentiam redierunt,
 non semet ipsos accusant:
 sed statim & Eruditioni, &
 id iter ingressis maledi-
 cunt, ut ærumnosis; & mi-
 seris atq; infelicibus, qui ea
 vita, quam ipsi agant, re-
 licta, male vivant, nec per-
 fruuntur ipsorum bonis.
 Quæ vero bona esse di-
 cunt? Luxum, & Inconti-
 nentiam, ut summatim di-
 cam

226 ΤΑΒΥΛΑ

λαίν. τὸ γὰρ δ'ὠχεῖσθαι βο-
 σκημάτων τρόπον, ἀπόλαυ-
 σιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγῶνται
 εἶναι. Αἱ δὲ ἕτεροι γυναικες
 αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι,
 ἴλαραί τε καὶ μελῶσαι, τίνες
 καλοῦνται; Δόξαι, ἔφη. καὶ
 ἀγαθῶσαι πρὸς τὴν Παιδείαν
 τῆς εἰσελθόντας πρὸς τὰς
 Ἀρετὰς, ἀνακάμπουσιν ὅπως
 ἑτέρουσ ἀγάγωσι, καὶ ἀναγγέ-
 λουσιν ὅτι ἐυδαίμονες ἤδη γε-
 γόνασιν οὓς τότε ἀπήγα-
 γον. Πότερον ἔν, ἔφην ἐγὼ,
 αὐταί εἰσω πρὸς τὰς Ἀρε-
 τὰς εἰσπορεύονται; ἔφη, Οὐ, ὅ-
 γδ' ἴμις Δόξαν εἰσπορεύεσθαι
 πρὸς τὴν Ἐπιστήμην· ἀλ-
 λά τῇ Παιδείᾳ παραδιδόσασ-
 σιν αὐτὰς. εἶτα, ὅταν ἡ Παι-
 δεῖα

nam. Nam, pecudum more
lulæ servite, maximorum
nonorum esse fructum opi-
nantur. Alteræ vero mu-
eres illinc profectæ, hila-
es, & ridentes, quibus no-
minibus appellantur? Opi-
niones, inquit: & perdu-
tis ad Eruditionem iis qui
ad Virtutes sunt ingressi,
deunt, ut alios adducant,
q; renuncient, eos quos
do adduxerint, jam bea-
os esse factos. Utrum igi-
tur, inquam, istæ ad Vir-
tutes ingrediuntur? Non,
inquit: neq; enim fas est
Opinionem intrare ad Sci-
entiam: sed Eruditioni tra-
unt illos. Quos cum Erud-
ditio

δεία παραλάβη, ἀνακάμ
 πουσιν αὐται πάλιν, ἄλλ
 ἄξουσαι ὡσπερ αἱ νῆες, τὰ φορ
 τὰ ἐξελόμενα, πάλιν ἀνα
 κάμπουσιν, καὶ ἄλλων πινῶ
 γιμίζονται. Ταῦτα μὲν δὴ κα
 λῶς μοι δοκεῖς, ἔφω, ἐξη
 γῆσαι. ἀλλ' ἐκεῖνο ὑδέπω ἡμῖ
 δεδήλωκας, τί προστάττει τ
 Δαιμόνιον τοῖς εἰσπορομέ
 νοις εἰς τὸ βίον ποιεῖν; Θαρρεῖν
 ἔφη. διὸ καὶ ὑμεῖς θαρρεῖτε
 πάντα γὰρ ἐξηγήσομαι, καὶ ἔ
 δὲν παραλείψω. Καλῶς λέ
 γεις, ἔφω ἐγώ. Ἐκτεῖνας οὐ
 τὴν χεῖρα πάλιν, Ὅρθτε
 ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνῃ
 ἢ δοκεῖ τυφλὴ τις εἶναι, καὶ ὅ
 λίθου στρογγύλου ἐσάναι, καὶ
 καὶ ἄρτι ὑμῖν εἶπον, ὅτι Τύ

Χ

initio susceperit, redeunt
 tæ, rursus alios adductu-
 e; veluti naves, expositis
 arcinis reductæ, aliis rebus
 nerantur. Ista quidem
 mihi recte explicare vide-
 s. Sed illud nondum de-
 arasti, quid Genius in
 tam introeuntibus præci-
 at. Ut bonis animis sint,
 inquit. Quare bonis ani-
 nis este & vos. Enarrabo
 nim omnia, neq; quic-
 quam prætermittam. Recte
 icis inquam. Rursus igi-
 ur extenta manu, Vide-
 s, inquit, mulierem istam,
 væ cæca esse videtur, &
 otundo saxo insistere,
 vam vobis modo dixi For-
 tunam

χη καλεῖται; Ὁρῶμεν. Ταπεινότητι, κελεύει, ἔφη, μὴ πιστεύειν· καὶ βέβαιον μηδὲν πιστεύειν μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ, ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδὲ ὡς ἴδια ἠγεῖσθαι. οὐδὲν κωλύει ταῦτα πάλιν ἀφελῆσαι, καὶ ἑτέρω δίδόναι· πολλοὶ δὲ λάκισ γὰρ τῆτο εἶωθε ποιεῖν. Διὰ ταύτην ἔν τινι ἀπίστῳ κελεύει πρὸς τὴν ἑαυτῆς δόξης ἔχειν ἡττις γίνεσθαι, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν δίδῳ, μήτε ἀδυναμεῖν ὅταν ἀφέληται, καὶ μήτε φέγειν αὐτῷ, μήτε ἐπαινεῖν· οὐδὲν γὰρ ποιεῖ κατὰ λογισμὸν· ἀλλ' εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε, πάντως ὅσπερ πρῶτερον ὑμῖν ἔλεξα

διὰ

...nam appellari? Videmus.
 ...hic, inquit, fidem habe-
 ...vetat, aut quicquam
 ...mum putari, tutove pos-
 ...leri, aut pro suo teneri,
 ...od illi acceptum refera-
 ...r. Nihil enim obstare,
 ...o minus ea eripiat, &
 ...teri tradat. Sæpe enim
 ...am hoc facere solere. Ob
 ...am igitur causam monet,
 ...e vincantur illius mune-
 ...bus; neve gaudeant cum
 ...rgiatur; neve doleant
 ...um eripiat: utq; eam ne-
 ...ve laudent, neqve vitu-
 ...erent. Neq; enim quic-
 ...vam consulto facere, sed
 ...emere atq; inconsidera-
 ...e, sicut ante vobis dixi.

Qua-

Δια τῆτο οὖν τὸ Δαιμόνιον κ
 λεύει, μὴ θαυμάζειν ὁ, π
 πρεσβύτη αὐτῆ, μηδὲ γίγνεσθαι
 ὁμοίως τοῖς κακοῖς τραπέζ
 ταις. καὶ ὡς ἐκεῖνοι, ὅταν μ
 λάβωσι τὸ ἀργύριον παρὰ τ
 ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον ν
 μίζουσιν εἶναι. ὅταν ὅ ἀπαλιῶντο
 ἀγανακτῶσι, καὶ δὲν ἀ οἴονται π
 παθεῖναι ἢ μνημονεύοντες, ὅ
 ὅπῃ τέττω ἔλαβον τὰ θέματα, ἔ
 ὡς ἔδεν κωλύει τὸ θέμενον πάλ
 κομίσαδς. ὡσαύτως τοῖνυν κ
 λεύει ἔχειν τὸ Δαιμόνιον καὶ π
 τὴν παρ' αὐτῆς δόσιν
 μνημονεύειν, ὅπῃ τοιαύτως
 χει φύσιν ἢ Τύχη, ὡς τε, ἂ δ
 δωκεν, ἀφελέας, καὶ ταχέως
 πάλιν δοῦναι πολλαπλάσι
 αὐτοῖς διὰ ἀφελέας ἂ δ
 δωκεν

Genere Genus monet, ne
 videntur, quicquid illa fa-
 ciat: neve malos mensa-
 tos imitentur, qui accepta
 aliis pecunia gaudeant
 inquam sua; eademque
 petita indignentur, at-
 que injuriam sibi factam
 tent: obliti nimirum, ea
 conditione apud se fuisse
 positam, ut absq; ullo
 impedimento à creditore
 acciperetur. Eodem ergo
 modo jubet Genius erga e-
 os munera esse affectos: &
 Fortunæ esse ingenium
 meminisse, ut & quæ dede-
 rit, eripiat, & subito longè
 iura largiatur, rursus-
 que auferat ea quæ dede-
 rat:

234 ΤΑΒΥΛΑ

δωκεν· ἢ μόνον δέ, ἀλλὰ
 τὰ πρὸπάρχοντα. εἰ γυν
 δῶ, κελείη λαμβάνειν π
 αὐτῆς, καὶ συντόμως ἀπελ
 ἔχοντα πρὸς τὴν βεβαίαν
 ἀσφαλῆ δόξιν. Ποίαν τ
 τῶν; ἴφω ἐγώ. Ἦν λήφον
 παρὰ τῆς Παιδείας, ἢ
 σωθῶσιν ἐκῆ. Αὐτῆ οὖν πῶ
 σιν; Ἡ ἀληθῆς Ἐπιστήμη, ἔ
 τῶν συμφερόντων, καὶ ἀσφα
 δόσις, καὶ βεβαία, καὶ ἀμετάβ
 τῶ. φεύγην οὖν κελεύει σω
 μως πρὸς ταύτῃ καὶ ὅταν
 δωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐ
 νας, ἅς καὶ πρῶτερον εἶ
 ὅτι Ἀκρασία καὶ Ἡδύπ
 δεῖα καλοῦνται, καὶ ἐν τῷ
 δὲν κελεύει συντόμως ἀπα
 λάττει

at : nec ea solum, sed illa
 tiam quæ illi ante habue-
 int. Quæ igitur det, accipi
 bet ab ea ; iisq; acceptis
 vam primum accedi ad
 onstantem & tutam lar-
 tionem. Quænam illa est?
 inquam. Quam ab Erudi-
 tione sunt accepturi, si eo
 pervenerint incolumes. Ea
 vero quæ est? Vera scien-
 tia, inquit, rerum utilium,
 argitioque constans, tuta
 & immutabilis. Quare
 celeriter ad hanc jubet
 confugi : cumque ad mu-
 lieres illas, quas ante dixi
 Incontinentiam & Luxu-
 riam appellari, pervene-
 rint, etiam ab iis statim
 discedi,

λάτρεσθ, καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ
 δὲ ταύταις μηδὲν, ἕως
 πρὸς τὴν Ψάδοπαιδείαν ἀφί-
 κωνται. κελεύει οὖν αὐτὰς
 χρόνον πινὰ ἐνδιατρίψαι,
 λαβεῖν ὅ, τι ἂν βέλωνται πα-
 αὐτῆς, ὡς περὶ ἐφόδιον· εἴτε
 ἐντὸς αὐτῶν ἀπιέναι πρὸς τὴν
 εἰληθινὴν Παιδείαν συντα-
 μως. Ταῦτ' ὅσιν, ἃ περὶ τῆς
 σι τοῦ Δαιμόνιον. Ὅσπερ τοῖσι
 παρ' αὐτὰ τι ποιεῖ ἢ παρὰ
 κῆρι, ἀπόλλυται κακὸς κακά-
 Οἱ μὲν δὲ μῦθος, ὡς ξένος
 ὅ ἐν τῷ πίνακι, τοιούτῳ
 μῖν ὅσιν. εἰ δὲ δεῖ τι περὶ
 θέσθαι περὶ ἑκάστου τέτρω-
 οὐδεὶς φθόνῳ· ἐγὼ γὰρ
 ὑμῖν φράσω. Καλῶς λέγει
 ἔφ

ascendi, ac ne his quidem
idem haberi ullam: donec
Falsi nominis Eruditio-
progressi fuerint. Apud
nunc vero ad tempus eos
commorari jubet: & quic-
quid voluerint, ab ea pro-
patico accipere: Post cele-
ter inde ad Veram Eru-
ditionem contendere. Hæc
sunt mandata Genii: quæ
qui aut non observat, aut
non recte accipit, malus
male perit. Ac fabula qui-
em, hospites, quam Tabu-
continet hujusmodi est.
quid vero amplius de
orum unoquoque; percon-
ari placet, licebit. Ego
vobis dicam. Recte,
O in-

ἔφω ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύεις
 αὐτὸς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν
 παρὰ τῆς Ψέδοπαιδείας;
 Ταῦθ' ἂν δοκεῖ εὐχρηστὰ εἶναι.
 Ταῦτ' οὖν τίνα ὄβρι; Γράμμα
 μαλα, ἔφη, καὶ τὰ τῶν ἄλλων μνηστέ
 ρημάτων. ἂν καὶ Πλάτων φησὶ
 ὡσανεὶ χαλινὸς πρὸς δύναμιν
 ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς εὐχρη
 στα περιπαῶνται. Πότερον
 ἀνάγκη ταῦτα λαβεῖν, εἰ μὴ
 λοιπὸς ἤξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν
 νόον Παιδείαν, ἢ ὄβρι; Ἀνάγκη
 μὲν ἔδειξά, ἔφη, χηρῆσιμα μνηστέ
 ρη τοῖ ὄβρι πρὸς δὲ τὸ βελτίον
 γενέσθαι ἔδεν συμβάλλεσθαι ταῦ
 τα. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα
 χηρῆσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίον
 πρὸς χηρῆσιν ἀνδράσιν;

inquam, dicis. Quid ergo
eos Genius à Falsa nominis
ruditione jubet accipere?
a quæ usui esse videntur.
Quænam illa sunt? Litte-
ræ, inquit, & cæteræ disci-
plinæ: quas & Plato ado-
lescentibus freni esse instar
dicit, ne aliis rebus distra-
mantur. Num verò necesse
est istas accipere eum qui
ad Veram Eruditionem
pervenire velit an non?
Nulla id quidem necessitas
cogit. Nam commodæ illæ
quidem sunt, sed ad incre-
menta virtutis nihil con-
ferunt. Itane eas nihil
conferre ad id dicis ut viri
meliores evadamus? Licet

N 2 enim

240 ΤΑΒΥΛΑ

γδ κὴ ἀνὰ τέτων βελτίως γ
 νέως. ὅμως δὲ ἐκ ἀχρη
 καὶ κείνᾳ ὄσιν, ὅς γδ δι' ἐρμ
 νέως συμβάλλομεν τὰ λεγ
 μενάποτε, ὅμως μὲν τοί γε
 ἀχρησον ἡμῶν, κὴ ἡμᾶς αὐτ
 τὴν φωνὴν ἀκείβιστέραν
 χεῖν; καὶ πὶ συνήκαμεν ἕτε
 ἀνὰ τέτων τῶν μαθημάτων
 ἕδὲ καλύει γυέως. Πότο
 ρον ἕδὲν παρέχουσιν ἕτε
 οἱ μαθηματικοὶ πρὸς
 βελτίως γυέως τῶν ἄλλο
 ἀνθρώπων; Πῶς μέλλο
 ρε παρέχειν, ἐπειδὴν φ
 θωνται ἠπατημένοι πρὸς
 γαθῶν καὶ κακῶν ὡσπ

nim vel sine his fieri me-
 iores, inquit. Neque ta-
 men inutiles sunt etiam
 tæ. Ut enim aliquando per
 interpretem ea quæ dicun-
 tur cognoscimus; & tamen
 non incommodum fuerit,
 eos ipsos illius linguæ ac-
 curatorem habere cogni-
 tionem, quamvis aliquid
 per interpretem perceperi-
 mus: sic disciplinis istis ca-
 ere, nihil est quod vetet.
 Non ergo meliore condi-
 tione sunt cæteris isti Ma-
 thematici, nec facilius pos-
 unt fieri meliores? Quo pa-
 to inquit, præstarent cæte-
 ris, cum eos de rebus bonis
 et malis non minus sentire

O 3 per

οἱ ἄλλοι, καὶ ἐπι κατε χόμεν
 ὑπὸ πάσης κακίας ; Οὐδὲ
 γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲ γράμ
 ματα, καὶ κατέχεν τὰ μαθη
 ματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθ
 σον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φ
 λάρηρον, καὶ ἀδίκον, καὶ πε
 δότην, καὶ τὸ πέρασ ἀφρονα
 Ἀμέλει πολλὰς τοιούτας ἔ
 ἰδειν. Πῶς οὖν ἔτσι περιέχει
 ριν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίως ἀ
 δρασε γυμνασῆ, ἔνεκα τέτοι
 τῶν μαθημάτων ; Οὐδαμῶς
 φαίνεται, ἐκ τέττα τῶ λ
 γου. Ἀλλὰ τί ἔστιν, ἔφη, ὡ
 ἐγὼ, τὸ αἴτιον ; Ὅτι ἐν τ
 δαυτέρῳ περιβόλῳ δια
 τείβουσιν, ὡσπερ ἐγγίζ
 τες πρὸς πλὴν ἀληθινῶν

Πα

erperam constet, quam
 æteros mortales, & omni
 dhuc vitiorum genere
 onstrictos teneri? Nihil
 nim vetat, nosse literas,
 & tenere disciplinas o-
 nnes: & æque tamen esse
 ebriosum, intemperantem,
 sivarum, injurium, prodi-
 orem, deniq; amentem.
 Multos certè quidem tales
 videre licet. Quæ ergo, in-
 quit, istorum quasi præro-
 gativa est ob istas discipli-
 nas, ut in viros evadant
 meliores? Nulla omnino
 esse videtur, siquidem ita se-
 res habet. Sed quæ causa
 est inquam, cur in secun-
 do versentur septo, tanquã
 Vera

244 ΤΑΒΥΛΑ

Παιδείαν. Καὶ τί τῆτο ὠφε
 λει αὐτὸς, ἔφη, ὅταν πολ
 λάκις δεῖν ἰδεῖν παραμυθ
 μένης ἐκ τῆ πρώτης περιβόλα
 ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλ
 λης κακίας, εἰς τὴ τρίτον π
 εἰβολον, πρὸς τὴν Παιδείαν
 τὴν ἀληθινὴν, οἱ ἴσους ἴ
 μαθηματικὸς παραλλάττεισιν
 ὥστε, πῶς ἐπὶ πρὸς χου
 ριν; ἄρα ἢ ἀκινήτοισι,
 δυσμαθεσιν εἶσι. Πῶς
 ἔφην, ἴστο, ἐγώ. Ὅπ
 τῶ δούτερον περιβόλω εἰ μ
 δὲν ἄλλο, προσποιῶνται
 ὅπισσασθαι, ἀ ἐκ οἴδασιν. ἔα
 δὲ ἂν ἔχουσι ταύτην τὴν δ
 ξαν, ἀκινήτους αὐτὸς ἀνάγ
 κη εἶναι πρὸς τὸ ὄρμη

πρ

Teræ eruditioni vicini? Et
quem, inquit, inde capiunt
fructum? cum sæpe videre
videat aliquot è primo septo
b Incontinentia cæterisq;
vitiis in tertium septum
peruenire ad veram Eru-
ditionem, qui istos discipli-
narum sectatores præter-
mittunt. Qvis ergo jam dicat,
nos præstare cæteris? Aut
igitur segniores sunt, aut
minus dociles. Quomodo
scitudo? inquám. Quia, qui
in secundo septo sunt, ut ni-
hil aliud, illud certe pec-
cant, quod ea se scire profi-
tentur quæ nesciunt. Qua
opinione dum imbuti sunt,
magis igniores eos esse necesse
est

πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παι
 δείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον ἔχ
 ρᾶς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τῶν
 πρώτων πεισθόλου εἰσπορεύου
 νται πρὸς αὐτὰς ὁμοίως; ὁμοίως
 τε ἢ δὲν οὗτοι ἐκείνων βελτί
 οισιν, εἰ μὴ καὶ τέτοις συ
 Μεταμέλεια, καὶ πεισθόλου
 ὅτι ἢ Παιδείαν ἔχουσιν, ἀλλὰ
 Ψευδοπαιδείαν, διὸ καὶ ἀπο
 τῶνται. ἔγω δὲ διακείμενος
 ἔκ ἄν ποτε σωθῆϊεν. Καὶ
 ὑμεῖς τοίνυν, ὡς ξένοι, ἐφ᾽ ἃς
 ἔγνωποιεῖτε, καὶ ἐνδιατρέφε
 τε τοῖς λεγομένοις, μέχρι
 ἂν ἔξιν λαβῆν. ἀλλὰ πρὸς
 εἰ τῶν αὐτῶν πολλά

est ad veram eruditionem
 expetendam. Deinde alte-
 rum illud non vides, ut
 Opiniones etiam è primo
 cepto adhuc ad eos comē-
 ent? Quare nihilo cæteris
 ni meliores sunt, nisi cum
 ipsis etiam Poenitentia se
 conjunxerit: persuasumq;
 abuerint, non vera, sed
 alsi nominis eruditione se
 esse præditos, à qua in erro-
 res inducantur, eoqve sta-
 tu rerum salvi atq; incolu-
 nes esse nequeant. Et vos
 igitur, hospites, inquit, nisi
 ta feceritis, & in iis quæ
 diximus, diu multumqve
 versati fueritis, donec ha-
 bitum acquiratis, (nam sæ-
 pius

Δει δὲ σκοπεῖν, καὶ μὴ διαλε
 πειν. τὰ δὲ ἄλλα πάρεργα
 γήσασθαι. εἰ δὲ μὴ, ἔδεν ὄφ
 λθ' ἔσαι ὧν νῦν ἀκούεσαι
 Ποιήσομεν. Τὸ δὲ ἐξήγησον
 πῶς ἔκ' ἔστιν ἀγαθὰ, ὅ
 λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι πα
 ρὰ τῆς Τύχης; οἷον τὸ ζῆν,
 ὑγιάνειν, τὸ πλετεῖν, τὸ ἐ
 δοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶ
 καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα τέτοις πα
 ραπλήσια; ἢ πάλιν, τὰ ἐνα
 πία πῶς ἔκ' ἔστι κακά; πα
 ρὰ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἀπισ
 δοκεῖ τὸ λεγόμενον. Ἄγε τι
 θυμ. πρῶτον, ἔφη, ὑποκείνα
 τὸ φαινόμενον, περὶ ὧν
 σε ἐρωτῶ. Ἀλλὰ ποιήσω τ
 τε, ἔφην ἐγώ. Πότερ

...ius eadem revolvenda
 ...unt, nec intermittenda,
 ...ed cætera præ his superva-
 ...anea putanda,) nullus vo-
 ...is eorum usus erit quæ au-
 ...itis. Faciemus. Sed hoc
 ...eclara, cur bona non sint
 ...a quæ homines à Fortuna
 ...ccipiunt? ut vita, ut sani-
 ...as, divitiæ, gloria, liberi,
 ...ictoria, cæteraq; his simi-
 ...a, contraque ea quæ his
 ...dversantur, cur mala non
 ...nt? Omnino enim admi-
 ...ibilis, & incredibilis ista
 ...obis videtur oratio. Age
 ...rgo; da, inquit, operam, ut
 ...d ea, quæ rogaro id respon-
 ...eas quod tibi videtur. Ita
 ...ciam, inquam. Utrum

P igi-

οὐκ ἂν κακῶς τις ζῆ, ἀγα
 θὸν ἐκείνω ; Οὐ μοι δοκεῖ
 ἀλλὰ κακὸν, ἔφω ἐγώ. Πά
 οὐκ ἀγαθὸν εἶ το ζῆν, ἔφω
 εἴπερ τούτω εἶ κακόν ; Ο
 τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακ
 μοι δοκεῖ εἶναι, τοῖς δὲ καλῶ
 ἀγαθόν. Καὶ κακὸν ἀρα λ
 γεις τὸ ζῆν, ἢ ἀγαθόν. εἶναι
 ἔγωγε. Μὴ οὐκ ἀπίθανον
 λέγε. ἀδύνατον γάρ, τὸ αὐ
 πρᾶγμα ἢ κακὸν καὶ ἀγα
 θὸν εἶναι. ὅτε γὰρ καὶ ὡς
 λιμον καὶ βλαβερόν ἂν εἶ
 καὶ ἀρετὸν καὶ φαικτόν
 μα αἰεί. Ἀπίθανον μὲν. Ἀλ
 πῶς, εἰ τὸ κακῶς ζῆν,
 ἂν ὑπάρχοι, κακὸν
 ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν εἶ

igitur etiam ei, qui male
 vivit, bonum est vivere?
 Non videtur mihi; sed ma-
 lum. Quo pacto ergo, in-
 quit, bonum est vivere, si
 illi malum est? Quia ut
 male viventibus, malum
 mihi videtur vivere; ita
 bene, bonum. Et malum
 igitur esse dicis vivere, &
 bonum? Ego vero. Cave
 absurde loquaris. Neque
 enim fieri potest, ut res ea-
 dem & mala & bona sit.
 Sic enim & utilis erit &
 noxia, simulq; semper &
 expetenda & fugienda.
 Absurdum id quidem Sed,
 si is, qui male vivit, ma-
 lum habet; quo pacto ipsa
 P 2 vita

252 ΤΑΒΥΛΑ

τὸ τὸ ζῆν ὄσιν ; Ἀλλ' ἔ τ
αὐτὸ, ἔφη, ὑπάρχει τὸ ζῆ
τῷ κακῶς ζῆν. ἢ ἔ σοι φα
νεταί ; Ἀμέλει ἔδ' ἐμοὶ δοκε
τὸ αὐτὸ εἶναι. Τὸ τοίνυν ζῆ
ἔ κακόν ὄσιν· ἐπεὶ εἰ βῦ κα
κόν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακόν
δὴ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐ
τοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ὄσι κα
κόν. Ἀληθεῖ μοι δοκεῖς λέ
γην. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέρω
συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κα
κῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς
ἔκ ἂν εἴη ἔτε ἀγαθόν εἶ
ναι τὸ ζῆν, ἔτε κακόν. ὡς
ἔπερ ἔδ' ἐ τὸ τέμνειν, καὶ κα
εἶν. ἐν τοῖς ἀρρώσυσιν ὄσι
νοσηρὸν καὶ ὑγιεινόν. τ οὐκ

vita mala erit? Atqui non
 idem est, vivere, inquit,
 & male vivere. An non
 & tibi videtur? Profecto
 nec mihi videtur esse idem.
 Vivere igitur non est ma-
 lum. Malum enim si esset,
 etiam bene viventibus u-
 tiqve esset malum. Vitam
 enim haberent, quæ ma-
 lum esset. Vera mihi vide-
 ris dicere. Quia ergo fit ut
 vita utrisqve suppetat,
 tam male quam bene vi-
 ventibus: vivere neqve
 malum fuerit, neqve bo-
 num; sicut neqve secare
 & urere. Nam ægrotanti-
 bus quidem ea salubria
 sunt, sanis vero noxia.

P 3 Eodem

254 ΤΑΒΥΛΑ

οὖν ἔτω καὶ ἐπὶ τῷ ζῆν ἔσ
 παῦτα. Σὺ τοίνυν ἔτω θεωρή
 σον· πότερον ἂν βύλοις ζῆν
 κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶ
 κῆ ἀνδρείως; Ἀποθανεῖν ἔγω
 γε καλῶς. Οὐκοῦν ἔδὲ τ
 ἀποθανεῖν κακόν ἐστιν, εἴπερ
 αἰρετώτερόν ἐστι πολλάκις τ
 ἀποθανεῖν τῷ ζῆν. Ἔστι ταῦ
 τι. Οὐκ ἔν ὁ αὐτὸς λόγος
 περὶ τῷ ὑγιαίνειν, κῆ νοσεῖν
 πολλάκις γὰρ ἔσ συμφέρει ὑγια
 νειν, ἀλλὰ τὸναντίον, ὅταν
 πείρασσις τοιαύτη. Ἀλιβ
 λέγεις. Ἄγε δὴ, σκεψόμεθ
 κῆ περὶ τῷ πλυτεῖν ἔτως· εἴ
 θεωροῖν ἐστιν ὡς πολλάκι
 ἐστιν ἰδεῖν ὑπάρχοντά π

πλῆ

Eodem igitur modo, &
 vita se habet. Proinde sic
 tu rem considera: Mallesne
 male vivere, an mortem
 bene oppetere, ac fortiter?
 Ego vero honeste mori.
 Ergo neque mori est ma-
 ius. Siquidem oppetere
 mortem sæpe magis est ex-
 petendum, quam vivere.
 Sunt ista. Eadem ergo est
 & sanitatis ratio, & mor-
 borum. Sæpe enim valere
 non prodest, si casus ali-
 quis ita tulerit. Vera di-
 cis. Age vero, & diviti-
 as eodem modo considere-
 mus: si modo illud confi-
 derare est, quod sæpe vide-
 re licet, eundem & habere

256 ΤΑΒΥΛΑ

πλῆτον, κακῶς δὲ ζῶντα τῆ
 τον κ' ἀθλίως. Νῆ Δία πολ
 λῆς γε. Οὐκ ἔν ἔδεν τῆτσι
 ὁ πλῆτ' βοηθεῖ εἰς τὸ ζῆ
 καλῶς. Οὐ φαίνεται. αὐτῶ
 ὃ φαῦλοί εἰσιν. Οὐκ ἔν τ
 πτωδάεις εἶναι ἔχ' ὁ πλου
 τ' ποιεῖ, ἀλλὰ ἡ Παιδεία
 εἰκός γε. Ἐκ τῆτ' ἄρα τ
 λόγου πῶς ὁ πλῆτ' ἀγαθὸ
 ὅτιν, εἴπερ ἔ βοηθεῖ τοῖς ἔχ
 ζιν αὐτὸν εἰς τὸ βελτίως εἶναι
 φαίνεται. Οὕτως ἔδ' ἐ συμφέ
 ρει ἄρα ἐνίοις πλουτεῖν, ὅ
 ταν μὴ ὀπίστανται τῶ πλέτῳ
 χρῆσθ'. Δοκεῖ μοι. Πῶς οὐ
 τοῦτο ἂν τις κενεῖ ἀγαθὸ
 εἶναι, ὃ πολλάκις ἔ συμφέρε
 ὑπάρχειν; Οὐδαμῶς. Οὐκ οὐ

divitias, & male misereq;
 vivere. Mehercule multos.
 Nihil ergo eis divitiæ con-
 ferunt ad bene beateq; vi-
 vendum? Non videtur,
 cum ipsi mali sint. Viros er-
 go bonos, non Divitiæ, sed
 eruditio facit. Probabile
 quidem est. Hac ergo ratio-
 ne Divitiæ quæ bonū sunt,
 cum possessores suos in eo
 non adjuvēt ut fiant melio-
 res? Ita videtur. Ergo non-
 nullis ne expedit quidē es-
 se divites, cū divitiis uti ne-
 sciant. Mea quidē opinio-
 ne. Quo pacto ergo id quis-
 quā bonum judicabit, quod
 sæpe nullo modo suppetere
 prodest? Nullo pacto. Si

P 5 quis

258 ΤΑΒΥΛΑ

εἰ μὲν τις ἐπίσταται πλὴν
χρησθῆ καλῶς καὶ ἐμπείρως,
βιώσεται· εἰ δὲ μὴ, κακῶς.
ληθῆσατά μοι δοκεῖς τῦτο λ
γεν. Καὶ τὸ σὺλόλον δὲ,
πρῶτον ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα
ἢ ἀπμάζην ὡς κακὰ, τῦ
ἔστι τὸ περὶ τὸν τὸς ἀνδρῶν
καὶ βλάβηον, ὅταν πρῶσι
αὐτὰ, καὶ οἴονται διὰ τῦτο
μῶνον δὲ δαμονεῖν, καὶ παν
ἔπομένως περὶ τὸν ἐκεκ
τῦτων, καὶ τὰ ἀσεβῆσατα δ
κῶντα εἶναι, ταῦτα δὲ πᾶσι
δὲ διὰ τὴν τῦ ἀγαθῶ ἀγνοια

Reliqua Graece nondum
reperta sunt. Quae textu
Arabicus habet, heic Latin
supplentur.

quis ergo divitiis bene &
 berite uti scierit, bene vi-
 vet: sin minus, male. Veris-
 sima dicere mihi videris.
 Ad summam, qvia hæc aut
 n pretio sunt, ut bona; aut
 n contemptu, ut mala; id
 psū est qvōd homines per-
 urbet & lædat; cum scili-
 et ea mortales magnifa-
 iunt, seq; per ea sola Felici-
 atis fore cōpotes opinan-
 ur: eorumq; caussa ordine
 aciunt omnia, etsi maxi-
 ne impia esse videantur.
 Hæc vero eis accidunt,
 qvia, qvid bonum sit, igno-
 rant: neqve didicerunt,
 fieri non posse, ut à malo
 quidquam boni produca-
 tur,

tur, vel, quod bonum est
 mali quid edat. Exempla
 causâ; Divitiæ quàm plu-
 rimæ per opera mala atque
 turpia comparantur: quæ
 lia sunt, mendacium, fraudes
 furtum, templorum & pi-
 scinarum spoliatio; & hu-
 jusmodi plæraq; ; quæ ab
 illis malis, quæ ab solutis
 talia sunt, ortum habent
 Quare, si bonum nullâ ra-
 tione ex malo proficiscen-
 tur, immensis opibus, à ma-
 lo provenientiibus, titulum
 ullius boni attribuere non
 debes. Tum ergo, Necessa-
 rio, inquam, ex hoc sermo-
 ne istud consequitur. Per-
 go, inquit ille ; Nullam
 justiam

iustitiam, sapientiam nul-
 lam, ex rebus malis com-
 paramus : neque per res
 laudabileis mali aut iniqui
 reddimur, quum nec illa-
 rum indoles sit, ex his exi-
 stere ; nec harum, ex illis.
 Nihil item prohibet, quo-
 minus opulentiâ, famæ
 amplitudine, victoriis, ac e-
 jusdem censuræ aliis, pravi
 homines & iniqui fruân-
 tur. Unde colligitur, hæc,
 atq; similia, neq; bona
 neq; mala ; verum Intel-
 ligentiam Sapientiamque
 solas Bona, ut Ignoran-
 tiam solam Malum esse.
 Cui ego ; Evicisti, quan-
 tum judico, decretum hoc,

inquam. Quod satis est. Et
 profligavimus eam opinio-
 nem, qva illa à pravis a-
 ctionibus esse creduntur.
 Utiq; multum hoc est, in-
 quit: & idem ac illud, cu-
 jus caussa diximus, talia
 neq; bona neq; mala ef-
 se. Idq; eo magis, quod
 si ea ex solis pravis actio-
 nibus provenirent, mala
 semper essent. Atqvi ab u-
 troq; genere cuncta profi-
 ciscuntur; ideoq; neu bo-
 na ea, neu mala esse dixi-
 mus. Quemadmodum so-
 mnus vigiliaqve, non bo-
 na, non mala sunt. Simi-
 liter, mea quidem senten-
 tia, & deambulare, & se-
 dere,

dere, & reliquæ res, quæ
 unicuique intelligentium
 ignorantiumque contin-
 gunt. Sed eorum vero, quæ
 alterutrius propria sunt,
 alterum bonum, malum
 alterum est: ut tyrannis &
 iustitia: quæ duo aut uni
 accidunt, aut alteri; eo
 quod præditis intelligentia
 perpetuo iustitia adhæret,
 ipsa tyrannis nullos nisi i-
 gnoranteis comitatur. Nec
 enim fieri potest, quod nos
 antè diximus, ut uni eidemque
 rei, tempore uno & eodem,
 accidant res duæ ad eum
 se modum habentes; ita ut
 homo unus & idem eodem
 temporis momento & dor-
 miat

miat vigiletq; , sapiens f
 & ignarus simul, vel aliu
 quidlibet eorum quæ pa
 rem rationem habent. A
 hæc ego , Toto hoc, inqva
 sermone rem omnem t
 jam absolvisse autumo. Ill
 autem sic respondit : Hæ
 universa ego ab illo Prin
 cipio, quod vere divinur
 est, proficisci affirmo. A
 quodnam illud est, inqva
 quod tu innuis? Ille id hu
 jusmodi oratione comple
 xus est: Vita & mors, sani
 tas & morbus, divitiæ &
 paupertas, cæteraq; de quib
 bus diximus ea neq; boni
 neq; mala esse, accidunt
 plerisq; hominibus à Non
 mald

nalo. Plane conijicimus,
 inquam, id necessario ex
 hoc sermone sequi, talia
 nempe neu bona neu mala
 esse: ita tamen ut haud me
 firmum in hocce iudicio
 rædicem. Hoc fit, inquit,
 quod longiuscule abs te
 best habilitas illa, qua
 sententiam hanc imaginã-
 do debes concipere. Quo-
 circa rerum usum, quem
 paullo ante vobis indicavi,
 toto vitæ vestræ curriculo
 persequimini: ut ea, quæ
 elicta sunt, vestris infigan-
 tur animis, per quæ eadem
 habitus vobis accidat.
 Quod si de aliquo istorum
 adhuc dubitaveritis, re-
 ver-

266 TABUL. CEBET.

vertimini ad me, ut ea
re id ex me cognoscatis
cujus auxilio dubitatio
discedat à vobis.

*Finiunt ea, quibus Hen-
cules Socraticus Cebet
ti Platónico explicavit
anigma, contentum
in ea imagine, quae
in vestibulo templi Sa-
turno dicati inven-
erat.*

B R I

BREVES

IN

EPICTETUM

NOTÆ.

Ad Titulum.

T R I B U I T U R

hoc Enchiridion E-
 picteto, quamvis
 ipse id non scripserit, sed
 Arrianus, qui & uberio-
 rem in id commentarium
 edidit, quo disputationes
 Epicteti plenius prosequi-
 tur. *Simplicius in præfatio-
 ne commentarii ad hunc li-
 bellum.*

En-

Enchiridion inscribitur, quod pugionem significat, quia ut pugio militibus, ita hic libellus iis, qui recte vivere student, in promptu esse perpetuo debeat. Feodem magnum patriæ nostræ lumen Erasmus, in descriptione istius libri, quod Christianum militem designat, pingit. Est vero titulus hic ab Arriano; qui, dilectis ex Epicteti dissertationibus locis philosophiæ Ethicæ, maxime necessariis, & animos vehementissime permoventibus, hunc libellum esse epitomen disputationum

Ep

Επικτητι in lucem emi-

Ad cap. I. lin. 2.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐστὶ ἐφ'

Res quaedam in no-
stra potestate sunt.] Cum

Contentiarum Epicteti bo-

pars pendeat ab intel-

lectu distinctionis eo-

rum, quæ sunt in nostra

potestate, & quæ non; o-

portare pretium fuerit atten-

dere quid intelligat author

hanc phrasin, *esse in*
potestate nostra, aut non
est. Quod Simplicii ver-

is explicabitur. Sic ita-

que ille. In nostra pote-

te ea esse dicit, quæ

ab alio habemus, nec

ab

270 NOTAM

ab ullo alio impediri potest, vel
sunt: cujusmodi sunt etiam
motus animorum, quæ
intrinsecus suo pte judicio
cio & arbitrato scientur
Voluntas enim extrinsecus
cus modo veri non potest
id est, objectis forinsecis
advenientibus sic moveri
ut necessario permoveatur
nec libertate sua, quæ
infitæ est fruatur. Quare
vis enim id quod experitur,
tur, extrinsecus fit: ipsi
tamen motus ad illud, in
trinsecus est: velut, hoc
love modo sentire de re
bus; ut, divitias aut mor-
tem, aut aliud ejus gene-
ris, vel bonum vel malum
lura

impedire eum, vel neutrum esse.
 huic etiam phrasi enu-
 meranda est quod dicit
 simplicius: Nec enim
 est voluntarium, &
 quod in nostra pote-
 ste est: sed voluntarium
 est id quod praecipue ex-
 igitur: in nostra pote-
 state vero, quod amplecti
 possumus, sive propter
 bonum, sive propter mali gra-
 vioris fugam. Ἰπὸ ἀντι-
 est id quod de unaqua-
 que re sentimus; ut, fu-
 gendum esse flagitium,
 philosophiam mederi a-
 nimis. *Opinionem non*
male reddidit interpre-
sis & vertere appre-
hen-

benfionem. Eam Simpli
 cius cap. 11. *φαντασίαι*
 nomine venire censet
 Οἰμω Cicero alias *α*
petitionem, alias *appet*
tum, alias *motum animi*
 interpretatur. Αἴσθησις huius
 jus contrarium est, videlicet
 licet *aversatio*; nempe
 Stoica; qui peculiari quorundam
 dam ratione hisce vocibus
 utuntur; non vero est illa
 quæ communiter in natura
 est; cuius exemplum est
 cap. 70.

Lin. 6. Ὅσα ἢ μετέπειτα ἐργα
 Quæcunque nostræ actio
 nes.] Hic ἐργον idem nomen
 tat quod ἐνέργεια, quæ
 ce significatur omne
 quod

Quod aut animis agita-
 us, aut ministerio cor-
 poris perficimus, sive bo-
 num, sive malum: ut cum
 animus prudenter, justè,
 fortiter, temperanter:
 ut contra: item cum
 philosophamur, irasci-
 mur, cupimus, deambu-
 mus, lavamus, scribi-
 mus, legimus, & id ge-
 neras alia; quæ homo sua
 re natura, suoque arbi-
 tratu facere aut non fa-
 cere potest, nisi morbo
 aut externâ vi impedia-
 tur. Quod cum fit, actio-
 nes illæ, quatenus servitio
 corporis indigent, in po-
 testate nostra esse desi-
 nunt.

Q nunt.

274 NOTAM

nunt. Vide principium
capitis noni. Corpus
possessionem, & reliqua
quæ sequuntur, in nobis
potestate esse negat, nisi
quin animus ad hæc quæ
quæ, & horum contraria
aliquid conferat; (nam
corpus & res familiaria
animo procurante pro
chius gubernatur;) in
quod his rebus non
suis animus dominetur
& ad ea consequenda
multis aliis adiumentis
egeat. Videndus Simplicius.

Ad cap. II. lin. 1.

Καὶ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῶν

Verba hæc interpres tra
tura

alit : ac ea quidem quæ
 nobis parent, sensum po-
 nus secutus quam verba ;
 quæ κατὰ πρόδα sonant, Ea
 quæ in nobis sunt. Quod
 nihil est aliud, quam, quæ
 a nostra potestate vel
 nostri arbitrii sunt. Hæc
 enim in unoquoque esse
 dicimus, quæ non ab alio
 habet, quæque ab alio
 impediti nequeunt. Id
 quod significat Epictetus,
 cum dicit, quæ ejus ge-
 neris sunt, esse ἐλδ' ἑτερα,
 κάλυτα ἀπαρεμπόδιτα,
 quibus opponuntur, quæ
 contra se habent ; quæ
 aliena recte nominat, iis
 videlicet obnoxia, & ab
 Q 2 illis

276 NOTÆ IN

illis pendentia, qui e
vel præbere vel prohibere
re possunt. Quæ vero in
nostra potestate non sunt
nostra non sunt: sed par
tim corporis, quod pro
instrumento vult haberi
ut patet cap. 24; partim
pecuniæ aut gloriolæ; quæ
etiam longius ab animo
remotæ sunt quam con
pus.

Ad cap. III. lin. 1.

*Μέμνησο εὖν. Proinde me
mento.]* Hoc caput nihil
est nisi consuetarium du
rum præcedentium. Im
quod nititur isto axiomate:
*Contrariarum causarum
contraria sunt effecta.*

Li

Lin. 9. Οὐδείς σε ἀναγκά-
σει ἢδέ ποτε. *Te nemo coget
coacturam.*] Ad verbum, ne-
cessitas tibi necessitatem im-
ponet, aut te necessitate
constringet ad aliquid fa-
ciendum, quominus ple-
na libertate fruaris, sisq;
actionum domi-
nus.

Lin. 14. Ἐχθρὸν ἔχῃς.
inimicum non habebis.] *Quicumq;*
enim inimicus
erit tibi, si tu non in eum
inimico eris animo, is in ea
poterit nihil quæ tua tan-
tum sunt; quæ hisce qua-
tuor vocibus cap. 1. com-
plectitur, videlicet ὑπολή-
σιος, ὀργμῆς, ὀρέξιος, ἐκκλίσιος.
Q3 Si-

Siquid in reliqua valebit
ea extraria sunt & aliena
iis itaq; te spolians, propri
te non læserit :

Οὐδὲ γὰρ βλαβερὴ
παίση. Neque enim ullat
calamitatem accipies.] A
verbum : Non enim no
xium quid patieris. I
quod ex superioribus sati
liquet, quomodo sit acci
piendum.

Ad cap. IV.

Lin. 1. Τηλικύτῃ ἐν ἐπι
μεν. Rectius Simplic
Coñmentarius, τηλικύτων ο
ἐπιμένει, μέμνησα ὅτι ἡ
μετεῖως κεινημένον ἄπλε
αὐτῶν. Cum igitur tant
res appetas, sic eas suscipias

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ. 279

... esse memento, ut sit non
... mediocriter incitatus. Quam
... fectiōnem & Politianus se-
... ivitur. De pluribus lo-
... utus est: ergò τηλικύτων
... otius legendum quam
... ηλικούτου. Monet vero
... hoc commate, serio susci-
... iendum esse philosophiæ
... tudium; utq; hoc fiat
... commodè, quædam omitti
... ve relinqui prorsus sua-
... det, quædam differri ad
... tempus.

Lin. 5. Τὰ δ' ὑπερτίθεισ
... τὸ παρὲν. *Alia in præ-
... sentia omittenda censeas.*]
... Malim, differenda; id
... enim significat verbum
... ὑπερτίθεισ. Differri vero
... eas

280 NOTÆ IN

eas res externas jubet
 Simplicio interprete, quæ
 prudenter tractatæ bonæ
 animi non officiunt: ceteræ
 jusmodi sunt, parare domum
 & servitium, legitimum
 mæ nuptiæ, ingenuorum
 liberorum procreatio, ju-
 stus magistratus, aliquando
 etiam rerum necessariarum
 curatio. Hæc omnia
 & id genus alia in præferen-
 tia esse differenda monentur
 virtutis studiosos, idque me-
 rito: quod nullis omnino
 rebus eos distrahi oportet
 at, & à studio virtutis atque
 exercitatione abstrahi, quæ
 eam perfectè consequi cupi-
 unt.

ΕΠΙΚΤΕΤΟΥ. 281

Ad cap. V.

Lin. 1. Πάσα φαντασία
τραχεία. *Cuivis viso aspero.*]
ὁ τραχεία nonnulli codi-
ces non habent ; & vide-
tur omitti posse. Legit ta-
men Simplicius, & aspe-
ra visa interpretatur ap-
etitiones & averfationes
rerum externarum ; ut
væ brutæ sunt, & væ-
ordes, quæque immode-
ratis & perturbatis com-
otionibus verè exaspe-
rant vitam ; atque ita il-
is asperis visis opponun-
tur φαντασίαι λείαι, id est,
vev & blandæ. Vide
Volfium. Visa autem ap-
ellat species sive imagi-

MCS

nes rerum objectarum; c
 quibus passim per totum
 hoc scriptum. Ea porro
 modo res veras vereque
 utiles & jucundas repræ
 sentant, modo inania
 mulacra, ceu ægri somnia
 comminiscuntur. Regula
 las judicandi visa multo
 tradit Simplicius in com
 mentario ad hunc locum
 quas, qui volet, inspiciat
 Epictetus, fundamento
 se primo capite toti tra
 ctatui præstructo insister
 ex eo unam tantum deduc
 cere satis habuit; quæ h
 subjicitur.

ΕΠΙΚΤΕΤΟΥ. 283

Ad cap. VI.

Lin. 1. Μέννησο, ὅτι ὁρά-
σεως ἢ ἐπαγγελίας. Appetitio-
nis verecundis eam esse pollicitationem
in das reprimemento.] Observatione
dignum putat Simplici-
as, quod Epictetus cap.
quarto, & deinceps, cre-
utatur verbo ΜΕ-
ΝΗΜΕΝΤΟ, quo rationis
compotem animum com-
bellat. Etenim is ratio-
nes rerum semper con-
unctas habet, earumque
vasi innatam veritatem
circumfert: sed aliquan-
o, velut deficiente acie,
b distractionem ejus fa-
ultatis, in oblivionem
uit; que ipsi malorum
OMNI-

284 NOTÆ IN
omnium causa est. Ideo
que flagitat, ut illud M
MENTO crebro ei ad ar
res accinatur.

Ad cap. VII.

Lin. 3. Μετά τις ὅτι
παρὰ φύσιν τῶν ἕκ ἐφ' ἡμῶν
Transfer in ea, quæ natur
illorum repugnant, quæ
nostra potestate vel nostri ar
bitrii sunt.] Hæc rudioru
bus obscura videntur, quæ
dilucidiora essent, si i
scripsisset: Aversare fa
sas opiniones, quæ sunt
in nostra potestate, stude
tas etiam & pravas cup
ditates, turpitudinem
dedecus. Hæc enim
fugere, ita quoque effe
ge

ΕΡΙΣΤΕΤΟΜ. 285

gere poteris. Cap. 72, l. 1.
illa docet esse signa profi-
cientis in Virtute.

Lin. 9. Τῶν δ' ἐφ' ἡμῶν
ἴσον ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, εἰδὲν
ἰδέσθαι σοὶ πάρεστι. Ea vero,
quæ nobis parent quatenus
rectè possint expeti, nondum
asssecutus.] Satis apparet,
autori huic negocium esse
cum tirone philosophiæ
nitiando, quem vult A-
cademico more ἐπέχειν καὶ
ἰασκέπλεσθαι, cohibere af-
fensum & amplius delibe-
rare: & in ea ἐποχῇ ἐλπί-
σαι μᾶλλον ἢ πλεονάζειν:
hoc est, potius citra refi-
tere, quam ultra progre-
di, ut monet Isocrates.

R

Quam

Quamobrem utitur Epistola
 Etetus tribus hisce vocibus,
 κήφως, leviter, ἀνεπι-
 μένως, remisse, μετ' ὑπερ-
 αἰσθησως, cum imminu-
 tione, eodem fere sensu.
 Est enim ὑπερβαίνειν, cum
 paullum aliquid affectu
 subtrahitur. Significat
 vero, vitandum esse juv-
 nile illud vitium, quo non
 mium in aliquam parte
 mortales inclinant. Hanc
 fuisse auctoris mentem, se-
 quentia docent. Sic ite-
 que Simplicius. Prope-
 dere & abhorrere leviter
 & remisse jubet, καὶ τὴν
 ὑπερβαίνειν, h. est, sic
 nonnihil laxetur, & non

EPICETUM. 287

ad summum extendatur
appetitus & declinatio,
propensio & aversio.

Ad cap. VIII.

Lin. 6. Ἄν χύτραν σίπυς.

Si ollam diligas. ¶ Etsi Epi-

ctetus, ut contemptor di-

vitiarum, vilium rerum

exempla refert, ut balnei,

ut lactucarum, & aliorum

id genus: tamen Simpli-

cius aptius, ut opinor,

verbum habet, ἄν χύτραν

σίπυς, ὅτι χύτραν σίπυς: Si

ollam tractas aut agitas,

te ollam tractare: hoc est,

rem fragilem, & agita-

tionis atq; allusionis im-

patientem, ut & vitrum.

Inde Mimographus: for-

R 2 tana,

tuna, inquit, vitrea est
 quæ cum splendet, fran-
 gitur. Fortassis allusit ad
 dolium Diogenis. Quo-
 modo vero in hisce publi-
 mior pateat sensus, appa-
 ret exemplo filii, quo pos-
 utitur auctor.

Ad cap. IX.

Lin. 6. Τὺς ἀπορρέοντες
Alios perfundi.] Id est, de-
 stillantes. Alii legunt, ἀπο-
 ρεῖνοντες, sese perfunden-
 tes, eodem sensu.

Lin. 7. Ἐγκρομένους. *Loco*
PELLI.] Id est, ἐνοχλημένους
 quibus negotium facesci-
 tur. Alii ἐκκρομένους, id est
 ὠδυσμένους: eos qui premun-
 tur, aut loco pelluntur.

Lin

ΕΠΙΚΤΕΤΟΥ. 289

Lin. 22. Προαίρεσιν κατὰ
φύσιν. *Institutum naturæ con-*
gruens.] Id capite trigesi-
mo postea, l. 4, appellat
φύσιν. quem locum vide.

Ad cap. X.

Lin. 5. Ἐπεὶ καὶ Σωκράτης
ὡς φαίνεται. *Nam ita & So-*
crati visum fuisset.] Syllo-
gismus talis est. Quæ na-
tura terribilia sunt, omni-
bus terribilia videntur.
Sicut natura calida, frigi-
da, pulcra, & alia id ge-
nus, omnibus talia viden-
tur, iis præsertim quorum
natura integrior est, &
prudentia major. Mors
non omnibus videtur ter-
ribilis; nam Socrati visa
R 3 non

290 NOTAE IN

non fuit, qui, cum effugere
re posset, sustinuit tamen.
Vide Simplificium.

Lin. 13. Ἀπαιδῆτος ἰσχυρῶς
Ineruditi est.] Id est, ejus
qui non consideret, quæ
sui, quæ alieni juris sunt
qui omnia suo arbitratus
fieri postulet: id quod fieri
neque potest, neque for
tasse debet. Hic Simplifici
cius novum τμήμα ordinem esse
tur, quamvis in commen
tariis dicat cohærere cum
superiori.

Lin. 15. Τὸ ἑαυτῷ. Se ipse
Agnoscat enim culpam suam
am, simulq; in id intentus
est, ne denuo ad eundem
lapidem impingat: hoc
esse

ΕΡΙΣΤΕΤΥΜ. 291

est, ne alienarum rerum
jus sibi arroget. Nam in
eo quod præcedit, τὸ ἄλ-
λοις ἐγκαλεῖν, ἰφ' οἷς αὐτὸς
πράσσει κακῶς, voces (ἄλ-
λοις, & αὐτὸς) suam ha-
bent ἰμφασιν. Dilucidius
c. 31. l. 5, id ipsum effert:
Per alium te non magis in
calamitate esse posse quam
in vitio: hoc est, eum so-
lum esse calamitosum,
qui male sentiat & vivat:
non eum, qui negligatur,
aut male tractetur ab a-
liis.

Ad cap. XI.

Lin. 1. Ἐπὶ μηδενὶ ἰταρβῆς
ἀλλοτεῖω περὶ τήματι. Nul-
la aliena præstantia effera-

R 4

tis

vis animo.] Quid verborum
 ἐπαρθεῖς indicet, operæ esse
 cognoscere. Quippe non
 significat, per arrogantiam
 efferri; ut in malam sæpè
 partem ea voce utimur
 (alioqvi non suaderet, ut
 nostris & veris bonis efferri
 remur.) Non igitur simpliciter
 ἐπαρθεῖς prohibet
 sed alienis bonis. Videatur
 tur Simplicius.

Lin. 9. Χρῆσις τῶν φαντασιῶν. *Ufus visorum*] Hoc
 dicit: in omnibus rebus
 non appetitum aut populari
 larem opinionem, sed ratio
 tionis iudicium sequen
 dum. Visus enim rectè
 uti, quid est aliud, quam

de rebus omnibus recte
 iudicare, & rationi pare-
 re, non affectui ?

Ad cap. XII.

Lin. 6. Τετάρτη ἢ δὲ πλὴν
 διάνοιαν ὅτι τὸ πλοῖον. *Animo*
non navigium intento.] Aliter
 legitur, τάττεσθαι δέ σο, or-
 dinare vel componere te.
 Sed prius est ἰμφοκώτερον.
 Significat enim illam a-
 nimī propensionem sive
 extensionem, qua in rem
 aliquam quasi rapimur,
 aut extendimur. Navem
 sive philosophiam, sive vi-
 tæ institutum vocat: gu-
 bernatorem vero Deum:
 cui vocanti qui non pateat,
 aut pro mancipio tracte-
 tur,

R 5 tur,

294 NOTAE IN
tur, aut plane deseratur.
Ad cap. XIII.

Lin. 7. Χάλασις ποδῶν
ἔστιν ἐμπόδιον, περιπέσειας δὲ ὄντι
Claudicatio pedis est impe-
dimentum, non instituti.

At dicis, instituto confi-
cendi itineris (præsertim
si jumentum aut vehicu-
lum desit) obstat claudi-
catio. Respondebit Epi-
ctetus: si præceptis meis
parueris, non institue-
rit, quod conficere non
possis. Sic quo plura &
majora fuerint impedi-
menta corporis, eo ma-
gis appetitum contrahes
paucioraque suscipies. E-
gregiam hujus ænigmati-
sive

ΕΠΙΚΤΕΤΟΥ. 295

siue parabolæ, seu mavis
allegoriæ, explicationem
quæ desiderat, adeat Sim-
plicium.

Ad cap. XIV.

Lin. 11. Οὐ συναρπάσσει
αὐτὸν αἱ φαντασίαι. *Visis non ob-*
temperabis.] Ad verbum,
non corripient te visa, quæ
ἰδέωλα vocant Græci com-
muniter. Hoc est, neque
voluptati, neque dolori
succumbes: sed pravas
cupiditates atque affe-
ctiones sapientiæ virtu-
tumque præsidio supera-
bis.

Ad

Ad cap. XVI.

Lin. 6. κρείσσον γὰρ λιμῶν
 ὑποθανεῖν, ἄλυπον ἢ ἀφοβῶν
 χυόμενον. Præstat enim pe-
 rire fame, timoris ac molesti-
 expertens.] Vel, ubi do-
 loris & timoris exper-
 evaseris. Quæri non in-
 juria possit, tantane con-
 stantia cadat in fragilita-
 tem humanam, ut Sagur-
 tina, (quod ajunt) fam-
 non afficiatur? Deinde
 quod de puero dicit, nihil
 ita intelligatur, ut tu-
 demum ejus cura abjici-
 tur, cum neque verbo
 neque verberibus quivis
 quam profeceris, videb-

ΕΡΙCTETUM. 297

tur plena inhumanitatis
oratio.

In cap. XVII.

Lin. 11. Καὶ ἔχ ἕτως ἔσιν
αὐτῶ καλῶς. Neque vero ei
tam bene sit.] Videtur po-
tius ἔσω vel εἶν legendum ;
ut sit sententia, contemni
potius puerum oportere,
quam ejus sive contuma-
cia sive inscitia commove-
ri. Absit, inquit, ut tu
commovearis, cum stul-
tus & improbus puer, sive
ex inscitia, sive de indu-
stria, peccaverit.

In cap. XVIII.

Lin. 1. Εἰ προκόψαι θέλεις.
Si proficere vis.] In philo-
sophia & animi cultura.

Eam

Eam enim *πραγοποιῶ* seu profectum intelligit, quae tranquillitas animi & libertas augeatur.

Lin. 2. Ὑπόμεινον ἕνεκα τῆς ἐκτὸς αἰῶνος δόξης. *Neresusa propter externa videtur amens.*] Qui enim voluptates, opes, honores minus curat, praesertim illa consequi liceat: vulgo stultus habetur; quod etiam docet Apostolus gentium. 1. Cor. 3.

In cap. XXI.

Lin. 13. Ἄξιος τῶν θεῶν συμπόσιος. *Diis dignus compotator.*] Significat: externarum rerum despicientiam divinum esse quiddam, &

scilicet

reddere Deo similem.

Lin. 20. Θεοί τε ἦσαν, καὶ
ἀλέγοντο. Divini ut erant,
ita & dicebantur.] Ἐπερο-
δικαῖς dicitur.

In cap. XXIV.

Lin. 5. Καὶ λέγει, ὅτι, Τύττω
μοι εἰδὲν ἐπισημαίνεται. Et
dic : Nihil istorum mihi
oportenditur.] Hic aperte in
hortos Platonis digredi-
tur, qui animam tantum
volebat esse hominem.

In cap. XXV.

Lin. 1. Ἀνίκητος εἶναι
δύνασαι. Invictus esse potes.]
Hoc dictum pendet è di-
visione rerum, initio fa-
cta. Vincuntur, qui res a-
lienas expetunt; hoc est,
cas,

300 NOTAE IN

cas, quæ ad corpus pertinet, & in manu fortunæ sunt. Vincunt qui præteritas opiniones & cupiditates oppugnant, modo legitime certent.

In cap. XXVI.

Lin. 6. Ἐὰν δὲ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι ἡ ψυχὴ ἴσῃ τῷ ἀπαθείῳ
Nam si in rebus nostræ potestati subjectis vis tranquillitatis constiterit.] Ἡ ἴσῃ τῷ ἀπαθείῳ, idem quod αὐτῇ ἢ ἀπάθειᾳ. quam, Ciceronem secuti, indolentiam vocemus licet. Sententia est, etsi verbis obscurioribus, more Stoico, prolata: Eum qui bona omnia à se ipso petat, animo esse tranquillum.

tranquillo : qui tranquillo
animo sit , cum nec in vi-
dere nec æmulari.

Ad cap. XXIX.

Lin. 8. Σὺ δ' ὄφρην μὲ μὴ

hās. Tu autem supercilium
ne habeto.] Vultum cogi-
abundum, tristem severi-
tatem, ac fastum, per su-
percilium intellige. Hunc
autem fuisse philosopho-
rum habitum, è Menan-
dri dicterio apparet. : εὐ-
πεικλῶ (inquit) εἶναι φασὶ
ἐρημίαν οἱ τὰς ὄφρεις
ἔχοντες : Meditationi a-
ptam esse ajunt solitudi-
nem ii qui supercilia erigunt.

Ad cap. XXX.

Lin. 1. Ἐὰν ποτέ σοι χόουλο
ἴξω

ἕξ ἑξαφώνων. Si quando
 tibi acciderit foras versari.
 Gloriolæ cupiditatem, &
 ostentationis studium
 vetat: qui affectus tardis-
 sime, in bonis & doctis
 etiam viris, senescit: qui
 & Platone teste tanquam
 extrema tunica exuitur.
 Vult, philosophum se
 intra conscientie suæ
 mites, velut cochlear
 intra testam, continere
 eamq; amplissimum viri-
 tutis suæ theatrum judi-
 care.

Lin. 4. Ἰδίῃ ἐν ἀπάλει-
 & ἔνυσσιν. Te de statione tu-
 dejectum esse scito.] Qui
 dialectici vocent ἔνυσσιν

EPICUREUM. 303

Si *instans* Latine *instantia* di-
citur, notum est. Hic à
vigilibus translatio sum-
pta est, qui, de gradu de-
fectu victi, vincuntur. Licet ita-
que hic loci *instans* insti-
tutum sive propositum
intertere; id scilicet, in quo
homo, animo, voluntate
studio sic insistit, ut pu-
er aut miles in suo gra-
tu aut loco, non cessu-
is adversario. Sic *instans*
philosophi est, alte spe-
rantem, & ad illam se-
nem & æternam domum
contuentem, neque ser-
monibus vulgi se dare,
neque in præmiis humanis
ponere rerum sua-
rum.

rum. Suis illum ille celebratus magis, si
 oportet ipsa virtus trahatur, non magis
 ad verum decus, ut a magno neque magis
 Cicero. Vide infra cap. LXXI. sed coram
 LXXI. cuius principium magis, quod
 declarat quid hic loci per iudicio & vo
 εἰσαγωγή designet autorem ne innumerat
 Quod hic εἰσαγωγή, supra
 cap. 9. l. 18. videtur εἰσαγωγή Lin. 45. &
 εἰσαγωγή appellare.

Ad cap. XXXI.

Lin. 1. Οὐ δύνασαι ἐν κακίᾳ εἶναι δι' ἄλλον. Non potes in malo esse propter alium. magis est
 malo esse propter alium. magis est
 Pendet hæc sententia e philosopho
 dogmate Stoico : solum magis, quod
 honestum esse bonum, bonum
 solum vitium esse malum de iis supra
 Hoc itaque vult Epictetus, gram a
 tus. Contemptus & ne a factio
 gle

...ectus mei, si ego officio
 ...ngor, non meum vitium;
 ...go neq; meum malum
 ...: sed eorum & vitium
 ...malum, qui ex perverso
 ... & voluntate prava
 ...immerentem contem-
 ...unt.

Lin. 45. Οὐδὲ γὰρ ὑποδή-
 ...ατα ἔχει διὰ τὸ χαλκία, ὅδε
 ...λα διὰ τὸ σκυτία. Neque
 ...calceos habet à fabro
 ...ario, neque arma à sutore.]
 ...ensus est: non magis à
 ...philosopho porticus &
 ...alnea, quin & civitatem
 ...omanam, postulandam,
 ...de iis supra locutus fue-
 ...at,) quam arma à sutore
 ...ut à fabro ferrario cal-
 ...ceos :

306 NOTAE IN

ceos ; cum philosophi minus sit, cives ad virtutes erudire ; ut sutoris, contere calceos ; & fabri arma.

Ad cap. XXXII.

Lin. ult. Τὸ μὴ ἀναρχεῖν ἐπὶ τῆς εἰσόδου. Non tolerare ejus insolentiam in ingressu. Vel, quod non toleratis eum in atrio. enim ad verbum sonant Græca. Videntur hic perstringi fastus divitum, ambitiosæ salutationes homini candido & literato molestissimæ : ita τὸ φοιτᾶν, παραπλήμην ἰπαινεῖν, salutationes, deductiones, laudationes

e quibus in hoc memora-
 ble locutus fuerat. Fortas-
 s autem delicati divites
 a medio incedentes, qui
 parasitis suis utrinque in-
 titi fuerunt soliti. Nam &
 hunc sensum verbum *αἰναι-
 χιδος* admittit. Innuun-
 tur hic corrupti istius se-
 culi mores, quos Satyra
 ignos credidere Juvena-
 s & Persius.

Ad cap. XXXIII.

L. 1. Τὸ βούλημα τῆς φύσεως.
 Natura propositum. 3 Pos-
 is vertere, *instinctum*, si-
 e *consilium*, qua voce,
 nterprete Simplicio, in-
 elligit communes ho-
 minum de rerum natura

308 NOTÆ IN
notiones, in quibus non
aliud, sed idem sentimus
omnes: veluti, Bonum
esse utile, & Utile bonum
bis duo esse quatuor. Hæc non ponit
igitur notiones, & id generaliter
nus aliæ recta ratione
nobis constitutæ, longo
tempore exploratæ, veniunt
sunt & cum rerum natura
congruentes.

Ad cap XXXIV.

Lin. 1. Ὡς περ σκοπὸς τῆς
τῆ ἀπολυχείν ἢ τῆδε τῆ. *Quæ
admodum aberrandi cau-
meta non ponitur.] De
tura mali fusc hic dissen-
Simplicius in commenta-
riis, quem adeat cui ha-
indagare curæ fuerit. Ve-*

in quibus unus ὑπὸ κοινοῦ repetit voces
idem locum ἕως τὸ ὑποτυχεῖν ἢ πῶς ταῖ.
etiam, Bonamoc sensu : quemadmo-
dum aberrandi causa me-
ta non ponitur, sic neque
natura existit in mun-
do aberrandi causa. Ju-
licet lector.

Ad cap. XXXV.

Lin. 7. Ἀναγκοτροφεῖν.
descendum vel invito.]
Plin. lib. 18, Athletarum
(inquit) capacitas, jumen-
torum similis. Et Gale-
nus in exhortatione ad ar-
tes discendas, οἱ ἀθλητι-
κοὶ (inquit) τροφὰς περισ-
τέρονται σὺν ἀνάγκῃ πολ-
λάκις, ἄχει μέσον νυκτῶν
κτείνοντες πλὴν ἐσθλῶν.

S Pa-

310 NOTÆ IN

Pugiles sæpe coacti edunt
cœna in medias usque ne
ctes producta.

L. 14. ὄπισθ' αὐτῆ. Magister
lanista.] Quem παιδοτεῖον
alias appellat ac exercere
dis pueris, & γυμνασιάρχου

L. 17. Πολλὴν ἀφλὴν κατε
πριεῖν. Multum pulveris de
glutire.] Hoc quid sit, de
clarat Ovidius nono Me
tamorphoseon his veris
bus :

*Ille cavis hausto spargit
me pulvere palmis,
Inque vicem fulvæ tactus
flavescit arena.*

Ἀφλὴ, tactus, παρὰ τὸ ἀπλῆ
ῶσαι, à tangendo, hic are
nam seu pulverem signifi
fica

EPICETUM. 311

ficat, quem athletæ oleo
uncti sibi mutuo inji-
ciebant, ut facilius ac-
certius apprehendi pos-
sent.

Ad cap. XXXVI.

L. 1. Ἄνθρωπος, πρῶτον
θεωρεῖται. Homo, primum
considera.] Ut palæstræ &
unctæ, sic philosophiæ non
quolibet esse idoneum
significat: utriusque opus
esse patientia & corporis
& animi. Quibus bonis
qui destituatur, umbratilis
potius & pugil & philo-
sophus futurus sit quam
ceterus.

L. 13. Ὁμοίως δυσχερεῖν.
Eque fastidire.] Referen-
S 2 dum

312 NOTE IN
dum videtur ad fastidium
morosorum ac delicatiorum
hominum, in cibo
& potu præsertim.

Ad cap. XXXVII.

Lin. 2. Ταῦς σχέσις παραμ
τρέιται. *Affectiones adhiben
tur tanquam norma quæ
dam ad officia metienda.*

Σχέσις in genere dicit esse
Simplicius ordinem quo
rundam inter sese ac ma
tuum respectum : eum
que vel à natura institut
tum, vel voluntate susce
ptum. Illius exemplum
proponit Epictetus in p
tre, hujus in vicino, qu
ve, imperatore. Sunt
enim hæc ex iis, quæ

ΕΠΙΚΤΕΤΟΥ. 313

...cot. τὸ πρὸς π appellat,
...latini relata ; inter quæ
...st mutua relatio, sive
...spectus ; quem σχέσις
...ocant Græci. Vide cap.
...XV.

Ad cap. XXXIX.

Lin. 14. Ὅτι πάν τὸ ἀποβι-
...μενον ἀδιάφορον. Quidquid
...venturum sit, id esse in-
...fferens.] Hoc est, neque
...onum neque malum per
... , sed pro utenti animo
...el bonum vel malum.
...διαφορίαν Aristoni, Pyr-
...moni, & Herillo tribuit
...picero in Officiis ; quos
...rum aliquem delectum
...oliquisse negat. In ho-
...um igitur sententiam

S 3 in-

314 NOTE IN
inclinasse videtur hic
prietus.

In cap. XL.

L. 3. Ἐπί πιαυτῷ
Ipse tecum.] Id est, μόνος
κατ' ἰδίαν : cum solus
ipse te cum es.

In cap. XLI.

L. 4. Καίρῳ παρακολυθῶν
Tempore comitante.] R
Etius ex sententia Volphi
legas, παρακαλῶντ^ε, a
vocante, hortante.

In cap. XLII.

L. 4. Ἐν ἀλλοφύλοις
alienigenis tūχοις. Α ρετρεγί
circumventus.] Τὸς ἀλλο
φύλους τοῖς οἰκείοις ορ
nit, & eos intelligit hor
nes, quos pro autorit

monere non liceat.

In cap. XLV.

L. 1. Τὰς ἔξω καὶ ἰδιωτικὰς.
] *Externalia & popularia.*] Τὰς
ἔξω, scilicet τὸ ἰδίῳ οἴκῳ,
] foris, extra tuas aedes.
Τὰς ἰδιωτικὰς, τὰς ἀφιλοσό-
] φους, convivia plebeiorum
] hominum inerudita, quæ
] nihil cum philosophis
] commune habent.

Ad cap. XLIX.

L. ult. Ὅτι ἰδαύμασος ἢ
] *Te spectaculum esse*
] *admiratum.*] Hoc est, ani-
] mo esse levi, & futilium
] rerum studioso. Unde
] Horatius prorsus ad hanc
] sententiam :

Nil

316 NOTÆ IN

Nil admirari, prope re
est una Numici,
Solaq³, quæ possit facer
& servare beatum.

In cap. LIV.

L. 3. Eis ιδιωτισμόν. In
plebejum morem.] Vide fin
nem capitis xxxvi; ubi
auditorem suum Epictetu
longe semotum esse vul
à locò & ordine hominis
plebeji. Inspiciatur &
cap. LXXI, in quo *σαῖσις* &
χαρακτῆρ ιδιώτη describi
tur.

Ap cap. LVIII.

Non abs re mireris,
cur pronunciatum diale-
cticum ad convivii ratio-
nem accommodarit. Mo-
nerc

...ere fortassis voluit (ex
 ...onjectura D. Volfii, qui
 ...e Epicteto optime me-
 ...itus est) adolescentes,
 ...laborandum esse potius,
 ...ut boni sint ratiocinato-
 ...es officiorum, quam ut
 ...rguti dialectici evadant:
 ... & quæ dialecticis rationi-
 ...us probata fuerint, ea in
 ...cibo & potu omniqve vi-
 ...ta usurpanda esse: &
 ...naturalem appetitum ita
 ...moderandum, ne exco-
 ...nostri amore impulsu vel
 ...civilem consociationem
 ...violumus, vel intemperan-
 ...tia nostra dedecus contra-
 ...hamus.

Ad

318 ΝΟΤΑΙΣ

Ad cap. LXI.

L. xi. Κεντητόν. Interpretatus. Videtur hic significare calceos artificiosos dissectos, sive pictos, sive gemmis aut imaginibus distinctos aut interpunctos. Byzantinis rubri calcei signum imperii fuerunt: virides insigne Caesarum: quibus aliquando aurea aquila intertexebatur.

In cap. LXIV.

L. io. Τὸ ἀληθὲς συμπλεκόμενον. Veritatem completam, sive involutam, intricatam, perplexam. Confulendi hic Simplicius, &

Vob

LXI. Volvius, sententiis varian-
s.

Ad cap. LXVII.

L. ult. Ἄλλοις δὲ συγκα-
ταπίθεθι. *Aliis assentiaris.* ¶
Portasius addenda nega-
tio, ut sit, ἢ συγκαταπίθε-
θι, non assentiaris, visis
scilicet non certo com-
prehensis & perceptis.
videatur is, quem sæpe
pro merito laudamus, Vol-
vius.

Ad cap. LXX.

L. 8. Μὴ τὴν ἀνδειάτῃ
βραβεύεσθαι. *Ne statuas
complectere.* ¶ Hoc est, ne
profectari velis ab aliis, aut
conspici à multis, ut in
divibus multi potentio-
res

RES

320 NOTAE

res vim faciunt; qui
opem populi implorant
statuis conscensis qviritatibus
tur, & multitudinem circa
se congregant.

In cap. LXXIII.

L. 8. Καταμαθεῖν ἢ φύσιν
Naturam cognoscere.] Eadem
scilicet, quæ homini d
vinitus tributa est: hoc est
studeo cognoscere, quæ
conditione me Deus in
terris esse ac vivere velit
qua de re vide sis Persius
Sat. III.

Ad cap. LXXIV.

L. 4. Οἷ, π λ' ἀν ἰσῆ
πρεῖ σε, μὴ ἑπισπίου. τῶ
ἄν ἰκ ἴτ' ἑὶ σὶν. Quicquid
autem dese dictum fuerit,

EPICETUM. 328

...e curato. Id enim non jam
...ui est arbitrii.] Respici-
...ur hic ad caput XXIX.
...Ac si dicat: quid aliis
...e te loquantur, curare
...oli. Innuit enim, fore
...multos, qui dicant, subito
...e sapientem rediisse:
...vique rogent, unde i-
...rud supercilium? & id
...genus alia. Non enim,
...vid illi dicant, quid non
...vire respiciant, nostri est arbi-
...rii.

Ad cap. LXXV.

L. 29. Καὶ ἡδὴ πάρεστι τὰ
...λύμπια. Tum instare O-
...mpia.] Significat, in
...propinquo esse tempus,
...vo aut vincendum aut

T suc-

322 NOTE IN
succumbendum ; prout
Olympico certamine fi
bat. Egregie Persius pe
stringit socordiam e
rum, qui vitæ emend
tionem dietim profes
bant. Quem vide sis Sa
tyra v.

Ad cap. LXXVII.

Primum hoc votum
reste Simplicio, Clea
this est, Stoici philosop
Asso nati, qui fuit Zen
nis discipulus, Chrysi
magister. Cujus statum
in Asso magnificentiæ Ro
manæ specimen sibi vult
testatur Simplicius ad h
locum.

EPICETUM. 323

Ad cap. LXXVIII.

Totum caput hoc nihil continet nisi duos jambos Euripidis Tragicici.

Ad cap. LXXIX.

Duo dicta hoc continentur. Prius Socratis est, de Critone Platonis desumptum. Alterum desumptum est ex Socratis Apologia Platonica; ubi de Socratis accusatoribus Anyto & Melito illud dicitur. *Simplicius.*

T 2

CON-

Conclusio.

Non omnes Epicteti
 sententias hoc Enchiridion
 contineri, illis constat
 qui dissertationes Arrian
 de Epicteti disputationi
 bus legerunt. Ac proin
 de nemo quoque mirabi
 tur, hic non reperiri illud
 decantatum Epicteti di
 ctum, Ἀνέχεσθαι, καὶ ἀπέχεσθαι
Sustine, & abstine. Qui
 nimo comparent in Agel
 lio & Stobæo nonnulla E
 picteto attributa, que na
 quidem apud Arrianum
 reperias.

F I N I S.

BREVES
 IN
 TABULAM
 CEBETIS
 NOTÆ

Pag. 152. lin. 1.

IN dialogo Platonis,
 qui Phædo sive de
 immortalitate animæ
 inscribitur, mentio
 fit inter reliquas per-
 sonas, quæ ibi introdu-
 cuntur, etiam Cebetis.
 huius authorem esse hu-
 ius libelli, credit Case-
 ius; cujus extant in hanc
 T 3 tabu-

326 NOTÆ IN

tabulam notæ. Id verum
an ita sese habeat, du-
bium est Volſio; qui ante
te Caſelium notatiuncula
quoq; in eam edidit. Ne
præter rationem de eo vi-
detur ambigi, cum in ha-
iſta tabula Plato allegoriz-
tur. Cæterum, ne id quod
idem ſatis valet ad pro-
bandum, fuiſſe hunc a
illo Platonico diverſum
De Cebete videndus Di-
genes Laërtius lib. ſe-
cundo de vitis philoſo-
phorum. Chalcidius in
Timæum Platonis, &
Xenophontis *Ἐπομνημονεύ-
ματα*.

L. 3. Tabulam inſcriptam
quæ

quis tandem fuerit au-
 thor hunc libellum ele-
 gantem sane & succi ple-
 num sic inscribendi: quod
 in eo ceu in tabula vivis
 ineamentis vita mortali-
 um oculis subjiciatur, non
 aliter quam fit in sermone
 parabolico. Etenim an-
 tiquissimam fuisse hanc
 consuetudinem instituen-
 di hortandique morta-
 les, similibus ductis à re-
 bus sensui obviis ad ea
 quæ illis sic non sunt ex-
 posita, constat tum è Pla-
 tone aliisque profanis
 scriptoribus, tum etiam
 è mysticis literis, quæ ab
 ista agendi ratione quo-

T 4 que

328 NOTÆ IN
que non abhorrent, unde
videre est Judicium capite, unde v
ix, & 11. Regum xiv, ve
II Samuelis, quin & non
paucis Evangelicæ histo
riæ locis.

Ibidem.

L. 6. Εἰ τῷ τῆ Κρόν
ἱεροῦ. In Saturni templo.] Io
templum ubi locorum
fuerit, fateor, mihi non li
quere; nisi quod proba
bile autumo, fuisse Athe
nis, in ipsa Musarum sed
ac domicilio; ubi hæc ta
bula, quæ hic ab author
proposita edisseritur, fue
rit dedicata inter reliqua
templi donaria. Nisi qui
malit assignare ædem hanc

Satur

Saturniam Thebis Bœo-
 riæ, unde videtur author
 oriundus.

PAG. 156.

Lin. 4. Πυθαγόρων Ἰννα καὶ
 Παρμενίδειον.] De Pythago-

ra, , cujus titulo circum-

fertur τὸ γ, seu litera hu-

manæ vitæ speciem sive

imaginem præferens, vi-

deat, cui prolubium est,

prolixè scribentem Jam-

blichum; qui vitam ejus

posteritati prodidit. Et
 Laërtium lib. VIII. De
 philosophia ejus præci-
 pue videndus Hierocles;
 qui ad aurea carmina
 ipsius commentatus est.
 De Parmenide consu-

T 5 lendus

330 NOTÆ IN
lendus Laërtius lib. 11
Dubito, idemne sit hic
Parmenides cum eo
cujus extat libellus de
Politiis; qui continet ἀπὸ
πανσμάτιον universalis hi-
storix Nicolai Damasceni.

Pag. 158.

L. 5. Ὅτι ὀπκίνδων τ
ἐχθὴ ἢ ἰξήγησις. Enarrationem
periculi non expertem esse.

Merito quæritur, quo
modo intelligendum, quod
affirmet, non prorsus pe-
riculi esse expertem, hanc
enarrationem audire. Vi-
detur itaq; dicendum,
per se quidem nihil huius
rei inesse periculi, videli-

ce

TAB. CEBETIS. 338

et in auditione, sed, si quis
ad usum non transferat
ea quæ acceperit, nihil
ipsi profuturum quod au-
diverit, quinimo ipsi id
perniciosum fore. Qvip-
pe qui ejusmodi salutaria
vitæ præcepta neglexerit,
suapte perit culpa, nec
habet quod excuset: imo
tanto justius punitur,
quanto pulchrior ipsi af-
fuerit proficiendi occa-
sio. Idem fere docet ὁ
παῖς, Luc. xii. v. 47.

Pag. 160.

L. 2. Η ἡ ἀρεσκυῶν τοῖς
ἐνδρώτοις Σφίγγε βεν. Amen-
tia Sphinx est hominibus.]
Docet H. Stephanus è ve-
terā

teri Lexico, Σφίγγα dicitur
 παρὰ τὸ σφίγγειν, διὰ τὰ
 ἐσφινγμένα ἢ δυσνόητα λέγει
 τὰ ῥήματα, quod contor-
 ta & intellectu difficilia
 verba promeret. Auso-
 nius sic eam depingit :

*Terruit Aoniam volucris,
 leo, virgo, triformis
 Sphinx : volucris pennis, pe-
 dibus fera, fronte puella*

Quomodo autem hæc
 comparatio Sphingis &
 amentia procedat, fusi-
 prosequitur Caselius in
 notis ; quem, si placet
 adi, strictius autem ipse
 id autor explicat. Videtur
 etiam Scholiastem ac-

Theo

THE IX
TAB. CEBETIS. 333

Theogoniam Hesiodi, e-
ditionis Heinſianæ fol.
267.

Pag. 162.

Ἐπιτίμιον τοιούτων ἐστ.

In tanti præſertim & præ-
mii & ſupplicii expectatio-
ne.] Duo ſignificat τὸ ἐπι-
τίμιον, nempe præmium
& ſupplicium; utrumq;
ab interprete expreſſum:
quæſi dicat, operæ fuerit,
noſſe hujus tabulæ expli-
cationem; ſiquidem per-
eundem eſt ei qui negle-
xerit ea ad quæ ejus de-
lineatio collineat: cum
certa ſpes aſfulgeat, ſer-
vatum iri cui curæ fuerit
vitam ad hujus normam
com-

334 NOTÆ IN

componere. Locum hunc
illustravit Themistius O-
ratione secunda, fol. 31.
editionis Stephanicæ.

Pag. 164.

L. 2. Δαίμων καλεῖται.
Genius dicitur.] Porta, qua
emittuntur animæ ad vi-
tam, quasi custos est geni-
us, sapientiæ præco, inter-
pres rationis, qui altera
manu chartam tenet. Eo
vero symbolo indicatur,
si quis desideret vera ac
germana ad vivendum
sapientiæ præcepta nosse,
ei volvenda esse veterum
monumenta, qui tot jam
seculis retroactis invene-
runt quibus vita morta-
lium

TAB. CEBETIS. 335

lium expoliretur, & eru-
diretur ad virtutem.

Pag. 166.

L. II. Ἐνδον τῆς πόλεως
πληθὺς τι γυναικῶν ἑταίρων.

*Intus turbam quandam mu-
lierum meretricum.*] Inter-
pres vertit ἑταίρων mere-
tricum : sed videtur po-
tius *sociatum* vertendum ;
nam dicuntur paulo post
quosdam ad salutem ad-
ducere ; quod scortis
non convenit. Vide p.
183. l. II. ubi dicitur Π ο-
ΝΙΤΕΝΤΙΑ hominem
hunc per omnia malo-
rum genera circumactum
ex iis tandem eripere, ei-
que ΟΡΙΝΙΟΝΕΜ aliam
inse-

336 NOTÆ IN
 inferere, & CUPIDITATEM, ad VERA
 ERUDITIONEM eurus
 perducturam. Sed ἐπέχασθαι
 quod videam, infra pag
 147. l. ult., voces hanc et
 iam pro meretricibus
 surpari. Quod Cebes in
 tabula proponit, idem Pro
 dicus Sophista Herculi fab
 bulatur evenisse; ut et
 apud Xenophontem Mel
 morabilium secundo.

Pag. 170.

L. 3. Καλεῖται μὲν, ἔφη, Τίχη
 Vocatur, inquit, illa quiden
 FORTUNA.] Apposit
 ad hunc locum is, quoniam
 laudavimus, Caselius, for
 tunæ definitionem at
 tulit

TAB. CEBETIS. 337

mulit ex Aristotele, eamq;
membratim examinavit.
Quam vero ea instabilis
atq; incerta, docet Dio
Chrysoftomus Orat. 1. de
fortuna; & Galenus in O-
ratione exhortatoria ad
bonas artes. Nec in ejus
natura edisseranda infans
est autor.

Pag. 171.

Lin. penult. *Ἐκπλώσεις.*
Jactura.] Videntur potius
significari frustrationes;
quales sunt eorum qui
præsenti fortunæ confisi
quævis sibi de illa polli-
centur, cum ea plerumq;
frangatur, si quando ma-
xime splendet, ut docet
Mi-

338 NOTÆ IN

Mimographus. Istiusmodi animo,
di vero homines dicuntur, in
Epimetei, qui non nisi additum
malo accepto sapiunt, a
proinde ἀπεροβόλοι, hoc
est, inconsiderati, habentur.

Pag. 172.

L. 14. Ἀγαθὴν τύχην καὶ
ἀῖσι. Fortunam prosperam
eam vocant.] Quid si
Ἀγαθὴν τύχην, docet Aristoteli
lib. 2. Phys. cap. 2.

Ibid.

L. 16. Τὰς χεῖρας ἐκτετακότες.
Qui manus extendunt.
Idem supra habuit, & si
gnificavit hac phrasi ge
stum eorum qui mœsto
sunt

TAB. CEBETIS. 339

unt animo, nisi quid ad-
latur, infra p. 194. l. 8.
ubi additur adverbium
περὶ δύμῳ.

Pag. 174.

L. 4. Ταῦτα, ἔφη, ἃ παρὰ
τοῖς πολλοῖς ἀθρώποις δοκεῖ
εἶναι ἀγαθὰ. Hæc quæ vulgo
bona censentur.] Quod at-
tinet ad bonorum diffe-
rentiam, eam pluribus lo-
cis prosecutus est philo-
sophus, ac præcipuè lib.
1. cap. 2. magnorum Mo-
ralium. Sicuti hæc plenius
cognoscere visum fuerit,
adeat Caselium ad hunc
locum.

Ead.

L. antepen. Γυναῖκες τῷ
πρῶτῳ

περιβολῶν ἐσηκῦίας. *Mulierum*
extra septum stantes.] Per
 hasce repræsentat autem
 vitia sive improbos mo-
 res divitum, qui male edu-
 cati perperam sentiunt
 ac proinde omnem felicita-
 tatem in opibus, & quæ
 cum iis affinitatem ha-
 bent, collocant. Recte
 poëta.

Luxuriant animi rebus ple-
runq; secundis,
Nec facile est æqua com-
moda mente pati.

Id vero genus hominum
 obnoxium est iis vitiis,
 quæ hic nominat author,
 ac præcipue assentationi,
 quæ

TAB. CEBETIS. 34

væ dum amicitiaæ specie
e hominibus, qui fortu-
nati existimantur, insi-
nuat, revera eos agit in-
præceptis, individua aula-
rum pestis.

Pag. 176.

L. ult. Ὅταν δ' ἀνανήψῃ.

[Tibi enim resipuerit.] Ad
verbum ad sobrietatem
redierit; nisi malimus di-
cere *evigilaverit*. Est e-
nim prægnans verbum, ut
loquuntur Grammatico-
rum filii, quod hic usurpat
author, cuius thema est
ἀνανήψω evigilo, sobrius
io.

Eadem pagina, sed

in. 2. OCCURRIT VOX Ἄου-
σίας,

342 NOTÆ IN
rias, cujus sensum non
expressit interpres; qui
eam reddere neglexit,
nam vox LUXURIAE potius
us referenda est ad ἐπιλα-
σίαν, quæ quod explet
nesciat, sic dicta est. I
vero ἀσωτίας vitium e
compluribus tantum non
vitiis est conflatum; u
unica etiam voce Latina
haud facile expresseris
Quippe totalem includit
virtute defectionem, adeo
ut ea laborantes servare
non posse videantur. Est
est Græcæ vocis ἐνέργεια
Video tamen, & luxuria
voce in Latine explicari
Tribuitur vero id vitii fi-
lis

ΤΑΒ. CEBETIS. 343

io prodigo, Luc. xv. v. 13.
tibi propemodum habes
σταραλληλισμὸν hujus loci.
Vide, si placet, ad hunc lo-
cum sese diffundentem
Caselium.

Pag. 184.

L. 15. Ἐικᾶνοι τῶν ἀν-
θρώπων. *Vani homines.*] Me-
lius alius interpretes; *quidam*
non de vulgo homines. Vi-
detur significare id genus
mortalium, in quos præ-
sumptio non cadit quod er-
rent, quales sunt quos po-
stea seriatim enumerat.

Pag. 186.

L. ult. Οἱ ᾗ Κεῖτικοί. *Alii*
Critici.] Tales dicebantur
οἱ μὲν quæ libris emendan-
dis

dis incumbabant, & in i
 τὰ γνήσια ab adulterinis
 distinguebant, hæc obel
 configentes. Sic Aristote
 les in gratiam Alexand
 Magni correxit Iliad
 Homeri. Talis fuit Ari
 starchus Grammaticus, &
 hujus seculi nonnulli non
 infeliciter huic studio o
 perati.

Pag. 193.

L. 8. Ὅτινες διαπρόδ' ὄν. U
 quæ præcepta sit.] At ver
 bum, quæ difficilem ha
 beat aditum sive ingres
 sum. Idem expresit He
 siodus cum ait, τῆς δ' ἀρετῆς
 ἰδρωτὰ θεοῖ &c.

Noti enim sunt versus
 Quos

Quos etiam expresit ut-
 unq; author τὸ ἰ φιλο
 ythagoræ inscripti. Nec
 bludent ab hac phrasi
 mysticæ literæ.

Pag. 194.

L. 10. Ἡ μὲν ἐγκράτεια κα-
 εἶται, ἔφη, ἢ ὁ καρτεία. Una
 quit, *continentia vocatur,*
altera tolerantia.] Con-
 nientia, quod ex Ethicis
 atet, versatur circa volu-
 tates, uti tolerantia cir-
 a labores, quos jubet
 magno animo ferre, ut
 la voluptates spernere.
 Proinde Epictetus in o-
 nni vita jusfit tolerare &
 obstinere. Quippe hor-
 um pertinet celebre il-

V lud

346 NOTÆ IN

Iud dictum ipsius, Ἀνέχ
αὐτὸ ἀπέχε. *Sustine & absti-*
ne. Quibus duobus man
datis omnem virtutum
chorum sibi videbatur
complexus.

Pag. 198.

L. 16. Κεκειμένη ἤδη τ
ἡλικία. *Ætate media & iam*
ad senectutem declinante.

Videtur interpres legiss
κεκλιμένη, à verbo κλίνω
id enim esset *inclinante*
Locus sane mihi de men
do suspectus est.

Pag. 206.

L. 13. Καλοκαγαθία. *Vit*
integritas.] Quæ sit hæ
virtus, & quomodo intel
ligenda, & qui sint Græci
dicti

ΤΑΒ. ΣΕΒΕΤΙΣ. 347

βίβλι καλοκάγαδοι, docet
philosophus in Ethicis ad
Eudemum.

Pag. 218.

L. 8. Ὡσπερ τὸ Κορύκιον ἄν-
τροπον ἔχοντι. Non sicut ac si
Corycium antrum teneret.]
significat, locum hunc
mutum & amœnum esse,
instar antri Corycii. Cujus
elegantem τοπογραφίαν vi-
de apud Melam cap. XIII.
in descriptione Ciliciæ.
Meminit ejus quoq; Stra-
bo lib. 14.

Pag. 220.

L. 7. Καθάπερ οἱ ἐχέοιδηλοι.
Quemadmodum morsis à
piperis.] De hoc loco vi-
dendus omnino Case-
lius,

V 2

lius,

348 N. in TAB. CEB.
lius, cui is videtur cubare
in mendo.

Pag. 238.

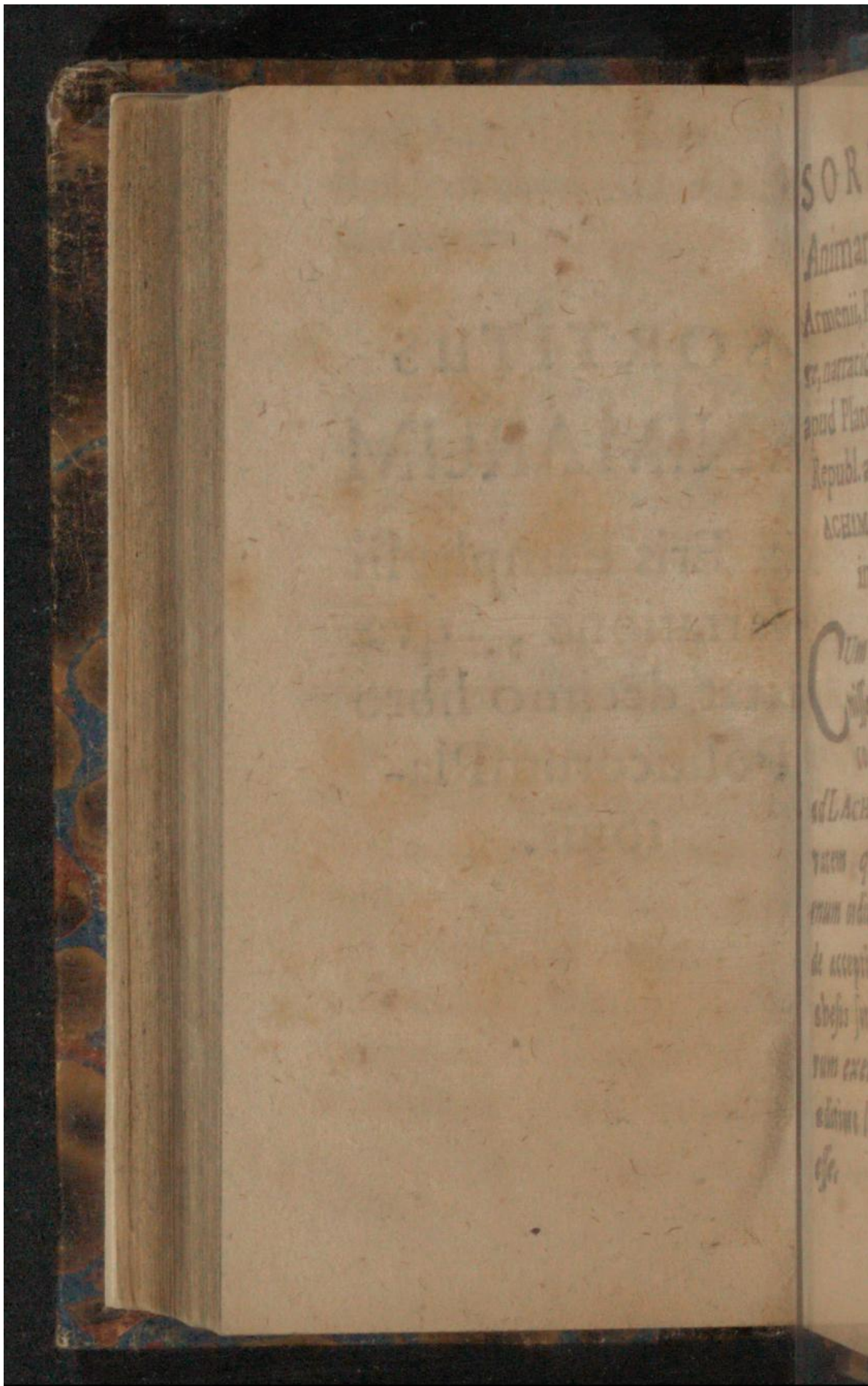
L. 7. Α' κ' Πλάτων φησίν.
Quas & Plato ait.] Vide-
tur intendere digitum ad
librum septimum de Le-
gibus.

FINIS.

AS. Cui.
deur ubi
271.
Narro
at.] V
diger
mum d L

SORTITUS
ANIMARUM

ix Eris Pamphylia
Narratione, quæ
statat decimo libro
Politicorum Pla-
tonis.

SOR

Animar

Armenii, P

te, narratio

apud Flan

Republ. a

ACHIM

in

Cum

adLACH

varem q

enam nō

de accepit

adehs j

rum exen

edim l

eje

S O R T I T U S

Animarum. Ex Eris

Armenii, Pamphylia gene-
re, narratione; quæ exstat
apud Platonem lib. x. de
Republ. ante finem. Jo-

ACHIMO CAMERARIO

interprete.

CUM ad PARCAS ve-
nissent animæ, statim
coactas aiebat fuisse
ad LACHESIM accedere. Ibi
vatem quendam ipsas pri-
mum ordine collocasse: dein-
de acceptis de genibus La-
chæsis sortibus, atque vita-
rum exemplis, consensuque
editiore loco, hæc locutum
esse.

Ora-

Oratio Lachesis, puellæ
formosissimæ, Neces-
sitatis filiæ.

O Animæ caducæ, initium
alterius ambitus, mortalis
& mortiferi generis: non vos
sortitur GENIUS, sed vos
Genium eligetis. Ac cuius
primo fors exierit, is primus
sumat vitam quam deget po-
stea necessario. VIRTUS au-
tem nullo dominatu premi-
tur. Quam ut quisq; coluerit,
aut spreverit ita illa magis
minusve potietur. Cuiusq;
autem futura propria culpa
est: at Deus culpa carebit.

Hæc loqvutum, dissipasse
sortes inter omneis, cepisse
antem eam qveng; , qvæ ante
se

se decidisset: se excepto: nam
capere sibi non concessum
fuisse. Qui autem cepisset,
illi statim apparuisse, quotus
esset numero. Postea & vi-
tarum exempla proposuisse
humi, multo plura quam ipsi
essent. Fuisse autem multi-
plicia. Nam cum omnium
animalium vitas in illis, tum
universas humanas fuisse.
Interque has, & tyrannidas,
alias stabiles, alias viro mi-
nus durabiles, inq; egestatem,
& exilia, & mendicitatem,
desinentes. Interq; & proba-
torum virorum vitas: quas-
dam forma & pulchritudine,
& præterea robore atque
certaminum laude: quasdam
gene-

354 SORT. ANIM.

genere, & majorum vir-
tute, similique laude pro-
batorum. Eodemque modo
& mulieram vitas fuisse.
Ordinem autem animæ nul-
lum: propterea quod alie-
nam vitam capessentem,
aliam illam reddi necesse
sit. Cætera vero inter se,
divitiis alia & egestate,
alia morbis & senitate,
quædam & mediocritate
quædam prædita esse. Hoc,
mi Glauco, maximum pe-
riculum hominibus objici-
tur. Hujusque causa in
primis studendum, ut aliis
omnibus disciplinis negle-
ctis, hanc unam discipli-
nam exquiramus. atque
dis-

EX PLATONE. 355

discamus, ut liceat ali-
vando discere atque in-
venire, quisnam unum-
venque ad hoc instruere
valeat, quo possimus, vi-
nam bonam à prava di-
tinguentes meliorem sem-
per, quoad fieri poterit, eli-
gere: repetentes animo o-
mnia quæ dudum disputata
sunt, eaque conferentes &
dividentes inconsideratione
perfectæ virtutis vitæ.
Ne ignoremus, ecquid for-
na, egestate divitiisve
temperata, cumque quali
quodam animæ habitæ,
nali bonive causa existat.
tem, nobilitatis & igno-
bilitatis, tum privato vi-
ta

356 SORT. ANIM.

ta & honorata, viresque &
debilitas, ingeniositas item
& tarditas animi, omnia
que hæc quæ natura ipsa
animæ attribuit: nec non
asciticia quoque commist.
inter se, quidnam efficiant.
Ut de omnibus compara-
tione facta, respectu natu-
ræ animæ, possumus meliorem
à deteriore vita discerne-
re: eam quidem appellantes
deteriorem, quæ animam
illo abductura sit ubi im-
probior fiat: meliorem, quæ
eo ubi illa reddatur probi-
or. Cætera universa vale-
re jubebimus. Vidimus e-
nim, hanc esse electionem o-
ptimam, & viventi & mo-
rien-

orienti. Quare in hac ada-
 mantina quadam persua-
 sione ad inferos descenden-
 dum est, ut anima illic et-
 iam neq; à divitiis, neqve
 ab aliis hujusmodi malis
 percellatur. Neve delapsa
 in tyrannides, & actiones
 similes, ipsa designet mul-
 ta & indigna facinora,
 tum vero majora perferat.
 Verum ut norit eam sem-
 per vitam eligere quæ me-
 dia sit quædam, & in u-
 tramque partem exceden-
 tia fugere, non in hac modo
 vita, quoad licebit, sed &
 tota illa secutura. In
 hoc enim summa hominis
 est felicitas. Ac tum qui-
 dem

X

dem

358 SORT. ANIM.

dem illarum rerum nuncius
narrabat, vatem &
hæc dixisse: Etiam qui ul-
timo loco forte eliger, ei, si
prudenter elegerit, & at-
tente vixerit proposita vita
est non recusanda, neque
mala. Nec princeps in e-
lectione negligens, neque
ultimus tristis esse debet.
Hæc illo locuto, agebat
eum, cui prima fors obti-
gisset, statim accedentem
maximam omnium tyran-
nidem elegisse, atque in-
quidem elegisse, ut per a-
mentiam & gulositatem
nequaquam satis omni-
contemplaretur: neque
nimadverteret, includi f.

tu

EX PLATONE. 359

rum vorandorum liberorum,
& mala quoque alia.
Postea vero quam sciose
perspexerit, tum se ipsum
planxisse, & deplorassee ele-
ctionem, oblitum eorum
quæ vates prædixisset: ne-
que se, ut mali autorem,
accusavisse, sed fortunam
& Deos, ac quemvis po-
tius quam se ipsum fuisse
autem unum de cœlesti-
bus hunc advenis, qui an-
te in bene constituta Re-
publica vixisset, virtutis
particeps, more quidem,
non philosophia. Ac ferme
plures esse, qui decipiantur:
in his illos cœlestes advo-
cas, quippe inexercitatos

X 2

la-

360 SORT. ANIM.
laboribus. Plerosque au-
tem terrenos, quippe qui &
ipsi in laboribus versati
sunt, & versari alios vi-
derint, non temere vitam
eligere. Itaque multas
animas & malorum &
bonorum mutationem re-
perire, in hac etiam sortis
fortuna. Nam si quis in
hanc vitam ingressus, rite
philosophetur, & postea
fors electionis non postre-
ma illi obvenerit: is plane
videtur, secundum hanc
narrationem, non hic mo-
do felix futurus, sed etiam
hinc illo, & rursus huc,
iter non terrestre, neque
asperum, sed leve & cœ-
leste.

leste facturum esse. Atque
 illud dignum visu fuisse
 memorabat spectaculum,
 quo quæque animæ modo
 vitas eligerent, cum esset
 & miserabile, & ridicu-
 lum, & admirandum.
 Electionem enim plerasque
 fecisse de prioris vitæ con-
 suetudine. Vidisse enim se
 animam, quæ Orphei olei
 esset, oloris eligentem vi-
 tam, odio muliebris sexus:
 quod nollet, interfectus
 quondam à mulieribus,
 mulieris partu in lucem
 edi. Vidisse & Thamyris,
 luscinia eligentem vitam.
 Vidisse & olorem, mutata
 voluntate, humanam eli-
 gen-

gentem vitam. Itemque
 aliter similiter animalia,
 Musica nimirum. Quam-
 dam etiam sorte oblata a-
 nimam, leonis elegisse vi-
 tam: eamque fuisse Ajacis
 Telamonii, quia in me-
 moria iudicii armorum,
 homo fieri nollet. Post hanc
 proximam Agamemnonis,
 quæ & ipsa humanum ob-
 miserias suas odisset genus,
 commutasse priorem vitam
 cum aquilina. Inter medios
 autem illos sortem obtigisse
 Atalantæ; eamque conspicua-
 tam magnos honores viri, quæ
 athleta esse deberet, præter-
 ire non potuisse, sed ean-
 dem vitam arripuisse. Post-
 hæc

hæc vidisse Epei Panopei
 animam, abeuntem in se-
 xum mulieris artificiosæ.
 Longe vero in ultimis vi-
 disse ridiculi illius Thersi-
 tæ animam, quæ simium
 indueret. Forte autem U-
 lysis animæ obvenisse o-
 mnium postremam sortem,
 eamque abiisse ad electio-
 nem: ac memoria laborum
 veterum, ambitione libe-
 ratam, quæsvisse diu ob-
 errantem hominis privati
 & incuriosi vitam: vixque
 invenisse jacentem alicubi,
 & ab aliis neglectam: di-
 xisseque hac visa, idem fa-
 cturam se fuisse, etiamsi
 primam sortem esset nacta:

364 SORT. ANIM.

Et libenter illam accepisse.
Sed Et de aliis bestiis, simili-
liter in homines, Et in sese,
abiisse : improbas in feroces,
probas in mites : fuisseque
misiones multiplices. Jam
vero vitis electis, cum le-
gissent singulae sortito, ac-
cessisse animas ordine ad
LACHESIN, eamque sin-
gulis electum GENIUM
addidisse, vitæ custodem,
Et electionis consummato-
rem. Quem duxisse quaque
primum ad CLOTHO,
subter illius manum Et tur-
binis fusi conversionem, e-
lectum post sortem fatum con-
firmantem. Deque hujus
contractu deinde animam
ad

EX PLATONE. 369

ad ATROPI duxisse fi-
lum ut fierent irreconver-
sa ea quæ Clotho sanxisset.
Hinc abiisse recta sub NE-
CESSITATIS SOLIUM:
perque illud transgresso hoc,
itemque alius, universos per
fervorem & æstum horri-
bilem devenisse in Obli-
vionis campum, plane nu-
dum ab arboribus, atque
aliis quæ de terra nascun-
tur. Tentoria igitur po-
suisse, cum jam vespera
esset, ad fluvium INCU-
RIUM: cujus nullum vas
aquam continet. Certam
autem illius mensuram e-
bibere, necesse omnibus esse:
et eos, quos prudentia

X 5 non

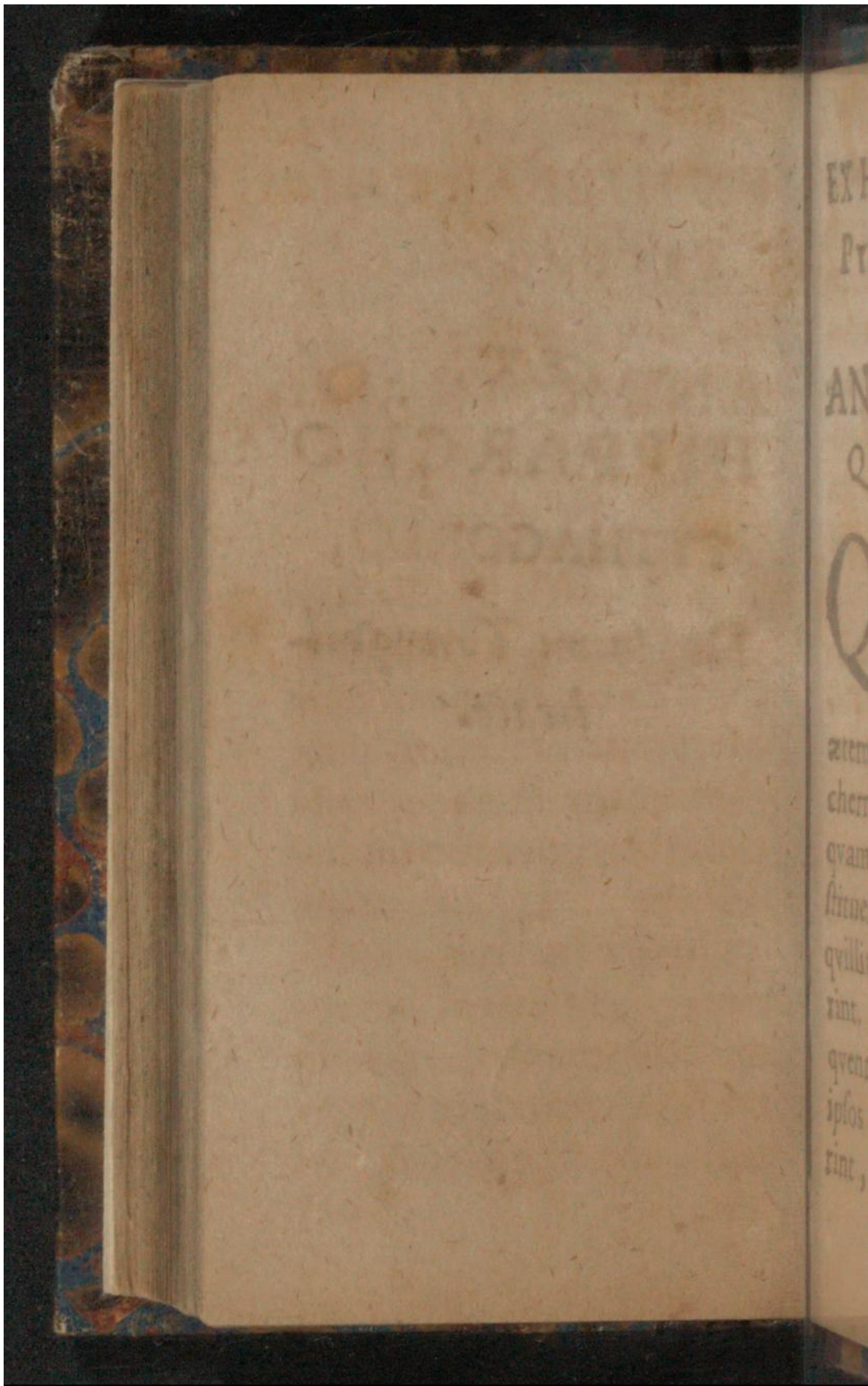
366 SORT. ANIM.
non conservavit, bibere et-
iam amplius. Sed ut quis-
que biberit, oblivisci mox
omnium. Cum vero jam
obdormiissent, & noctis me-
diae tempus esset, tonitru
exitisse, & terræmotum.
Indeque repente alium alio
sublatum, discurrentes ad
generationem velut stel-
las. Se autem bibere illam
aquam fuisse prohibitum,
verum qua ratione, quo-
ve modo in corpus redierit,
plane nescire: sed, repente
oculis apertis, vidisse ma-
ne, in rogam se impositum.
Hæc fabula, ô Glauco, con-
servata est, & non periit.
Nosque facile conservavit,
si illi

si illi parere voluerimus :
siqve & oblivionis flu-
vium rite transierimus ,
neqve animam pollueri-
mus. Quare mihi, quæ-
so, credamus : & in per-
suasione, non modo immor-
talem esse animam, sed
nihil etiam esse neqve ma-
li neqve boni quod illa
non sustinere possit : sur-
sum ducentem viam sem-
per teneamus : justitiæ-
qve una cum prudentiæ
omnibus modis studeamus,
ut & ipsi, & Dii adeo nos
amant : utqve cum hic
in hac vita remanentes,
tum ubi jam quasi victo-
ros præmia illius consecuti
erimus.

368 SOR. AN. EX PLAT.
erimus, perfecto & huius
& illius millenium anno-
rum spatii cursu, beati se-
mus.

FINIS.

EX
HIPPARCHO
PYTHAGOREO,
De Animi Tranquillitate.

EX HIPPARCHO
 PYTHAGOREO,
De
 ANIMI TRAN-
 QVILLITATE.

QVum brevissi-
 mum sit humanæ
 vitæ tempus, cum
 æternitate collatum, pul-
 cherrimam homines tan-
 quam peregrinationem in-
 stituent, si in animi tran-
 qvillitate vivere statue-
 rint. Id autem conse-
 quentur maxime, si se
 ipsos diligenter cognove-
 rint, qui mortales & car-
 nei

372 DE ANIMI
nei sint, injuriæ & interi-
tui obnoxio præditi cor-
pore, rebusque omni-
bus gravissimis ad extre-
mum usque halitum ex-
positi. Ac primum qui-
dem ad ea, quæ corpori
accidunt, veniamus. Hæc
sunt pleuritides, pulmo-
nis morbi, phrenitides,
podagræ, vesicæ morbi,
dysenteria, veterni, co-
mitiales, ulcera putre-
scentia, cætera infinita.
At animo multo majora
atque graviora contin-
gunt. Quicquid enim
sceleris, vitii, peccati, im-
pietatis, in hominum vita
cernitur, ex animi per-
turba-

TRANQVILLIT. 373
turbationibus ortum ducit. Etiam per immoderatas & à natura alienas cupiditates multi in effrænes impetus incidunt, nec vel à filiabus vel à matribus turpissimam potuerunt cohibere libidinem. Quid quod & parentes multi & liberos proprios jugularunt? Jam quid aliunde obvenientia referam mala? diluvia, siccitates, æstus, & frigoris inclementiam, sic ut ex aëris inæqualitate nonnunquam pestis, fames, variique casus oriantur, ac totæ desolentur urbes. Quæ quum impendeant

deant multa; neq; corporis bonis confidamus, quæ vel una febricula statim corrumpuntur, nec externa, quæ videtur, efferramur felicitate, quum & hæc sæpe citius recedere solat, quam accedere. Hæc enim omnia incerta esse & instabilia, nec eorum quicquam firmum, perpetuum, aut immobile existere, multis & variis ex mutationibus cognovimus. Quapropter & hæc animo reputantes, & an ea quæ data præsto sunt, vel minimum tempus durare possint, cogitantes, fortiter,

TRANQVILLIT. 375

titer, quicquid accidit, si feramus, animi fruemur tranquillitate. Nunc vero permulti, quæcunque vel natura vel fortuna dedit, meliora quam finxerunt, nec tam equalia sint, quam equalia maxime cerni possint, æstimarunt, subito privati, multis ac magnis turpibusque malis animum deprimunt. Quo fit ut acerbissime vivant ac miserime. Id autem vel in opum jactura, vel in amicorum aut liberorum morte, vel in aliarum rerum, quæ charissimæ ducuntur, amissione conspicitur.

tur

376 DE ANIMI
tur. Tum vero flentes, &
ejulantes, infelicissimos
ac miserrimos se solos præ-
dicant: quum, nec eo-
dem se quo alios multos
modo & habuisse & ha-
bere meminerint, nec
tum sui, tum superioris
temporis, hominum vi-
tam queant perspicere,
quantis videlicet in cala-
mitatibus & miseriarum
cumulis & nunc, agant, &
olim permulti, egerint.
Quocirca, si ex historia
nobis tradita repetamus,
multos, amisissis opibus,
eam ob jacturam ipsos
postea salvos evasisse,
quum vel in latrones vel
in

TRANQVILLIT. 377
in tyrannium eam ob rem
potuissent incidere: mul-
tos quoque, quos maxima
benevolentia prosequuti
quondam fuerant, eos
post maxime odisse: nec
paucos à liberis & amicis
charissimis fuisse inter-
emptos: si etiam nostram
vitam cum aliorum infe-
liciore conferamus, ca-
susque omnes humanos
atque communes habea-
mus; vivemus tranquilli-
us. Nec enim debet, qui
homo sit, aliena mala, sed
& sua ducere facilia, quum
totam vitam multis vide-
at ærumnis refertam.
At qui flent & ejulant,
præ-

378 DE ANIMI

præterquam quod nec rem
amissam, nec mortui vi-
tam recuperant, animum
pravis rebus multis cir-
cundatum in majores per-
turbationes impellunt.
Quamobrem debemus o-
mnibus modis invetera-
tas maculas abluentes &
repurgantes philosophica
doctrina detergere. Id
porro faciemus, quum pru-
dentia ac temperantia
operam dabimus, & præ-
sentem fortunam boni
consulemus, ac plura non
appetemus. Qui enim plu-
rima coacervant, nunquam
se post hanc vitam nus-
quam victuros animad-
ver-

TRANQVILLIT. 379
vertunt. Id quod quia
non continget, bonis, quæ
præsto sunt, fruamur,
&, philosophicæ gravita-
tis operâ, turpium immo-
dica cupiditate libere-
mur.

FINIS.

